

U S T A W A

z dnia

o efektywności energetycznej^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady opracowania krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej;
- 2) zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej;
- 3) zasady realizacji obowiązku uzyskania oszczędności energii;
- 4) zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) audyt efektywności energetycznej – opracowanie zawierające analizę zużycia energii oraz określające stan techniczny obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, zawierające wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, a także ocenę ich opłacalności ekonomicznej i możliwej do uzyskania oszczędności energii;
- 2) ciepło – ciepło w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.³⁾);
- 3) efektywność energetyczna – stosunek uzyskanej wielkości efektu użytkowego danego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, w typowych warunkach ich użytkowania lub eksploatacji, do ilości zużycia energii przez ten obiekt, urządzenie

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. Urz. UE L 315 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o efektywności energetycznej.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238, z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942, 984, 1101 i 1662, z 2015 r. poz. 151, 478, 942, 1618, 1893, 1960 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 266.

techniczne lub instalację, albo w wyniku wykonanej usługi niezbędnej do uzyskania tego efektu;

- 4) efekt użytkowy – efekt uzyskany w wyniku dostarczenia energii do danego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, w szczególności wykonanie pracy mechanicznej, zapewnienie komfortu cieplnego lub oświetlenie;
- 5) energia – energię pierwotną lub energię finalną;
- 6) energia pierwotna – energię zawartą w pierwotnych nośnikach energii, pozyskiwaną bezpośrednio ze środowiska, a w szczególności: w węglu kamiennym energetycznym (łącznie z węglem odzyskanym z hałd), w węglu kamiennym koksowym, w węglu brunatnym, w ropie naftowej (łącznie z gazoliną), w gazie ziemnym wysokometanowym (łącznie z gazem z odmetanowania kopalń węgla kamiennego), w gazie ziemnym zaazotowanym, w torfie do celów opałowych, oraz energię: wody, wiatru, słoneczną, geotermalną wykorzystywaną do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, a także biomasę w rozumieniu ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 775 oraz z 2016 r. poz. 266);
- 7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zużywane przez odbiorcę końcowego;
- 8) jednostka sektora publicznego – podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1–3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164);
- 9) odbiorca końcowy – odbiorcę końcowego w rozumieniu art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 10) oszczędność energii – ilość energii stanowiącą różnicę między energią potencjalnie zużytą przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w danym okresie, przed zrealizowaniem jednego lub kilku przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, a energią zużytą przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w takim samym okresie, po zrealizowaniu tych przedsięwzięć i po uwzględnieniu znormalizowanych warunków wpływających na zużycie energii;
- 11) przedsiębiorstwo energetyczne – przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 12) przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej – działanie polegające na wprowadzeniu zmian lub usprawnień w obiekcie, w urządzeniu technicznym lub w instalacji, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii;

13) tona oleju ekwiwalentnego – równoważnik jednej tony ropy naftowej o wartości opałowej równej 41 868 kJ/kg.

Art. 3. 1. Od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”, służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. Postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.⁴⁾) o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki.

3. Do postanowień wydanych przez Prezesa URE, na które przysługuje zażalenie, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio. Zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Rozdział 2

Krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej

Art. 4. 1. Minister właściwy do spraw energii co 3 lata opracowuje krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej, zwany dalej „krajowym planem działań”, do dnia 31 stycznia roku, w którym jest obowiązek opracowania tego planu.

2. Krajowy plan działań zawiera w szczególności:

- 1) opis planowanych programów zawierających działania w zakresie poprawy efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach gospodarki;
- 2) określenie krajowego celu w zakresie efektywności energetycznej;
- 3) informacje o osiągniętej oszczędności energii, w tym w przesyłaniu lub w dystrybucji, w dostarczaniu oraz w końcowym zużyciu energii;
- 4) strategię wspierania inwestycji w renowację budynków zawierającą:
 - a) wyniki dokonanego przeglądu budynków znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) określenie sposobów przebudowy lub remontu budynków, o których mowa w lit. a,
 - c) dane szacunkowe o możliwej do uzyskania oszczędności energii w wyniku przebudowy lub remontu budynków, o których mowa w lit. a.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1527, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635, 1830 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195 i 437.

3. Strategię, o której mowa w ust. 2 pkt 4, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw energii, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest obowiązek opracowania krajowego planu działań.

Art. 5. 1. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, przyjmuje, w drodze uchwały, krajowy plan działań.

2. Krajowy plan działań po jego przyjęciu przez Radę Ministrów jest przekazywany Komisji Europejskiej, do dnia 30 kwietnia, przez ministra właściwego do spraw energii.

Rozdział 3

Zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej

Art. 6. 1. Jednostka sektora publicznego realizuje swoje zadania, stosując co najmniej jeden ze środków poprawy efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 2, zwanych dalej „środkami poprawy efektywności energetycznej”.

2. Środkami poprawy efektywności energetycznej są:

- 1) realizacja i finansowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej;
- 2) nabycie nowego urządzenia, instalacji lub pojazdu, charakteryzujących się niskim zużyciem energii oraz niskimi kosztami eksploatacji;
- 3) wymiana eksploatowanego urządzenia, instalacji lub pojazdu na urządzenie, instalację lub pojazd, o których mowa w pkt 2, lub ich modernizacja;
- 4) realizacja przedsięwzięcia termomodernizacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2014 r. poz. 712);
- 5) wdrażanie systemu zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1, z późn. zm.), potwierdzone uzyskaniem wpisu do rejestru EMAS, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 178, poz. 1060).

3. Jednostka sektora publicznego informuje o stosowanych środkach poprawy efektywności energetycznej na swojej stronie internetowej lub w inny sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

Art. 7. 1. Jednostka sektora publicznego może realizować i finansować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej na podstawie umowy o poprawę efektywności energetycznej.

2. Umowa o poprawę efektywności energetycznej określa w szczególności:

- 1) możliwe do uzyskania oszczędności energii w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej z zastosowaniem środka poprawy efektywności energetycznej;
- 2) sposób ustalania wynagrodzenia, którego wysokość jest uzależniona od oszczędności energii uzyskanej w wyniku realizacji przedsięwzięć, o których mowa w pkt 1.

Art. 8. 1. Organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.⁵⁾), których obszar działania obejmuje terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „organami władzy publicznej”:

- 1) nabywają efektywne energetycznie produkty lub
- 2) zlecają wykonanie usług, oraz
- 3) nabywają lub wynajmują efektywne energetycznie budynki lub ich części, które spełniają co najmniej wymagania minimalne w zakresie oszczędności energii i izolacyjności cieplnej określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290), lub
- 4) w użytkowanych budynkach należących do Skarbu Państwa poddawanych przebudowie zapewniają wypełnienie zaleceń, o których mowa w art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. poz. 1200 oraz z 2015 r. poz. 151), lub
- 5) realizują inne środki poprawy efektywności energetycznej w zakresie charakterystyki energetycznej budynków.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877, z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830, 1890 i 2150 oraz z 2016 r. poz. 195.

2. Przepisów ust. 1 pkt 3–5 nie stosuje się do budynków:

- 1) podlegających ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 oraz z 2015 r. poz. 397, 774 i 1505);
- 2) wykorzystywanych na potrzeby obronności państwa, z wyjątkiem:
 - a) kwater w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 207),
 - b) budynków przeznaczonych na cele biurowe i użytkowanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do zamówień na dostawy, usługi lub roboty budowlane w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, jeżeli kwota wartości zamówienia jest niższa niż kwota określona w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 tej ustawy.

4. Nabywane przez organy władzy publicznej produkty lub usługi, o których mowa w ust. 1, muszą spełniać:

- 1) kryterium zaliczania do najwyższej klasy efektywności energetycznej, jaka jest możliwa do osiągnięcia – w przypadku produktów wykorzystujących energię, określonych w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urzędzeń biurowych (Dz. U. poz. 1203, z 2015 r. poz. 1069 oraz z 2016 r. poz. 266),
- 2) wymagania w zakresie poziomów referencyjnych efektywności energetycznej określonych w aktach delegowanych, o których mowa w pkt 1 – w przypadku gdy produkt nie jest objęty wymaganiami określonymi w pkt 1 i wchodzi w zakres rozporządzeń Komisji UE w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz. Urz. UE L 285 z 31.10.2009, str. 10, z późn. zm.),
- 3) wymogi efektywności energetycznej co najmniej odpowiadające wymaganiom wymienionym w umowie między rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki a Unią Europejską w sprawie koordynacji programów znakowania efektywności energetycznej

urządzeń biurowych (Dz. Urz. UE L 63 z 06.03.2013, str. 7) – w przypadku urządzeń biurowych wymienionych w tej umowie,

- 4) kryterium posiadania najwyższej klasy efektywności paliwowej określonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 46, z późn. zm.) – w przypadku opon

– jeżeli zostanie zachowana zgodność z kryteriami opłacalności i technicznej przydatności oraz będzie to ekonomicznie uzasadnione.

5. Obowiązek spełnienia kryteriów, o których mowa w ust. 4 pkt 4, nie zabrania nabywania przez organy władzy publicznej opon o najwyższej klasie przyczepności na mokrej nawierzchni lub zewnętrznego hałasu toczenia, jeżeli jest to uzasadnione względami bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego.

6. Udzielając zamówienia publicznego, którego przedmiotem są usługi, organy władzy publicznej zobowiązują wykonawcę tej usługi do stosowania produktów spełniających wymagania określone w ust. 4, jeżeli na potrzeby wykonania tej usługi nabyte zostały nowe produkty.

7. W wyniku podjętych działań, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, oszczędność energii pierwotnej do dnia 31 grudnia 2020 r. powinna wynosić nie mniej niż 2730 ton oleju ekwiwalentnego.

8. Organy władzy publicznej, do dnia 31 stycznia każdego roku, przekazują ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa sprawozdania z podjętych działań, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, w roku poprzednim, dotyczących budynków należących do Skarbu Państwa i użytkowanych przez te organy.

9. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw energii, do dnia 31 marca każdego roku, informacje wynikające ze sprawozdań, o których mowa w ust. 8, o uzyskanych przez organy władzy publicznej oszczędnościach energii pierwotnej w budynkach użytkowanych przez te organy i należących do Skarbu Państwa.

10. Minister właściwy do spraw energii przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 9, oraz sprawozdanie z postępu w dążeniu do osiągnięcia krajowego

celu w zakresie efektywności energetycznej wymienionego w art. 4 ust. 2 pkt 2, do dnia 30 kwietnia każdego roku.

Art. 9. 1. Minister właściwy do spraw energii, minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa:

- 1) organizują kampanie promujące stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej, w tym wprowadzanie innowacyjnych technologii;
- 2) prowadzą działania informacyjno-edukacyjne o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej.

2. Minister właściwy do spraw energii, w ramach promowania środków poprawy efektywności energetycznej, prowadzi działania informacyjno-edukacyjne o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych.

3. Minister właściwy do spraw energii:

- 1) monitoruje stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej;
- 2) zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw energii:
 - a) informacje o instrumentach służących finansowaniu środków poprawy efektywności energetycznej oraz sposobie ich pozyskiwania,
 - b) wytyczne dotyczące sposobu uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Rozdział 4

Zasady realizacji obowiązku uzyskania oszczędności energii

Art. 10. 1. Podmioty, o których mowa w ust. 2, zwane dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są obowiązane:

- 1) zrealizować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się oszczędności energii finalnej w wysokości określonej w art. 14 ust. 1, potwierdzone audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 25, lub

- 2) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 1

– z zastrzeżeniem art. 11.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, realizują:

- 1) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną, ciepłem lub gazem ziemnym i sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będący członkiem giełdy w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197, z późn. zm.⁶⁾) lub członkiem rynku organizowanego przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, w odniesieniu do transakcji zawieranych we własnym imieniu na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez ten podmiot;
- 3) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będący członkiem giełdowej izby rozrachunkowej w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji zawieranych przez niego poza giełdą towarową lub rynkiem, o których mowa w pkt 2, będących przedmiotem rozliczeń prowadzonych w ramach tej izby przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.⁷⁾);
- 4) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sprowadzający gaz ziemny w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, w odniesieniu do ilości tego gazu zużytego na własny użytek;
- 5) towarowy dom maklerski lub dom maklerski w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 478, 1223, 1260, 1505 i 1618 oraz z 2016 r. poz. 178.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586, z 2015 r. poz. 73, 978, 1015, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 65.

prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, na zlecenie odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego ciepło odbiorcom końcowym, jeżeli łączna wielkość zamówionej mocy cieplnej przez tych odbiorców nie przekracza 5 MW w danym roku kalendarzowym.

Art. 11. 1. Obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie:

- 1) 30% tego obowiązku za 2016 r.,
- 2) 20% tego obowiązku za 2017 r.,
- 3) 10% tego obowiązku za 2018 r.

– podmiot zobowiązany może zrealizować, uiszczając opłatę zastępczą.

2. Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za 2016 r., 2017 r. i 2018 r., uiszczając opłatę zastępczą w zakresie wyższym niż wskazany w ust. 1, jeżeli wykaże, że w roku kalendarzowym, którego dotyczy ten obowiązek, składał zlecenia kupna praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej w transakcjach sesyjnych, lecz z powodu niewystarczającej liczby ofert sprzedaży tych praw lub gdy oferowana cena tych praw była wyższa niż jednostkowa opłata zastępcza, o której mowa w art. 12 ust. 2, nie nabył praw na sześciu sesjach w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1.

3. Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za 2019 r. i za każdy kolejny rok, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli w transakcjach sesyjnych w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, nie nabył praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej z uwagi na fakt, że cena praw majątkowych wynikających z tych świadectw była wyższa niż wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 2, lub z uwagi na niewystarczającą liczbę ofert sprzedaży tych praw.

Art. 12. 1. Opłatę zastępczą oblicza się jako iloczyn jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w ust. 2 i 3, i ilości oszczędności energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, wynikającej z wysokości obowiązku, o której mowa w art. 14 ust. 1, realizowanego w danym roku opłatą zastępczą.

2. Jednostkowa opłata zastępcza wynosi:

- 1) 1000 zł za 2016 r.,

2) 1500 zł za 2017 r.

– za tonę oleju ekwiwalentnego.

3. Wysokość jednostkowej opłaty zastępczej za rok 2018 oraz za każdy kolejny rok zwiększa się o 5% w stosunku do wysokości jednostkowej opłaty zastępczej obowiązującej za rok poprzedni.

4. Opłatę zastępczą uiszcza się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1. Wpływy z opłaty zastępczej stanowią przychód tego Funduszu.

5. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznacza środki w wysokości stanowiącej równowartość wpływów z opłaty zastępczej na realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych.

6. Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przekazuje ministrowi właściwemu do spraw energii sprawozdanie z wydatkowania środków, o których mowa w ust. 5, w danym roku oraz uzyskanej oszczędności energii finalnej w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych, do dnia 31 lipca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Art. 13. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje na obrót energią elektryczną lub gazem ziemnym, w terminie miesiąca od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakupiło energię elektryczną lub gaz ziemny w wyniku transakcji zawartej za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego na giełdzie towarowej, lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, jest obowiązane przekazać towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu deklarację o ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego zakupionych w wyniku tej transakcji i zużytych na własny użytek oraz przeznaczonych do dalszej odsprzedaży.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę wykonania przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1.

3. Realizacja zlecenia nabycia energii elektrycznej lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, przez towarowy dom maklerski lub dom

maklerski może nastąpić po złożeniu przez składającego zlecenie zabezpieczenia na pokrycie kosztów wykonania przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie określonym w art. 10 ust. 2 pkt 2. Wysokość zabezpieczenia oraz sposób jego złożenia określa umowa zawarta między towarowym domem maklerskim lub domem maklerskim a składającym zlecenie.

Art. 14. 1. Podmioty zobowiązane są obowiązywać uzyskać w każdym roku oszczędność energii finalnej w wysokości 1,5%:

- 1) ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, określonej w oświadczeniu wskazanym w tym przepisie;
- 2) ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zakupionych w danym roku:
 - a) na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 2,
 - b) poza giełdą towarową lub rynkiem organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 3,
 - c) przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) ilości gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, sprowadzonego w danym roku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym i zużytego na własny użytek, inny niż cele nieenergetyczne.

2. Ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pomniejsza się o ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku:

- 1) przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, z wyjątkiem gazu ziemnego sprzedanego w danym roku przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w art. 10 ust. 3;
- 2) w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne.

3. Oszczędność energii finalnej uzyskana średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, jest uwzględniana w poszczególnych latach realizacji obowiązku do wysokości, która nie przekracza sumy obowiązku za poszczególne lata zrealizowanego przy wykorzystaniu tego przedsięwzięcia lub tych przedsięwzięć.

Art. 15. 1. Odbiorca końcowy, który:

- 1) w roku poprzedzającym rok realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla którego udział kosztu energii elektrycznej w wartości jego produkcji jest nie mniejszy niż 15% oraz
- 2) zakończył, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, ograniczając zużycie energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość produkcji o nie mniej niż 1,5% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2011–2013

– przedkłada przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną informację, o której mowa w ust. 2, oraz oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zrealizowałem przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej i uzyskana została oszczędność energii finalnej, wyrażona w tonach oleju ekwiwalentnego, potwierdzona w audycie efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...)”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera określenie:

- 1) przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1;

- 2) ilości energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1 pkt 2;
- 3) ilości energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, niezbędnej do wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, obliczonego od ilości energii elektrycznej zakupionej w danym roku przez odbiorcę końcowego, o którym mowa w ust. 1.

3. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć audyt efektywności energetycznej potwierdzający uzyskaną oszczędność energii finalnej.

4. Ilość energii finalnej, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może być mniejsza niż ilość energii finalnej, o której mowa w ust. 2 pkt 3.

5. Przedsiębiorstwo energetyczne, które otrzymało oświadczenie wraz z audytem efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1, przekazuje Prezesowi URE oświadczenie i audyt podczas wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1.

6. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1, może w kolejnych latach przedstawić przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną oświadczenia zawierające dane dotyczące tego samego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, jeżeli suma ilości energii finalnej, o której mowa w ust. 2 pkt 3, określonej w poszczególnych oświadczeniach jest nie większa niż ilość energii finalnej, o której mowa w ust. 2 pkt 2.

Art. 16. 1. Podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek, chyba że złożył do Prezesa URE wniosek o łączne rozliczenie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za dwa lub trzy lata.

2. W przypadku łącznego rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, dokonuje się go do dnia 30 czerwca roku następującego po ostatnim roku z dwuletniego lub trzyletniego okresu realizacji tego obowiązku.

3. Do rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, nie zalicza się przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie

efektywności energetycznej, dla których zostały wydane świadectwa efektywności energetycznej, o których mowa w art. 20 ust. 1.

4. Rozliczając wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, podmiot zobowiązany przedkłada Prezesowi URE audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23, oraz oświadczenie następującej treści:

„Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zrealizowane zostało przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej i uzyskana została oszczędność energii finalnej, wyrażona w tonach oleju ekwiwalentnego, potwierdzona w audycie efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...).”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Podmiot zobowiązany w przypadku, o którym mowa w art. 11 ust. 2 i 3, rozliczając wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, przedkłada Prezesowi URE oświadczenie następującej treści:

„Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że składałem zlecenia kupna praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej w transakcjach sesyjnych, lecz z powodu niewystarczającej liczby ofert sprzedaży tych praw/oferowanej ceny tych praw wyższej niż jednostkowa opłata zastępcza, o której mowa w art. 12 ust. 2, nie nabyłem tych praw w roku kalendarzowym, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...).”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 17. 1. Podmiot zobowiązany oraz odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 15 ust. 1, przedstawia Prezesowi URE, na jego żądanie, dokumenty lub informacje niezbędne do oceny wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, oraz ogłoszenia informacji, o której mowa w ust. 2, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

2. Prezes URE ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki, zwanym dalej „BIP URE”, informacje o osiągniętej oszczędności energii finalnej wynikającej z realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, przez podmioty

zobowiązane, łącznie lub oddzielnie dla każdego z tych podmiotów, do dnia 31 grudnia danego roku następującego po roku wykonania obowiązku określonego w art. 10 ust. 1.

Art. 18. Oszczędność energii finalnej uzyskana w wyniku realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, powinna wynosić do dnia 31 grudnia 2020 r. nie mniej niż 2 645 tys. ton oleju ekwiwalentnego.

Art. 19. 1. Poprawie efektywności energetycznej służą następujące rodzaje przedsięwzięć:

- 1) izolacja instalacji przemysłowych;
- 2) przebudowa lub remont budynku wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi;
- 3) modernizacja lub wymiana:
 - a) oświetlenia,
 - b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych lub w procesach energetycznych,
 - c) lokalnych sieci ciepłowniczych i lokalnych źródeł ciepła w rozumieniu art. 2 pkt 6 i 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów;
- 4) odzyskiwanie energii, w tym odzyskiwanie energii w procesach przemysłowych;
- 5) ograniczenie strat:
 - a) związanych z poborem energii biernej,
 - b) sieciowych związanych z przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej lub gazu ziemnego,
 - c) na transformacji w transformatorach,
 - d) w sieciach ciepłowniczych;
- 6) stosowanie, do ogrzewania lub chłodzenia obiektów, energii wytwarzanej we własnych lub przyłączonych do sieci instalacjach odnawialnego źródła energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych.

2. Minister właściwy do spraw energii ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, szczegółowy wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

Art. 20. 1. Potwierdzeniem planowanej do zaoszczędzenia energii finalnej wynikającej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 19 ust. 1, jest świadectwo efektywności energetycznej.

2. Świadczenie efektywności energetycznej nie przysługuje dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej:

- 1) jeżeli na ich realizację przyznano:
 - a) premię termomodernizacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów,
 - b) pomoc inwestycyjną, w przypadku gdy przyznanie tego świadectwa spowoduje przekroczenie dopuszczalnej wysokości pomocy publicznej na to przedsięwzięcie lub te przedsięwzięcia, przyjmując, że wartość praw majątkowych wynikających z tych świadectw stanowi iloczyn kwoty 1500 zł za tonę oleju ekwiwalentnego oraz ilości energii finalnej, o której mowa w ust. 4 pkt 2 lit. b;
- 2) jeżeli w wyniku ich realizacji uzyskuje się:
 - a) oszczędność energii albo
 - b) łączną oszczędność energii– w ilości mniejszej niż 10 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku;
- 3) określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 15 ust. 1;
- 4) zrealizowanych w celu wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1.

3. Świadczenie efektywności energetycznej wydaje Prezes URE na wniosek podmiotu:

- 1) u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, albo
- 2) upoważnionego przez podmiot, o którym mowa w pkt 1.

4. Wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej zawiera:

- 1) imię, nazwisko, numer PESEL – o ile został nadany, adres zamieszkania albo nazwę, adres siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 albo 2;
- 2) określenie:
 - a) przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz miejsca ich lokalizacji,
 - b) ilości energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, planowanej do zaoszczędzenia średnio w ciągu roku, w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej;

- 3) wskazanie okresu uzyskiwania oszczędności energii finalnej dla danego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonego w latach kalendarzowych;
- 4) oznaczenie terminu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej.

5. Do wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej należy dołączyć:

- 1) audyt efektywności energetycznej, z wyłączeniem audytu, o którym mowa w art. 25 ust. 3;
- 2) oświadczenie następującej treści:

„Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że:

- 1) dane i informacje zawarte we wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 4 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...), są zgodne z prawdą;
- 2) nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

6. W przypadku gdy wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej nie zawiera danych lub dokumentów, o których mowa w ust. 4 lub 5, Prezes URE niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

7. Wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej może być złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 147).

Art. 21. 1. Świadectwo efektywności energetycznej zawiera w szczególności:

- 1) numer świadectwa efektywności energetycznej;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę, adres siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu, o którym mowa w art. 20 ust. 3 pkt 1 albo 2;
- 3) określenie wartości świadectwa efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, równej ilości energii finalnej planowanej do zaoszczędzenia średnio w ciągu roku, w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej.

2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w wyniku których planowane jest uzyskanie oszczędności energii pierwotnej, ustala się z uwzględnieniem współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 29.

Art. 22. 1. Prezes URE wydaje świadectwo efektywności energetycznej, w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej. Do wydawania świadectw efektywności energetycznej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) o wydawaniu zaświadczeń.

2. Prezes URE zamieszcza w BIP URE informacje o wydanych świadectwach efektywności energetycznej wraz z kartą audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, w terminie 7 dni od daty ich wydania.

Art. 23. 1. Podmiot, któremu wydano świadectwo efektywności energetycznej, sporządza audyt efektywności energetycznej potwierdzający uzyskanie planowanej oszczędności energii finalnej z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej.

2. Nie sporządza się audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizacja została zakończona, jeżeli dla tego przedsięwzięcia lub tych przedsięwzięć zaplanowano osiągnięcie oszczędności energii finalnej w ilości nieprzekraczającej równowartości 100 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku.

Art. 24. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w terminie 45 dni od dnia zakończenia ich realizacji. Do zawiadomienia należy dołączyć:

- 1) audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23 ust. 1, jeżeli jest wymagany;
- 2) oświadczenie następującej treści:
„Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zakończono przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie

efektywności energetycznej i uzyskano oszczędność energii finalnej w ilości określonej w świadectwie efektywności energetycznej w rozumieniu przepisów o efektywności energetycznej.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

2. Prezes URE informuje podmiot, o którym mowa w art. 30 ust. 3, o świadectwie efektywności energetycznej wydanym dla podmiotu wskazanego w tym świadectwie, który zakończył realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 25. 1. Audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, w art. 15 ust. 3, w art. 20 ust. 5 pkt 1 oraz w art. 23 ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby podmiotu:
 - a) u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej albo
 - b) który zakończył przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej;
- 2) kartę audytu efektywności energetycznej sporządzoną zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 29;
- 3) oznaczenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz miejsca ich lokalizacji;
- 4) ocenę stanu technicznego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji;
- 5) analizę:
 - a) zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację oraz
 - b) planowanych do uzyskania oszczędności energii z niezakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej albo
 - c) efektów uzyskanych z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w tym w szczególności określenie osiągniętej oszczędności energii.

2. Audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 5 pkt 1, powinien zawierać także opis możliwych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej wraz

z oceną opłacalności ekonomicznej tego przedsięwzięcia lub tych przedsięwzięć i możliwości do uzyskania oszczędności energii.

3. Audyt efektywności energetycznej dostarczania ciepła zawiera ocenę efektywności energetycznej sieci ciepłowniczej oraz innego indywidualnego źródła ciepła wytwarzającego i dostarczającego ciepło do obiektu budowlanego, ze wskazaniem, który sposób dostarczania ciepła zapewnia większą efektywność energetyczną. Do audytu tego nie stosuje się ust. 1 pkt 4 i 5.

4. Audyty efektywności energetycznej, o których mowa w art. 20 ust. 5 pkt 1 oraz w art. 23 ust. 1, nie mogą być sporządzane przez tę samą osobę dla tego samego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej.

Art. 26. 1. Prezes URE dokonuje wrywkowej weryfikacji:

- 1) audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, art. 15 ust. 3, art. 20 ust. 5 pkt 1 lub art. 23 ust. 1;
- 2) zgodności oszczędności energii finalnej osiągniętej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizację zakończono, z ilością energii finalnej określonej we wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej.

2. Prezes URE może zlecić dokonanie wrywkowej weryfikacji, o której mowa w ust. 1, podmiotowi wyłonionemu zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych.

3. O negatywnej weryfikacji oszczędności energii finalnej Prezes URE zawiadamia niezwłocznie podmiot, który realizuje obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz podmiot, o którym mowa w art. 15 ust. 5, art. 20 ust. 3 lub art. 25 ust. 1 pkt 1.

Art. 27. Podmiot, który zawiadamiając Prezesa URE o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o zakończeniu ich realizacji, a także w przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii, o której mowa w art. 26 ust. 3, nie może występować z wnioskiem o wydanie świadectwa efektywności energetycznej przez 5 lat od dnia, w którym przedsięwzięcie to lub przedsięwzięcia te powinny być zakończone.

Art. 28. 1. Podmiot, któremu wydano świadectwo efektywności energetycznej o wartości odpowiadającej ilości energii finalnej większej niż ilość energii zaoszczędzonej

z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizację zakończono, stwierdzonej przez Prezesa URE na podstawie dokonanej weryfikacji oszczędności energii finalnej, o której mowa w art. 26 ust. 1, jest obowiązany, w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej o wartości określonej w ust. 2.

2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, które jest obowiązany przedstawić do umorzenia podmiot, o którym mowa w ust. 1, stanowi różnicę między ilością energii finalnej wynikającą ze świadectwa efektywności energetycznej przyznanego temu podmiotowi a ilością energii zaoszczędzonej, o której mowa w ust. 1, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego.

3. Prezes URE niezwłocznie zawiadamia podmiot, o którym mowa w ust. 1, o obowiązku przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej o wartości, o której mowa w ust. 2.

4. Do wykonywania obowiązku, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 30 i art. 31.

Art. 29. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej,
- 2) wzór karty, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2,
- 3) szczegółowy sposób i tryb wyrywkowej weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 26 ust. 1,
- 4) dane i metody, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii,
- 5) sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa w art. 25 ust. 3,
- 6) współczynniki sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną,
- 7) sposób przeliczania jednostek energii na porównywalne jednostki

– biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy technicznej w zakresie efektywności energetycznej, zapewnienie zharmonizowanych zasad pomiarów oraz sprawnej i prawidłowej weryfikacji oszczędności energii.

Art. 30. 1. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej są towarem giełdowym w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych. Prawa te są zbywalne.

2. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej powstają z chwilą zapisania świadectwa efektywności energetycznej po raz pierwszy na koncie w rejestrze świadectw efektywności energetycznej, na podstawie informacji, o której mowa w art. 24 ust. 2, i przysługują podmiotowi będącemu posiadaczem tego konta.

3. Przeniesienie praw majątkowych wynikających ze świadectwa efektywności energetycznej następuje z chwilą dokonania odpowiedniego zapisu w rejestrze świadectw efektywności energetycznej prowadzonym przez podmiot prowadzący:

- 1) giełdę towarową w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub
- 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi

– organizujący obrót prawami majątkowymi wynikającymi ze świadectw efektywności energetycznej.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany prowadzić rejestr świadectw efektywności energetycznej w sposób zapewniający:

- 1) identyfikację:
 - a) podmiotów, którym przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej,
 - b) przysługujących praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej;
- 2) zgodność ilości energii finalnej objętej świadectwami efektywności energetycznej wpisanymi do rejestru świadectw efektywności energetycznej z ilością energii finalnej odpowiadającą prawom majątkowym wynikającym z tych świadectw.

5. Wpis do rejestru świadectw efektywności energetycznej oraz dokonane zmiany wpisu w tym rejestrze podlegają opłacie w wysokości odzwierciedlającej koszty prowadzenia rejestru.

Art. 31. 1. Podmiot zobowiązany lub inny podmiot, któremu przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej, składa do podmiotu, o którym mowa w art. 30 ust. 3, wniosek o wydanie dokumentu stwierdzającego prawa majątkowe wynikające z tego świadectwa.

2. Podmiot, o którym mowa w art. 30 ust. 3, jest obowiązany wydać dokument stwierdzający prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 32. 1. Prezes URE, na wniosek podmiotu zobowiązanego, któremu przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, w drodze decyzji, umarza te świadectwa w całości albo w części.

2. Towarowy dom maklerski lub dom maklerski, wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych, może złożyć wniosek do Prezesa URE o umorzenie świadectw efektywności energetycznej należących do innego podmiotu, któremu przysługują wynikające z tych świadectw prawa majątkowe, o ile dołączy pisemną zgodę tego podmiotu na zaliczenie tych świadectw do wypełnienia obowiązku przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski.

3. Świadectwo efektywności energetycznej umorzone do dnia 30 czerwca danego roku kalendarzowego jest uwzględniane przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 pkt 2 za poprzedni rok kalendarzowy, z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1 i 2.

4. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej wygasają z chwilą umorzenia tego świadectwa.

5. Podmiot zobowiązany wraz z wnioskiem o umorzenie świadectwa efektywności energetycznej przedkłada Prezesowi URE dokument, o którym mowa w art. 31 ust. 2.

6. Prezes URE przekazuje informacje o umorzonych świadectwach efektywności energetycznej podmiotowi, o którym mowa w art. 30 ust. 3.

Art. 33. Prezes URE może przeprowadzić kontrolę zgodności ze stanem faktycznym oświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 5 pkt 2, w zakresie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 lit. b.

Art. 34. 1. Czynności kontrolne wykonują pracownicy Urzędu Regulacji Energetyki, zwani dalej „przeprowadzającymi kontrolę”, na podstawie pisemnego upoważnienia Prezesa URE.

2. Przeprowadzający kontrolę są uprawnieni do żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub danych zawartych na innych nośnikach informacji, mających związek z przedmiotem kontroli, oraz udostępnienia ich.

Art. 35. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół zawierający ocenę zgodności ze stanem faktycznym oświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 5 pkt 2,

w zakresie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 lit. b. Termin do złożenia zastrzeżeń do protokołu nie może być krótszy niż 7 dni od dnia jego doręczenia kontrolowanemu.

2. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego przeprowadzający kontrolę zamieszczają o tym adnotację w protokole.

3. W przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli niezgodności ze stanem faktycznym złożonego oświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 5 pkt 2, w zakresie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 lit. b, Prezes URE, w terminie 30 dni od dnia zakończenia kontroli, wydaje postanowienie o odmowie wydania świadectwa efektywności energetycznej, na które przysługuje zażalenie.

Rozdział 5

Zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa

Art. 36. 1. Przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁸⁾), z wyjątkiem mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 104–106 tej ustawy, przeprowadza co 4 lata audyt energetyczny przedsiębiorstwa lub zleca jego przeprowadzenie.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedsiębiorcy:

- 1) posiadającego system zarządzania energią określony we właściwych normach lub
- 2) posiadającego system zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE

– jeżeli w ramach tych systemów przeprowadzono audyt energetyczny przedsiębiorstwa.

3. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa przeprowadza:

- 1) podmiot niezależny od audytowanego przedsiębiorcy, posiadający wiedzę oraz doświadczenie zawodowe w przeprowadzaniu tego rodzaju audytu;
- 2) ekspert audytowanego przedsiębiorcy, jeżeli nie jest on bezpośrednio zaangażowany w audytowaną działalność tego przedsiębiorcy.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65 i 352.

Art. 37. 1. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest procedurą mającą na celu przeprowadzenie szczegółowych i potwierdzonych obliczeń dotyczących proponowanych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz dostarczenie informacji o potencjalnych oszczędnościach energii.

2. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa:

- 1) należy przeprowadzać na podstawie aktualnych, reprezentatywnych, mierzonych i możliwych do zidentyfikowania danych dotyczących zużycia energii oraz, w przypadku energii elektrycznej, zapotrzebowania na moc;
- 2) powinien zawierać szczegółowy przegląd zużycia energii w budynkach lub zespołach budynków, w instalacjach przemysłowych oraz w transporcie;
- 3) powinien opierać się, o ile to możliwe, na analizie kosztowej cyklu życia budynku lub zespołu budynków oraz instalacji przemysłowych, a nie na okresie zwrotu nakładów, tak aby uwzględnić oszczędności energii w dłuższym okresie czasu, wartości rezydualne inwestycji długoterminowych oraz stopy dyskonta.

3. Przedsiębiorca przechowuje, do celów kontrolnych, dane dotyczące audytu energetycznego przedsiębiorstwa, przez 5 lat.

Art. 38. 1. Przedsiębiorca:

- 1) o którym mowa w art. 36 ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa,
- 2) o którym mowa w art. 36 ust. 2, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa w ramach systemu, o którym mowa w art. 36 ust. 2 – w terminie 30 dni od dnia jego przeprowadzenia; do zawiadomienia należy dołączyć informację o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

2. Prezes URE przekazuje ministrowi właściwemu do spraw energii informacje o:

- 1) liczbie przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa,
- 2) liczbie przedsiębiorców:
 - a) którzy przeprowadzili audyt energetyczny przedsiębiorstwa,
 - b) o których mowa w art. 36 ust. 2,

3) możliwych do uzyskania oszczędnościach energii, wynikających z przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa

– z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych, do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36 ust. 1, przesłał informację, o której mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Kary pieniężne

Art. 39. 1. Karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1;
- 2) nie uiszcza opłaty zastępczej w przypadku, o którym mowa w art. 11;
- 3) nie przedkłada towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu deklaracji, o której mowa w art. 13 ust. 1, lub przedkłada ją niezgodną ze stanem faktycznym;
- 4) nie przedstawia, w wyznaczonym terminie, dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 17 ust. 1, albo przedstawiając je, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji;
- 5) zawiadamiając Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji;
- 6) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 28 ust. 1;
- 7) nie przeprowadził audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza Prezes URE, w drodze decyzji.

Art. 40. 1. Wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 39 ust. 1:

- 1) pkt 1–5, nie może być wyższa niż 10% przychodu ukaranego przedsiębiorstwa energetycznego lub odbiorcy końcowego, lub towarowego domu maklerskiego, lub domu maklerskiego, o których mowa w art. 10 ust. 2, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym;
- 2) pkt 6, nie może być wyższa niż 3 000 000 zł;
- 3) pkt 7, nie może być wyższa niż 5% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

2. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 39 ust. 1, Prezes URE uwzględnia zakres naruszeń, powtarzalność naruszeń oraz możliwości finansowe ukaranego podmiotu.

Art. 41. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 39 ust. 1, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim Prezes URE powziął o tym wiadomość.

Art. 42. 1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 39 ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja Prezesa URE o wymierzeniu kary pieniężnej stała się prawomocna.

2. Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

3. Do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.⁹⁾). Kara pieniężna podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 43. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 6c otrzymuje brzmienie:

„6c. Sprzedawca energii elektrycznej informuje swojego odbiorcę o ilości energii elektrycznej zużytej przez tego odbiorcę w poprzednim roku oraz o miejscu, w którym są dostępne informacje o przeciętnym zużyciu energii elektrycznej dla danej grupy przyłączeniowej odbiorców, środkach poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...) i efektywnych energetycznie urządzeniach technicznych.”;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1215, 1269, 1311, 1649, 1923 i 1932 oraz z 2016 r. poz. 195.

¹⁰⁾ Patrz odnośnik nr 3.

2) w art. 7b:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmiot posiadający tytuł prawny do korzystania z obiektu, który nie jest przyłączony do sieci ciepłowniczej lub wyposażony w indywidualne źródło ciepła oraz w którym przewidywana szczytowa moc cieplna instalacji i urządzeń do ogrzewania tego obiektu wynosi nie mniej niż 50 kW, zlokalizowanego na terenie, na którym istnieją techniczne warunki dostarczania ciepła z efektywnego energetycznie systemu ciepłowniczego lub chłodniczego, zapewnia efektywne energetycznie wykorzystanie lokalnych zasobów paliw i energii przez:”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Efektywność energetyczną dostarczania ciepła, o której mowa w ust. 1, określa się na podstawie audytu, o którym mowa w art. 25 ust. 3 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej.”

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przez efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy rozumie się system ciepłowniczy lub chłodniczy, w którym do wytwarzania ciepła lub chłodu wykorzystuje się co najmniej w:

- 1) 50% energię z odnawialnych źródeł energii lub
- 2) 50% ciepło odpadowe, lub
- 3) 75% ciepło pochodzące z kogeneracji, lub
- 4) 50% połączenie energii i ciepła, o których mowa w pkt 1–3.”

3) w art. 9a w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, w zakresie określonym w ust. 11, są obowiązani:”

4) uchyla się art. 9n;

5) po art. 9x dodaje się art. 9y–9zb w brzmieniu:

„Art. 9y. 1. Gwarancja pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej w wysokosprawnej kogeneracji, zwana dalej „gwarancją pochodzenia”, jest dokumentem poświadczającym, że określona w tym dokumencie ilość energii elektrycznej wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej lub sieci przesyłowej została wytworzona w wysokosprawnej kogeneracji.

2. Gwarancję pochodzenia wydaje się na pisemny wniosek przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, zwany dalej „wnioskiem o wydanie gwarancji pochodzenia”.

3. Wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia składa się do operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, na którego obszarze działania została przyłączona jednostka kogeneracji, w terminie 30 dni od dnia zakończenia wytworzenia danej ilości energii elektrycznej objętej wnioskiem.

4. Wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji;
- 2) określenie lokalizacji, rodzaju, mocy zainstalowanej elektrycznej i cieplnej jednostki kogeneracji, w której została wytworzona energia;
- 3) dane dotyczące ilości wprowadzonej do sieci energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostce kogeneracji;
- 4) określenie:
 - a) okresu, obejmującego jeden lub więcej następujących po sobie miesięcy kalendarzowych danego roku kalendarzowego, w którym energia elektryczna została wytworzona w jednostce kogeneracji, ze wskazaniem daty rozpoczęcia i zakończenia wytwarzania tej energii,
 - b) rodzaju i średniej wartości opałowej paliw, z których została wytworzona energia elektryczna i ciepło w jednostce kogeneracji, oraz ilości tych paliw ustalone na podstawie pomiarów dokonanych za pomocą oznaczonych urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych,
 - c) na podstawie pomiarów dokonanych za pomocą oznaczonych urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, ilości ciepła użytkowego w kogeneracji, z podziałem na sposoby jego wykorzystania, oraz ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w danej jednostce kogeneracji,
 - d) ilości energii pierwotnej, wyrażonej w procentach, która została zaoszczędzona, kwalifikującej do uznania energii elektrycznej za wytworzoną w wysokosprawnej kogeneracji, obliczonej na podstawie referencyjnych wartości dla wytwarzania rozdzielonego;

- 5) wskazanie, czy jednostka kogeneracji określona we wniosku korzystała z mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej w tej jednostce;
- 6) oznaczenie daty oddania jednostki kogeneracji do eksploatacji.

5. Do wydawania gwarancji pochodzenia oraz innych dokumentów potwierdzających wydanie gwarancji pochodzenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o wydawaniu zaświadczeń.

6. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego dokonuje weryfikacji danych, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2.

7. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie gwarancji pochodzenia, przekazuje ten wniosek Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, wraz z potwierdzeniem ilości wytworzonej energii elektrycznej w jednostce kogeneracji i wprowadzonej do sieci.

8. Na potrzeby ustalenia rzeczywistej ilości energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w wysokosprawnej kogeneracji oraz ilości zaoszczędzonej energii pierwotnej w celu wydawania gwarancji pochodzenia przyjmuje się sposób obliczania oraz wymagania dotyczące pomiarów określone w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 16.

Art. 9z. 1. W przypadku gdy wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia nie zawiera danych, o których mowa w art. 9y ust. 4, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydaje gwarancję pochodzenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w art. 9l ust. 10, wraz z wnioskiem o wydanie odpowiedniej ilości gwarancji pochodzenia w stosunku do rzeczywistej ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji przez daną jednostkę kogeneracji w poprzednim roku kalendarzowym i wykazanej w tym sprawozdaniu.

3. Gwarancję pochodzenia oznacza się indywidualnym numerem. Zawiera ona dane, o których mowa w art. 9y ust. 4, datę jej wydania oraz oznaczenie państwa, w którym została wydana.

4. Gwarancję pochodzenia wydaje się za wytworzoną energię elektryczną z dokładnością do 1 MWh.

5. Gwarancję pochodzenia wydaje się w postaci elektronicznej i przekazuje się bezpośrednio do rejestru gwarancji pochodzenia, o którym mowa w art. 9zb ust. 1.

Art. 9za. 1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na pisemny wniosek podmiotu, uznaje gwarancję pochodzenia wydaną w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmawia uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy wystąpią uzasadnione wątpliwości co do jej autentyczności lub wiarygodności.

3. O przyczynie odmowy uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 2, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie informuje Komisję Europejską, podając przyczynę odmowy.

4. Gwarancja pochodzenia, o której mowa w ust. 1, jest ważna przez 12 miesięcy od dnia jej wydania.

Art. 9zb. 1. Rejestr gwarancji pochodzenia prowadzi podmiot prowadzący:

- 1) giełdę towarową w rozumieniu ustawy o giełdach towarowych lub
 - 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi
- organizujący obrót świadectwami efektywności energetycznej, o których mowa w art. 30 ust. 3 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, prowadzi rejestr gwarancji pochodzenia w sposób zapewniający identyfikację:

- 1) przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, któremu wydano gwarancję pochodzenia;
- 2) podmiotów, których gwarancje pochodzenia wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie

członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zostały uznane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki;

- 3) przysługujących gwarancji pochodzenia oraz odpowiadającej im ilości energii elektrycznej.

3. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przekazuje informacje o wydanych oraz uznanych gwarancjach pochodzenia podmiotowi, o którym mowa w ust. 1.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, wydaje przedsiębiorstwu energetycznemu zajmującemu się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji wpisanemu do rejestru gwarancji pochodzenia dokument potwierdzający, że określona w tym dokumencie ilość energii wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej lub do sieci przesyłowej została wytworzona w wysokosprawnej kogeneracji.

5. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji wpisane do rejestru gwarancji pochodzenia informuje pisemnie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz podmiot, o którym mowa w ust. 1, o przekazaniu gwarancji pochodzenia odbiorcy końcowemu, w terminie 7 dni od dnia jej przekazania.

6. Informację, o której mowa w ust. 5, wpisuje się do rejestru gwarancji pochodzenia.

7. Wpis do rejestru gwarancji pochodzenia, o którym mowa w ust. 1, oraz zmiany dokonane w tym rejestrze podlegają opłacie w wysokości odzwierciedlającej koszty prowadzenia tego rejestru.”;

- 6) po art. 10 dodaje się art. 10a–10c w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła, przesyłaniem i dystrybucją ciepła oraz inni przedsiębiorcy, planujący budowę, przebudowę lub znaczną modernizację po dniu 5 czerwca 2014 r. jednostki wytwórczej o mocy nominalnej cieplnej powyżej 20 MW lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej sporządzają analizę kosztów i korzyści budowy lub modernizacji tej jednostki lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej, mającą na celu określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów oraz opłacalnych rozwiązań umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia, zwaną dalej „analizą kosztów i korzyści”.

2. Przez znaczną modernizację, o której mowa w ust. 1, rozumie się modernizację jednostki wytwórczej o mocy nominalnej cieplnej powyżej 20 MW lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej, której koszt przekracza 50% kosztu inwestycyjnego nowej porównywalnej jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej.

3. Analizę kosztów i korzyści sporządza się z uwzględnieniem:

- 1) zainstalowanej mocy elektrycznej lub zainstalowanej mocy cieplnej;
- 2) rodzaju paliwa zużywanego do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła;
- 3) planowanej liczby godzin pracy jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej w ciągu roku;
- 4) lokalizacji jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej, lub chłodniczej;
- 5) zapotrzebowania na energię elektryczną lub ciepło, lub chłód.

4. Analiza kosztów i korzyści opiera się na opisie planowanej budowy lub przebudowy jednostki wytwórczej, lub sieci ciepłowniczej, lub sieci chłodniczej oraz zawiera analizę ekonomiczną obejmującą analizę finansową, która odzwierciedla rzeczywiste przepływy pieniężne z nakładów inwestycyjnych poniesionych na budowę jednostki wytwórczej, sieci ciepłowniczej lub chłodniczej oraz planowane koszty i przychody z ich eksploatacji.

5. Analizę kosztów i korzyści sporządza się na okres cyklu życia planowanej jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej, lub chłodniczej.

Art. 10b. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne oraz inni przedsiębiorcy, o których mowa w art. 10a ust. 1, planujący:

- 1) budowę jednostki wytwórczej o mocy nominalnej cieplnej przekraczającej 20 MW – sporządzają analizę kosztów i korzyści wybudowania nowej jednostki kogeneracji w miejsce pracującej jednostki wytwórczej;
- 2) przebudowę lub znaczną modernizację jednostki wytwórczej o mocy nominalnej cieplnej przekraczającej 20 MW – sporządzają analizę kosztów i korzyści przebudowy lub znacznej modernizacji tej jednostki wytwórczej na jednostkę kogeneracji;
- 3) budowę lub przebudowę, lub znaczną modernizację elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1,

z późn. zm.), o mocy nominalnej cieplnej przekraczającej 20 MW lub wytwarzającej ciepło odpadowe z instalacji przemysłowej, sporządzają analizę kosztów i korzyści wykorzystania tego ciepła, w tym w wysokosprawnej kogeneracji, oraz przyłączenia wybudowanej, lub przebudowanej lub poddanej znacznej modernizacji elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej do sieci ciepłowniczej lub chłodniczej;

- 4) budowę sieci ciepłowniczej lub sieci chłodniczej lub przyłączenie do tej sieci jednostki wytwórczej o mocy nominalnej cieplnej przekraczającej 20 MW, lub przebudowę, lub znaczną modernizację tej jednostki wytwórczej – sporządzają analizę kosztów i korzyści wykorzystania ciepła odpadowego.

2. Budowa urządzeń, instalacji lub sieci służących wychwytywaniu dwutlenku węgla w celu jego podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze nie stanowi przebudowy jednostki wytwórczej, elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej oraz budowy sieci, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) jednostek wytwórczych w okresach szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną oraz rezerw zdolności wytwórczych pracujących w okresie nie dłuższym niż 1500 godzin w roku, jako średnia z pięciu kolejnych lat;
- 2) obiektu energetyki jądrowej, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. Nr 135, poz. 789, z późn. zm.¹¹⁾);
- 3) urządzeń, instalacji i sieci niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania podziemnego składowiska dwutlenku węgla w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

4. Jeżeli jest planowana budowa lub przebudowa, lub znaczna modernizacja jednostki wytwórczej energii elektrycznej lub elektrowni przemysłowej, analiza kosztów i korzyści zawiera porównanie tej jednostki lub elektrowni z jednostką wytwórczą, lub elektrociepłownią przemysłową wytwarzającą taką samą ilość energii elektrycznej w procesie wytwarzania ciepła odpadowego w instalacji przemysłowej lub

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951, z 2014 r. poz. 40, z 2015 r. poz. 1045, 1777, 1893 i 1936 oraz z 2016 r. poz. 266.

w wysokosprawnej kogeneracji, albo zaopatrującą użytkowników systemu w wytworzone ciepło lub chłód za pomocą sieci ciepłowniczych lub chłodniczych.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, przedsiębiorstwa energetyczne oraz przedsiębiorcy, o których mowa w art. 10a ust. 1, sporządzają analizę kosztów i korzyści we współpracy z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu.

6. Przez moc nominalną cieplną, o której mowa w ust. 1 oraz w art. 10a ust. 1, rozumie się ilość energii wprowadzonej w paliwie do źródła spalania paliw w jednostce czasu przy jego nominalnym obciążeniu.

Art. 10c. 1. Minister właściwy do spraw energii sporządza ocenę potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych i o jej sporządzeniu powiadamia Komisję Europejską.

2. W celu sporządzenia oceny, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw energii przeprowadza analizę wprowadzenia określonych wariantów wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych i chłodniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym możliwości techniczne oraz opłacalność ekonomiczną wprowadzenia tych wariantów.

3. Minister właściwy do spraw energii co pięć lat lub na żądanie Komisji Europejskiej aktualizuje ocenę, o której mowa w ust. 1, i o tej aktualizacji powiadamia Komisję Europejską.”;

7) w art. 16a:

a) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W przetargu mogą uczestniczyć także podmioty niebędące przedsiębiorstwami energetycznymi oraz podmioty, które sporządziły analizę kosztów i korzyści.”,

b) w ust. 5 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) wynikami oceny, o której mowa w art. 10c ust. 1, oraz analizą kosztów i korzyści.”;

- 8) w art. 18 w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) ocena potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych na obszarze gminy.”;
- 9) w art. 19 w ust. 3 pkt 3a otrzymuje brzmienie:
„3a) możliwości stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej;”;
- 10) w art. 20 w ust. 2:
a) pkt 1b otrzymuje brzmienie:
„1b) propozycje stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia o efektywności energetycznej;”;
b) w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) ocenę potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych na obszarze gminy.”;
- 11) w art. 45 po ust. 1d dodaje się ust. 1e w brzmieniu:
„1e. W kosztach działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się obrotem energią elektryczną, paliwami gazowymi lub sprzedażą ciepła odbiorcom końcowym uwzględnia się koszty realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej.”;
- 12) w art. 45a:
a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Jeżeli miejsce zainstalowania układu pomiarowo-rozliczeniowego służącego do rozliczeń kosztów zakupu ciepła jest wspólne dla dwóch lub więcej budynków wielolokalowych albo dwóch lub więcej grup lokali lub lokali, właściciele lub zarządcy tych budynków lub lokali są obowiązani wyposażyć:
1) budynki te i grupy lokali w ciepłomierze;
2) lokale, tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody.”;
b) w ust. 8 w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych:
– wskazania ciepłomierzy,

- wskazania urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych,
- powierzchnię lub kubaturę tych lokali,”

c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby:

- 1) wybrana metoda zapewniała:
 - a) energooszczędne zachowania,
 - b) zachowanie prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali w zakresie temperatury i wentylacji, określonych w przepisach prawa budowlanego, lub
 - c) ustalanie opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej;
- 2) w zależności od warunków technicznych budynków i lokali uwzględniała:
 - a) ilość ciepła dostarczanego do lokalu z pionów grzewczych lub przenikania między lokalami oszacowanego w szczególności na podstawie rejestracji temperatury powietrza w lokalu, jeżeli jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione,
 - b) współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku.”

d) po ust. 11 dodaje się ust. 11a w brzmieniu:

„11a. Jeżeli użytkownik lokalu nie udostępni właścicielowi lub zarządcy budynku ciepłomierzy, wodomierzy lub urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, w celu dokonania ich odczytu albo użytkownik lokalu dokona ingerencji w ten przyrząd lub urządzenie w celu zafałszowania jego pomiarów lub wskazań, właściciel lub zarządca budynku może:

- 1) dochodzić od użytkownika tego lokalu odszkodowania albo

- 2) obciążyć użytkownika tego lokalu, w okresie rozliczeniowym, nie więcej niż półtorakrotnością iloczynu średniej wartości kosztów ogrzewania:
- a) m³ kubatury budynku wielolokalowego i kubatury lokalu użytkowanego albo
 - b) m² powierzchni budynku wielolokalowego i powierzchni lokalu użytkowanego.”,
- e) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:
- „13. W przypadku gdy ilość ciepła dostarczonego do budynku wielolokalowego w ciągu kolejnych 12 miesięcy przekracza 0,40 GJ w odniesieniu do m³ ogrzewanej kubatury budynku lub 0,30 GJ w odniesieniu do m³ przygotowanej ciepłej wody, właściciel lub zarządca budynku wykonuje audyt energetyczny tego budynku w celu określenia przyczyn nadmiernej energochłonności i wskazania sposobów ograniczenia zużycia ciepła przez ten budynek lub zmiany zamówionej mocy ciepłej.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.¹²⁾) w art. 401 w ust. 7 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

„4a) wpływy z opłaty zastępczej, o której mowa w art. 11 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 45. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353) w art. 74 w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹³⁾).”.

Art. 46. W ustawie z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. 2359) uchyla się art. 2.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662, z 2015 r. poz. 122, 151, 277, 478, 774, 881, 933, 1045, 1233, 1434, 1593, 1688, 1936 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266.

¹³⁾ Patrz odnośnik nr 3.

Rozdział 8

Przepisy przejściowe

Art. 47. Krajowy plan działań minister właściwy do spraw energii po raz pierwszy przekazuje Komisji Europejskiej, do dnia 30 kwietnia 2017 r.

Art. 48. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 12 ust. 6, Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej po raz pierwszy przekazuje ministrowi właściwemu do spraw energii, do dnia 31 lipca 2017 r.

Art. 49. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36 ust. 1, po raz pierwszy przeprowadzi audyt energetyczny przedsiębiorstwa w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa przeprowadzony przed dniem wejścia w życie ustawy, ale nie wcześniej niż przed dniem 5 grudnia 2012 r., i spełniający wymagania, o których mowa w art. 37 ust. 1 i 2, uznaje się za audyt energetyczny w rozumieniu art. 36 ust. 1. O przeprowadzeniu takiego audytu przedsiębiorstwo zawiadamia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 50. Właściciel lub zarządca lokali wyposaży je, o ile będzie to technicznie wykonalne i opłacalne, w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 43, do dnia 31 grudnia 2016 r.

Art. 51. 1. Do wykonania i rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266), za okres przed dniem wejścia w życie ustawy, oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Wskaźnik, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. 2359), stosuje się do obliczenia ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej, które są obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, do dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 52. 1. Opłaty zastępcze, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, uiszczane na rachunek bankowy

Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej po dniu wejścia w życie ustawy stanowią przychód tego Funduszu i są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

2. Kary pieniężne wymierzane na podstawie art. 35 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej płatne po dniu wejścia w życie ustawy uiszczą się na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego. Wpływy z tych kar stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 53. Świadectwa efektywności energetycznej wydane na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej zachowują ważność.

Art. 54. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy dotyczących świadectw efektywności energetycznej oraz przetargów stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 55. Przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, ale nie wcześniej niż przed dniem 1 stycznia 2014 r., dla których nie wydano świadectw efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, mogą być zaliczone na poczet obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1.

Art. 56. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29, nie dłużej jednak niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 46 ust. 1, 3 i 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

Rozdział 9

Przepisy końcowe

Art. 57. Traci moc ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266), z wyjątkiem art. 4 i art. 15, które tracą moc z dniem 31 grudnia 2016 r.

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Wprowadzenie

Projekt ustawy o efektywności energetycznej wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. Urz. UE L 315 z 14. 11. 2012, str. 1), zwaną dalej „dyrektywą 2012/27/UE”.

Projekt ustawy zastępuje ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266), zwaną dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 48 ustawy – przepisy ustawy obowiązują do dnia 31 grudnia 2017 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 24, który obowiązuje do dnia 31 grudnia 2016 r.;
- 2) art. 12, art. 13, art. 15, art. 16, art. 18–21, art. 23 ust. 3–6, art. 26 i art. 27, które obowiązują do dnia 31 marca 2017 r.;
- 3) art. 25, który obowiązuje do dnia 1 kwietnia 2017 r.

W związku z wejściem w życie dyrektywy 2012/27/UE oraz ograniczonym w czasie obowiązywaniem ustawy, podjęto decyzję o opracowaniu projektu nowej ustawy o efektywności energetycznej.

Za koniecznością opracowania projektu ustawy przemawiała także liczba zmian, które należałoby wprowadzić, wdrażając dyrektywę 2012/27/UE. Z analizy przepisów dyrektywy 2012/27/UE wynikało, że zagadnienia w niej zawarte wymuszają istotną zmianę w obowiązującym systemie świadectw efektywności energetycznej.

W tym miejscu należy wskazać, że Polska osiągnęła istotny postęp w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, tj. uzyskania w 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9% średniego krajowego zużycia tej energii z lat 2001–2005. Efektem wzrostu PKB, szybszego od tempa zużycia energii, jest zaobserwowana malejąca energochłonność pierwotna i finalna PKB.

Dystans Polski do średniej europejskiej w zakresie najważniejszych wskaźników efektywności energetycznej obniżył się do kilkunastu procent, jednak w stosunku do najefektywniejszych gospodarek ciągle pozostaje znaczący. Bardzo ważnymi instrumentami finansowymi wspierającymi realizację inwestycji energooszczędnych są programy finansowane ze środków krajowych, wdrażane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz środki zagraniczne niepodlegające zwrotowi, w szczególności fundusze Unii Europejskiej na lata 2007–2013 oraz 2014–2020 (w tym środki z Funduszu Spójności Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko).

Od 2010 r. jest realizowana „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku.”. Dokument ten, opracowany na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹⁾), odpowiada na najważniejsze wyzwania stojące przed polską energetyką zarówno w perspektywie krótkoterminowej, jak i do 2030 r. W wyniku wdrażania działań przewidzianych w tym dokumencie, nastąpiła znacząca poprawa efektywności energetycznej, a dzięki temu zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego państwa. Stymulowanie inwestycji w nowoczesne, energooszczędne technologie oraz produkty przyczynia się do wzrostu innowacyjności polskiej gospodarki.

Podjęte działania w zakresie oszczędności energii mają też istotny wpływ na poprawę efektywności ekonomicznej polskiej gospodarki oraz jej konkurencyjność.

Celem projektu ustawy jest ustanowienie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki zakreślonych przez dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 64) oraz stworzenie podstaw w krajowym porządku prawnym dla nowych rozwiązań przewidzianych w dyrektywie 2012/27/UE.

Dyrektywa 2012/27/UE zastępuje od dnia 5 czerwca 2014 r. dwie, dotychczas obowiązujące dyrektywy:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238, z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942, 984, 1101 i 1662, z 2015 r. poz. 151, 478, 942, 1618, 1893, 1960 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 266.

- 1) dyrektywę 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie promowania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającą dyrektywę 92/42/EWG oraz
- 2) dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG.

Projekt ustawy przewiduje działania dotyczące zwiększenia oszczędności energii:

- 1) przez odbiorców końcowych;
- 2) w zakresie wytwarzania oraz
- 3) w przesyłaniu i dystrybucji.

Jedynie kompleksowy mechanizm wsparcia dla działań mających na celu poprawę efektywności energetycznej gospodarki może doprowadzić do ograniczenia szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko oraz przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Projektowana ustawa w stosunku do materii uregulowanej w obowiązującej ustawie:

- 1) zobowiązuje określone podmioty do:
 - a) realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, potwierdzonego audytem efektywności energetycznej, lub
 - b) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej;
- 2) wprowadza nowy rozdział, w którym określa zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa;
- 3) dokonuje zmian w:
 - a) ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,
 - b) ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.²⁾),

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662, z 2015 r. poz. 122, 151, 277, 478, 774, 881, 933, 1045, 1233, 1434, 1593, 1688, 1936 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266.

- c) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353),
- d) ustawie z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. 2359).

2. Uzasadnienie projektowanych rozwiązań prawnych

Przepisy ogólne

W art. 1 projektu ustawy określony został zakres przedmiotowy. Projektowana ustawa określa zasady opracowania krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej, zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej, zasady realizacji obowiązku uzyskania oszczędności energii oraz zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

W art. 2 projektu ustawy, w słowniczku, wprowadzono m.in. definicję „jednostki sektora publicznego” – rozumianej jako podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1–3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.

Definicje legalne takie jak: „audyt efektywności energetycznej”, „efektywność energetyczna”, „efekt użytkowy”, „energia”, „energia pierwotna”, „energia finalna”, „oszczędność energii”, „przedsiębiorstwo energetyczne”, „przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej” oraz „tona oleju ekwiwalentnego” pozostawiono w brzmieniu dotychczasowym.

Zrezygowano z definicji urządzenia potrzeb własnych, bowiem zgodnie z nowym systemem zobowiązującym do efektywności energetycznej, uregulowanym w art. 7 dyrektywy 2012/27/UE, nie przewiduje się objęcia nim urządzeń potrzeb własnych.

Słowniczek pojęć ustawowych jest także wypełnieniem art. 2 dyrektywy 2012/27/UE. W słowniczku nie zdefiniowano pojęć powszechnie znanych i nie wymagających transpozycji do polskiego porządku prawnego.

Przepisy projektu ustawy adresowane są w szczególności do odbiorców końcowych, rozumianych zgodnie z art. 3 dyrektywy 2012/27/UE, jako osoby fizyczne lub prawne, które dokonują zakupu energii na własny użytek oraz do przedsiębiorstw energetycznych.

W przeciwieństwie do dyrektywy 2006/32/WE, dyrektywa 2012/27/UE nie przewiduje generalnych wyłączeń jej stosowania do:

- 1) urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych;
- 2) instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji.

Z tego też powodu nie przeniesiono do projektu ustawy art. 2 ust. 2 obecnej ustawy.

W projekcie ustawy wyłączenia zamieszczone są w poszczególnych jednostkach redakcyjnych regulujących określoną materię, jak np. zadania jednostek sektora publicznego, czy analiza kosztów i korzyści budowy lub znacznej modernizacji jednostki wytwórczej oraz budowy sieci.

Krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej

Przepisy rozdziału 2 projektu ustawy zawierają zasady opracowania krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej, zwanego dalej „krajowym planem”. Organem odpowiedzialnym za sporządzenie krajowego planu jest Minister Energii. Krajowy plan zawiera w szczególności:

- 1) opis planowanych programów zawierających działania w zakresie poprawy efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach gospodarki;
- 2) określenie krajowego celu w zakresie efektywności energetycznej;
- 3) informacje o osiągniętej oszczędności energii, w tym w przesyłaniu lub w dystrybucji, w dostarczaniu oraz w końcowym zużyciu energii;
- 4) strategię wspierania inwestycji w renowację budynków.

Zgodnie z projektem ustawy, krajowy plan będzie przyjmowany, w drodze uchwały, przez Radę Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, a następnie przekazywany Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 30 kwietnia. Przepisy regulujące krajowy plan wdrażają art. 24 ust. 2 i Załącznik XIV dyrektywy 2012/27/UE.

Krajowy plan został przygotowany po raz pierwszy i przekazany Komisji Europejskiej w 2007 r. W dokumencie tym przedstawiono wyliczenie krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią na 2016 r. Cel ten wyznacza uzyskanie do 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9% średniego krajowego zużycia tej energii w ciągu roku – tj. 53 452 GWh oszczędności energii finalnej do 2016 r.

Drugi Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2011 zawierał informacje o postępie w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią i podjętych działaniach mających na celu usunięcie przeszkód w realizacji tego celu. Dokument ten został zatwierdzony przez Radę Ministrów w kwietniu 2012 r., a następnie przekazany Komisji Europejskiej.

W 2014 r. został opracowany trzeci krajowy plan („Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2014”). Plan ten został zatwierdzony przez Radę Ministrów w kwietniu 2014 r., a następnie przekazany Komisji Europejskiej. Określa on między innymi działania w zakresie efektywności energetycznej budynków i w instytucjach publicznych, w przemyśle i w Małych i Średnich Przedsiębiorstwach, w transporcie oraz w zakresie efektywności wytwarzania i dostaw energii. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej są zobowiązani realizować krajowy plan.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 projektu ustawy – minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa będzie zobowiązany do przekazania strategii wspierania inwestycji w renowację budynków ministrowi właściwemu do spraw energii, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest obowiązek opracowania krajowego planu.

Powyższa strategia zawierać będzie:

- 1) wyniki dokonanego przeglądu budynków znajdujących się na terytorium RP;
- 2) określenie sposobów przebudowy lub remontu budynków;
- 3) dane szacunkowe o możliwej do uzyskania oszczędności energii w wyniku przebudowy lub remontu budynków.

Strategia ta przekazywana będzie Komisji Europejskiej w ramach krajowego planu działań.

Materia uregulowana w art. 4 i art. 5 projektu ustawy wdraża art. 4 dyrektywy 2012/27/UE zatytułowany „Renowacja budynków”.

Zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej

Proponowane w rozdziale 3 projektu ustawy rozwiązania stanowią wypełnienie art. 5 i art. 6 dyrektywy 2012/27/UE, i stanowią rozszerzenie art. 10 i art. 11 obecnie obowiązującej ustawy.

W stosunku do obowiązującego stanu prawnego – ograniczono obowiązkowe stosowanie przez jednostkę sektora publicznego środków poprawy efektywności energetycznej z dwóch do jednego (dyrektywa 2012/27/UE nie wymaga zrealizowania co najmniej dwóch wybranych środków poprawy efektywności energetycznej). W konsekwencji dokonano zmian w wykazie środków poprawy efektywności energetycznej. Ze względu na to, że sporządzenie audytu energetycznego nie może być traktowane jako zrealizowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, zapewniającego określoną oszczędność energii finalnej, zrezygnowano z umieszczania go w wykazie. W zamian za to, jako nowy środek poprawy efektywności energetycznej, wprowadzono wdrażanie systemu zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ek zarządzenia i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1) potwierdzone uzyskaniem wpisu do rejestru EMAS, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ek zarządzenia i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 178, poz. 1060).

Wprowadzono też regulację, zgodnie z którą jednostka sektora publicznego będzie mogła stosować środek poprawy efektywności energetycznej na podstawie umowy o poprawę efektywności energetycznej. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 7 dyrektywy 2012/27/UE korzystanie z tych umów jest fakultatywne, tj. w stosownych przypadkach do finansowania renowacji w perspektywie długoterminowej. W art. 7 ust. 2 projektu ustawy określono podstawowe elementy takiej umowy, zgodnie z definicją z art. 2 ust. 27 dyrektywy. Umowa o poprawę efektywności energetycznej określa w szczególności możliwe do uzyskania oszczędności energii w wyniku realizacji przedsięwzięcia z zastosowaniem środka poprawy efektywności energetycznej oraz sposób ustalania wynagrodzenia, którego wysokość jest uzależniona od oszczędności energii uzyskanej w wyniku realizacji tego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE należy zapewnić, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3% całkowitej powierzchni ogrzewanych lub chłodzonych budynków będących własnością instytucji rządowych oraz przez te instytucje zajmowanych było poddawanych corocznie renowacji, w celu spełnienia

przynajmniej wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które dane państwo ustaliło przy zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

W celu wdrożenia art. 5 ust. 1–5 dyrektywy 2012/27/UE wybrano jednak metodę alternatywną, którą dopuszcza art. 5 ust. 6 dyrektywy. W związku z tym, zgodnie z art. 5 ust. 6 akapit 3 dyrektywy, w 2013 r. powiadomiono Komisję Europejską o alternatywnych środkach, które Polska planuje przedsięwziąć, określając sposób w jaki zamierza uzyskać równoważną poprawę charakterystyki energetycznej budynków stanowiących własność instytucji rządowych.

Zgodnie z art. 8 projektu ustawy, na organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.³⁾), których obszar działania obejmuje całe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nałożono obowiązek nabywania efektywnych energetycznie produktów lub zlecenia wykonania usług, oraz nabywania lub wynajmowania efektywnych energetycznie budynków lub ich części, lub w użytkowanych budynkach należących do Skarbu Państwa poddawanych przebudowie zapewnienia wypełnienia zaleceń, o których mowa w art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. poz. 1200 oraz z 2015 r. poz. 151), lub realizowania innych środków poprawy efektywności energetycznej w zakresie charakterystyki energetycznej budynków.

Z powyższego obowiązku zwolniono, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2012/27/UE, budynki zabytkowe oraz wykorzystywane na potrzeby obronności państwa, z wyjątkiem kwater w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 207) oraz budynków przeznaczonych na cele biurowe oraz użytkowanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane.

Art. 8 ust. 3 projektu ustawy wdraża art. 6 akapit pierwszy dyrektywy 2012/27/UE, zgodnie z którym obowiązek określony w ust. 1 art. 8 projektu ustawy ma zastosowanie do zakupów przez organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, produktów, usług lub budynków w takim zakresie,

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877, z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 195.

w jakim zakupy te mają wartość równą lub większą niż poziomy ustalony w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. UE L 134 z 30.04.2004, str. 114, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 7, str. 132) – (w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych).

W celu zapewnienia zgodności z Załącznikiem III dyrektywy 2012/27/UE, w projekcie ustawy wskazano, że produkty lub usługi, o których mowa powyżej będą musiały spełniać określone w tym Załączniku wymagania.

Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju sporządziło zestawienie budynków o powierzchni użytkowej powyżej 500 m² będących własnością organów władzy publicznej oraz przez te organy zajmowanych, które w dniu 1 stycznia 2014 r. nie spełniały minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków. Następnie dokonano oszacowania wartości docelowej, tj. rocznej oszczędności energii pierwotnej, która powinna zostać uzyskana w wyniku działań podjętych w tych budynkach. Wartość docelowa rocznej oszczędności energii pierwotnej dla 2014 r. wyniosła 4536 MWh, tj. 390 ton oleju ekwiwalentnego (toe). Przyjmując założenie, że obowiązek uzyskiwania oszczędności energii pierwotnej będzie corocznie na takim samym poziomie, wartość docelowa tej oszczędności uzyskana do dnia 31 grudnia 2020 r. wyniesie $7 \times 390 \text{ toe} = 2730 \text{ toe}$.

Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa został zobowiązany do przekazywania ministrowi właściwemu do spraw energii, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, informacji o uzyskanych przez organy władzy publicznej oszczędnościach energii pierwotnej w budynkach użytkowanych przez te organy.

Na mocy art. 9 projektu ustawy, na ministra właściwego do spraw energii, ministra właściwego do spraw transportu oraz ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa nałożono (tak jak to ma miejsce w obecnej ustawie) szereg obowiązków o charakterze promocyjnym oraz informacyjno-edukacyjnym w zakresie środków poprawy efektywności energetycznej.

Minister właściwy do spraw energii został zobowiązany, w ramach promowania środków poprawy efektywności energetycznej, do prowadzenia działań informacyjno-edukacyjnych o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych (Dz. U. poz. 1203, z 2015 r. poz. 1069 oraz z 2016 r. poz. 266).

Minister właściwy do spraw energii został też zobowiązany do monitorowania stosowania środków poprawy efektywności energetycznej oraz do zamieszczania w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Energii informacji o instrumentach służących finansowaniu środków poprawy efektywności energetycznej oraz sposobie ich pozyskiwania, a także wytycznych dotyczących sposobu uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Zasady realizacji obowiązku w zakresie oszczędności energii

W rozdziale 4 projektu ustawy określono zasady realizacji obowiązku w zakresie oszczędności energii. Przepisy tego rozdziału stanowią wypełnienie postanowień art. 7 dyrektywy 2012/27/UE.

Art. 7 dyrektywy 2012/27/UE wprowadza obowiązek ustanowienia przez każde państwo członkowskie systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub do zastosowania alternatywnych środków w celu osiągnięcia określonej docelowej wielkości oszczędności energii wśród odbiorców końcowych.

Oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub dzięki alternatywnym środkom stosowanym zgodnie z art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE, muszą być co najmniej równoważne osiągnięciu, przez dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., oszczędności energii finalnej w wysokości 1,5% rocznego wolumenu sprzedaży tej energii odbiorcom końcowym, uśrednionej w latach 2010–2012.

W projekcie ustawy przeniesiono obowiązujący system świadectw efektywności energetycznej, gdyż umożliwia on wykorzystanie istniejącego potencjału oszczędności energii w sposób efektywny i pozwala osiągnąć wymagane przez dyrektywę 2012/27/UE oszczędności energii finalnej. Niewątpliwą przewagą systemu świadectw nad innymi mechanizmami poprawiającymi efektywność energetyczną jest fakt, iż

system ten obejmuje szeroką grupę podmiotów realizujących przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej w różnych obszarach i sektorach gospodarki.

Wydawanie świadectw efektywności energetycznej ma na celu zmotywowanie podmiotów określonych w projekcie ustawy, w tym w szczególności przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców końcowych, do podjęcia działań inwestycyjnych przyspieszających osiągnięcie krajowego celu w zakresie efektywności energetycznej oraz przyczyniających się, przez zmniejszenie zużycia energii, do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i innych substancji szkodliwych do atmosfery. Obowiązujący system świadectw efektywności energetycznej jest rozwiązaniem sprawdzonym i często bywa przytaczany, jako wzorzec do naśladowania. Zmiana w podejściu do mechanizmu wsparcia mogłaby prowadzić do trudnych do przewidzenia konsekwencji.

W Polsce system zobowiązujący do efektywności energetycznej został wprowadzony na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266). System funkcjonuje od dnia 1 stycznia 2013 r. Ustawa nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym, obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (URE) świadectwa efektywności energetycznej, zwane (potocznie „białymi certyfikatami”), lub uiszczenia opłaty zastępczej. Ze świadectwa efektywności energetycznej wynikają zbywalne prawa majątkowe, które są towarem giełdowym w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197), a więc podlegają obrotowi na Towarowej Giełdzie Energii.

Wartość świadectwa efektywności energetycznej wymaganą do pozyskania i umorzenia w latach 2013–2015 określa się na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. poz. 1039).

W odróżnieniu od obowiązującej ustawy, w projekcie ustawy:

- 1) ustalono zakres obowiązku na tym samym poziomie, tj. w wysokości 1,5% w każdym roku, począwszy od 2016 r.;

- 2) dopuszczono możliwość realizacji obowiązku nałożonego na podmioty zobowiązane, w zakresie: 30% tego obowiązku w 2016 r., 20% tego obowiązku w 2017 r., 10% tego obowiązku w 2018 r., przez uiszczanie opłaty zastępczej;
- 3) określono wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, która będzie wynosić 1000 zł za 2016 r. i 1500 zł za 2017 r. – za tonę oleju ekwiwalentnego, i będzie ona zwiększana od 2018 r. corocznie o 5%.

Ograniczenie możliwości wypełnienia obowiązku przez podmioty zobowiązane przez uiszczenie opłaty zastępczej zaliczyć należy do podstawowych zmian wprowadzonych w projekcie ustawy w porównaniu do obowiązującej ustawy. Obecnie wiele podmiotów zobowiązanych korzysta z możliwości uiszczenia opłaty zastępczej zamiast uzyskiwać i przedstawiać do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej. Taki sposób wypełniania obowiązku wypacza ideę systemu świadectw efektywności energetycznej, negatywnie wpływa na rynek środków poprawy efektywności energetycznej i jest niezgodny z dyrektywą 2012/27/UE. Zaproponowana zmiana ma zapobiec temu zjawisku.

W projekcie ustawy zmieniono sposób wykonywania obowiązku przez podmioty zobowiązane oraz zasady uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 projektu ustawy – podmiot zobowiązany będzie musiał:

- 1) zrealizować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się określone oszczędności energii finalnej, potwierdzone audytem efektywności energetycznej, lub
- 2) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej.

Obowiązek może być rozliczony przez podmiot zobowiązany do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek, chyba że podmiot ten wystąpi do Prezesa URE z wnioskiem o łączne rozliczenie obowiązku, w okresie dwu lub trzyletnim. W takim przypadku realizacja obowiązku następuje do dnia 30 czerwca roku następującego po ostatnim roku z dwu lub trzy-letniego okresu realizacji obowiązku.

Podmiot zobowiązany może w całości zrealizować swój obowiązek przez uiszczenie opłaty zastępczej, ale tylko wtedy, jeżeli wykaże, że w roku kalendarzowym, którego dotyczy ten obowiązek składał zlecenia kupna praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej w transakcjach sesyjnych, lecz z powodu niewystarczającej ilości ofert sprzedaży tych praw, lub gdy oferowana cena tych praw była wyższa niż jednostkowa opłata zastępcza, nie nabył praw na sześciu sesjach w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek.

Świadectwo efektywności energetycznej będzie wydawane dla potwierdzenia deklarowanej oszczędności energii finalnej wynikającej z realizacji określonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej (rodzaje przedsięwzięć określono w art. 19 projektu ustawy; stanowią one katalog zamknięty). Znajduje to uzasadnienie w tym, że dyrektywa 2006/32/WE nie określała szczegółowo systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej. Natomiast dyrektywa 2012/27/UE stanowi, że łączny cel w zakresie oszczędności energii końcowej, który ma być osiągnięty do dnia 31 grudnia 2020 r., jest co najmniej równoważny osiągnięciu przez dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nowych oszczędności energii każdego roku, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Wielkość oszczędności energii ustalono w wysokości 1,5% rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionego w ostatnim trzyletnim okresie przed dniem 1 stycznia 2013 r. W związku z tym, zgodnie z art. 14 projektu ustawy, zakres obowiązku dotyczącego realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej określono, począwszy od 2016 r., jako uzyskanie w każdym roku oszczędności energii finalnej w wysokości 1,5%:

- 1) ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, wyrażonej w toe, sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych, określonej w oświadczeniu przedkładanym przez tych odbiorców;
- 2) ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego, wyrażonej w toe, zakupionych w danym roku:
 - a) na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium RP rynek regulowany, w transakcjach zawieranych we własnym

imieniu przez odbiorców końcowych będących członkami giełdy towarowej lub członkami rynku organizowanego przez podmiot prowadzący na terytorium RP rynek regulowany,

- b) poza giełdą towarową lub rynkiem organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowym, w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych,
 - c) przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych;
- 3) ilości gazu ziemnego, wyrażonej w toe, sprowadzonego w danym roku na terytorium RP i zużytego na własny użytek inny, niż cele nieenergetyczne.

Konsekwencją możliwości realizacji ustawowego obowiązku przez odbiorcę końcowego za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, jest nałożenie na przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na obrót energią elektryczną lub gazem ziemnym obowiązku przekazania towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu deklaracji o ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego zakupionej w wyniku transakcji zawartej za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium RP rynek regulowany i zużytej na własny użytek oraz przeznaczonej do dalszej odsprzedaży, w terminie miesiąca od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakupiło energię elektryczną lub gaz ziemny w wyniku tej transakcji. Ponadto określono, że realizacja zlecenia nabycia energii elektrycznej lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski może nastąpić po złożeniu przez składającego zlecenie zabezpieczenia na pokrycie kosztów wykonania przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 projektu ustawy, dla odbiorcy końcowego zużywającego energię elektryczną, który przedstawi oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego

poprawie efektywności energetycznej, obniżono próg zużycia energii elektrycznej do 100 GWh oraz przesunięto termin zakończenia tego przedsięwzięcia na nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r.

Zrezygowano również z obowiązku przeprowadzenia przetargu, w wyniku którego Prezes URE dokonuje wyboru przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, za które można uzyskać świadectwa efektywności energetycznej. Projektowana ustawa nie przewiduje już powyższego obowiązku. Stanowić to będzie znaczne uproszczenie procedury wydawania świadectw efektywności energetycznej. Rezygnacja z przetargów jest wynikiem negatywnych doświadczeń związanych z ich przeprowadzaniem w 2013 r. i 2014 r. Takie uproszczenie przepisów powinno znacznie przyspieszyć wydawanie świadectw efektywności energetycznej.

Projekt ustawy przewiduje wydawanie przez Prezesa URE, świadectwa efektywności energetycznej na wniosek podmiotu, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej; lub podmiotu przez niego upoważnionego.

Zgodnie z projektem ustawy, świadectwa efektywności energetycznej nie będą wydawane za przedsięwzięcia, które zostały już zrealizowane. Jest to podyktowane koniecznością zapewnienia zgodności projektowanego systemu świadectw efektywności energetycznej z nowymi wytycznymi Komisji Europejskiej w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020 (2014/C 200/01), a w szczególności z koniecznością zapewnienia tzw. efektu zachęty, warunkującego uznanie pomocy na cele związane z energią, jako zgodnej z rynkiem wewnętrznym. Należy zauważyć, iż zgodnie z ww. wytycznymi (tj. częścią 3.2.4.1 (50) – cytat: „Komisja uznaje, że pomoc nie stanowi zachęty dla beneficjenta w tych wszystkich przypadkach, w których prace nad projektem zostały rozpoczęte przed złożeniem przez beneficjenta wniosku o przyznanie pomocy do władz krajowych. W takich przypadkach, jeśli beneficjent rozpoczyna realizację projektu przed złożeniem wniosku o pomoc, żadnej pomocy przyznanej na taki projekt nie uważa się za zgodną z rynkiem wewnętrznym.”).

Zgodnie z art. 20 ust. 2 projektu ustawy nie będzie można otrzymać świadectwa efektywności energetycznej dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej w następujących przypadkach:

- 1) jeżeli na ich realizację przyznano:
 - a) premię termomodernizacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów,
 - b) pomoc inwestycyjną, w przypadku gdy przyznanie tego świadectwa spowoduje przekroczenie dopuszczalnej wysokości pomocy publicznej na to przedsięwzięcie, przyjmując, że wartość praw majątkowych wynikających ze świadectwa stanowi iloczyn kwoty 1500 zł za tonę oleju ekwiwalentnego oraz ilości energii finalnej, planowanej do zaoszczędzenia średnio w ciągu roku, w wyniku realizacji tego przedsięwzięcia;
- 2) jeżeli w wyniku ich realizacji uzyskuje się oszczędność energii albo łączną oszczędność energii w ilości mniejszej niż 10 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku;
- 3) określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 15 ust.1;
- 4) zrealizowanych w celu wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1.

Do wydawania świadectwa efektywności energetycznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) o wydawaniu zaświadczeń, jak miało to miejsce w obowiązującej ustawie. Ponadto wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej może być złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 147).

Na podstawie sporządzonej „Ekspertyzy w zakresie efektywności energetycznej niezbędnej dla przygotowania projektu ustawy i rozporządzeń wykonawczych implementujących postanowienia dyrektywy 2012/27/UE – Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej” zdecydowano skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 7 ust. 2 lit. b dyrektywy, co powoduje, iż oszczędność energii finalnej możliwa do uzyskania do 2020 r. w wyniku wykonania obowiązku przez podmioty zobowiązane zależy od zużycia energii w przemysłowej części sektora EU-ETS. Zgodnie z przeprowadzonymi obliczeniami oszczędność energii finalnej z uwzględnieniem odliczenia przemysłowej części EU-ETS, która ma być uzyskana w okresie 2016–2020 powinna wynosić nie mniej niż 2645 tys. ton oleju ekwiwalentnego (art. 18 projektu ustawy).

W pozostałym zakresie przepisy dotyczące zasad uzyskiwania i umarzania świadectw efektywności energetycznej oraz sporządzania audytu efektywności energetycznej nie uległy istotnym zmianom.

Zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa

Przepisy rozdziału 5 projektu ustawy wdrażają art. 8 dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z projektowaną ustawą, audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest procedurą mającą na celu przeprowadzenie szczegółowych i potwierdzonych obliczeń dotyczących proponowanych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz dostarczenie informacji o potencjalnych oszczędnościach energii. Zobowiązanym do jego przeprowadzenia lub do zlecenia jego przeprowadzenia, co cztery lata, będzie przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁴⁾), z wyjątkiem mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 104–106 tej ustawy.

Z obowiązku tego będzie zwolniony przedsiębiorca:

- 1) posiadający system zarządzania energią określony we właściwych normach lub
- 2) posiadający system zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ek zarządzenia i audytu we Wspólnocie

– jeżeli w ramach tych systemów przeprowadzono audyt energetyczny przedsiębiorstwa.

Audyt energetyczny przedsiębiorstwa powinien być przeprowadzany przez podmiot niezależny od audytowanego przedsiębiorcy, posiadający wiedzę oraz doświadczenie zawodowe w przeprowadzaniu tego rodzaju audytu. Stąd w przypadku gdy audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest przeprowadzany przez ekspertów audytowanego przedsiębiorcy, nie mogą oni być bezpośrednio zaangażowani w audytowaną działalność tego przedsiębiorcy.

Audyt energetyczny przedsiębiorstwa:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65 i 352.

- 1) należy przeprowadzać na podstawie aktualnych, reprezentatywnych, mierzonych i możliwych do zidentyfikowania danych dotyczących zużycia energii oraz, w przypadku energii elektrycznej, zapotrzebowania na moc;
- 2) powinien zawierać szczegółowy przegląd zużycia energii w budynkach lub zespołach budynków, w instalacjach przemysłowych oraz w transporcie;
- 3) powinien opierać się, o ile to możliwe, na analizie kosztowej cyklu życia budynku lub zespołu budynków oraz instalacji przemysłowych, a nie na okresie zwrotu nakładów tak, aby uwzględnić oszczędności energii w dłuższym okresie, wartości rezydualne inwestycji długoterminowych oraz stopy dyskonta.

Przedsiębiorca będzie zobowiązany przechowywać, do celów kontrolnych, dane związane z audytem energetycznym przedsiębiorstwa, przez okres 5 lat. Będzie on również zobowiązany do zawiadomienia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa, w terminie 30 dni od dnia zakończenia jego przeprowadzania i dołączenia informacji o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii, wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

Prezes URE na podstawie informacji przekazywanych przez przedsiębiorców będzie przekazywał ministrowi właściwemu do spraw gospodarki informacje o:

- 1) liczbie przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa;
- 2) liczbie przedsiębiorców, którzy przeprowadzili audyt energetyczny przedsiębiorstwa;
- 3) liczbie przedsiębiorców posiadających systemy zarządzania energią lub systemy zarządzania środowiskowego;
- 4) możliwych do uzyskania oszczędnościach energii, wynikających z przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa.

Kary pieniężne

W projektowanych przepisach regulujących zasady nakładania kar pieniężnych za niewykonanie obowiązków wynikających z ustawy, kary pieniężne mają charakter kar administracyjnych. Kara pieniężna jest rodzajem sankcji karnoadministracyjnej. Kara ta nakładana jest w formie indywidualnego aktu administracyjnego za naruszenie obowiązujących przepisów prawa. Jest środkiem administracyjnokarnym o charakterze pieniężnym. Zasadność zastosowania, jak i wysokość administracyjnych kar pieniężnych podlega uznaniu administracyjnemu organu nakładającemu te kary.

Jednakże organ nakładający administracyjne kary pieniężne ma obowiązek zastosowania nie tylko krajowych norm prawnych w tym zakresie, ale także aktów o charakterze międzynarodowym. Do aktów tych zaliczyć należy m.in.:

- 1) zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 13.02.1991 r. w sprawie sankcji administracyjnych (zob. Recommendation No R (91) 1 of the Committee of Ministers to Member States on Administrative Sanctions, Recommendations, Resolutions and Declarations of the Committee of Ministers 1991, Council of Europe, Strasbourg 1995);
- 2) rezolucję Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 28.09.1977 r. (Resolution No R (77) 31 on the Protection of the Individual in Relation to the Acts of Administrative Authorities, Resolutions of the Committee of Ministers 1977, Council of Europe, Strasbourg 1979), dotyczącą ochrony jednostki w sprawach rozstrzyganych aktami administracyjnymi.

W projekcie ustawy enumeratywnie wymieniono czyny podlegające karze. Określono, które czyny podlegają karze w wysokości do 10% przychodu ukaranego przedsiębiorstwa energetycznego lub odbiorcy końcowego, lub towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, a które w wysokości nieprzekraczającej 3 000 000 zł, i które w wysokości nie wyższej niż 5% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zmniejszono w drugim przypadku górną granicę kary, która do tej pory wynosiła 2 000 000 euro i w ocenie odbiorców i wykonawców przepisów ustawy była niewspółmiernie wysoka do przewinienia.

Ustalając wysokość kar pieniężnych, Prezes URE będzie uwzględniał zakres naruszeń, powtarzalność naruszeń oraz możliwości finansowe ukaranego podmiotu. Jednocześnie dodano przepis, że Prezes URE będzie mógł odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim Prezes URE powziął o tym wiadomość.

Celem instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest zliberalizowanie norm w zakresie kar pieniężnych, w szczególności przez przyznanie Prezesowi URE (i tylko Prezesowi URE) uprawnienia do podjęcia przedmiotowej decyzji w sytuacji, gdy adresat kary pieniężnej w przeszłości zachowywał się sprzecznie z normami jednakże

następnie zmienił swoje postępowanie. Odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej stanowi nowy instrument formalnoprawny, uprawniający Prezesa URE do wykorzystania, w sytuacji zaistnienia przesłanek pozytywnych dla adresata kary pieniężnej.

Kara pieniężna wymierzana będzie w drodze decyzji, na którą służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE będzie toczyć się według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Tryb wskazany w projekcie ustawy jest tożsamy z trybem wymierzania kar pieniężnych za niedopełnienie obowiązków określonych w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

Zgodnie z projektem ustawy – kara pieniężna za niedopełnienie obowiązków będzie uiszczana na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja Prezesa URE o wymierzeniu kary pieniężnej stała się prawomocna.

Wpływy z tytułu kar pieniężnych będą stanowiły dochód budżetu państwa. Kary pieniężne będą podlegać ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Natomiast zgodnie z art. 52 ust. 2 projektu ustawy, kary pieniężne wymierzane na podstawie art. 35 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, płatne po dniu wejścia w życie ustawy będą uiszczane na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego.

Zmiany w przepisach obowiązujących

Projekt ustawy w rozdziale 8 wprowadza zmiany w ustawach: z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko oraz z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o efektywności energetycznej.

Najwięcej zmian wprowadzono w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, gdyż dyrektywa 2012/27/UE obejmuje swoim zakresem również zagadnienia na styku tej ustawy i ustawy o efektywności energetycznej.

W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne wprowadzono art. 9y–9zb i art. 10a–10c oraz dokonano odpowiednich zmian w art. 5, art. 7b, art. 9a, art. 16a, art. 18–20 i art. 45a oraz uchylono art. 9n. Projektowane przepisy wdrażają art. 14 i art. 9 dyrektywy 2012/27/UE.

Projektowane artykuły 9y–9zb dodane w ustawie – Prawo energetyczne transponują art. 14 ust. 10 dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z art. 14 ust. 10 dyrektywy 2012/27/UE „...państwa członkowskie zapewniają, aby można było zagwarantować pochodzenie energii elektrycznej wytworzonej w procesie wysokosprawnej kogeneracji zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami określonymi przez każde państwo członkowskie. Państwa członkowskie zapewniają, aby wspomniana gwarancja pochodzenia spełniała wymogi i zawierała co najmniej informacje określone w załączniku X. Państwa członkowskie uznają wzajemnie swoje gwarancje pochodzenia, wyłącznie jako dowód na potwierdzenie informacji, o których mowa w niniejszym ustępie....”

W art. 9y zdefiniowana została gwarancja pochodzenia, która oznacza dokument poświadczający, że określona w tym dokumencie ilość energii elektrycznej wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej lub sieci przesyłowej została wytworzona w wysokosprawnej kogeneracji.

Zgodnie z projektowanymi przepisami gwarancję pochodzenia wydaje się na pisemny wniosek przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji. Wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia składa się do operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, na którego obszarze działania została przyłączona jednostka kogeneracji, w terminie 30 dni od dnia zakończenia wytworzenia danej ilości energii elektrycznej objętej wnioskiem.

Zgodnie z załącznikiem X pkt b do dyrektywy 2012/27/UE, w projektowanym art. 9y ust. 4 określono, jakie szczegółowe dane powinien zawierać wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia.

Projekt ustawy nakłada obowiązek na operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, aby w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie gwarancji pochodzenia, przekazał ten wniosek Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, wraz z potwierdzeniem ilości wytworzonej energii elektrycznej w jednostce kogeneracji i wprowadzonej do sieci. W przypadku gdy wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia nie zawiera wszystkich wymaganych danych, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

Zgodnie z projektem ustawy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydaje gwarancję pochodzenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania sprawozdania rocznego określającego rzeczywiste dane dotyczące energii wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji.

Gwarancję pochodzenia wydaje się w postaci elektronicznej i przekazuje się bezpośrednio do rejestru gwarancji pochodzenia, którego zasady funkcjonowania określone zostały w projektowanym art. 9zb.

Rejestr ten jest prowadzony przez podmiot prowadzący:

- 1) giełdę towarową w rozumieniu ustawy o giełdach towarowych lub
- 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, organizujący obrót świadectwami efektywności energetycznej.

Prezes URE przekazuje informacje o wydanych oraz uznanych gwarancjach pochodzenia podmiotowi prowadzącemu rejestr gwarancji pochodzenia.

Podmiot prowadzący rejestr gwarancji pochodzenia wydaje przedsiębiorstwu energetycznemu zajmującemu się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji wpisanemu do rejestru gwarancji pochodzenia dokument potwierdzający, że określona w tym dokumencie ilość energii wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej lub do sieci przesyłowej została wytworzona w wysokosprawnej kogeneracji. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji wpisane do rejestru gwarancji pochodzenia informuje pisemnie Prezesa URE oraz podmiot prowadzący rejestr gwarancji

pochodzenia o przekazaniu gwarancji pochodzenia odbiorcy końcowemu, w terminie 7 dni od dnia jej przekazania. Projekt ustawy reguluje, iż wpis do rejestru gwarancji pochodzenia oraz zmiany dokonane w tym rejestrze podlegają opłacie w wysokości odzwierciedlającej koszty prowadzenia tego rejestru.

Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE Prezes URE, na pisemny wniosek podmiotu, uznaje gwarancję pochodzenia wydaną w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Prezes URE odmawia uznania gwarancji pochodzenia, gdy wystąpią uzasadnione wątpliwości co do jej autentyczności lub wiarygodności. Gwarancja pochodzenia jest ważna przez okres 12 miesięcy od dnia jej wydania.

Dodane artykuły 10a–10c ustawy – Prawo energetyczne stanowią implementację art. 14 dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE – „na użytek kompleksowej oceny potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych państwa członkowskie przeprowadzają analizę kosztów i korzyści, której zakres obejmuje ich terytorium i która uwzględnia warunki klimatyczne, wykonalność ekonomiczną i poprawność techniczną, zgodnie z załącznikiem IX część 1. Analiza kosztów i korzyści umożliwi łatwiejsze określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów i najbardziej opłacalnych rozwiązań, umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia. (...)”.

Na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła, przesyłaniem i dystrybucją ciepła oraz przedsiębiorców planujących budowę lub znaczną modernizację jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej lub chłodniczej po dniu 5 czerwca 2014 r. nałożono obowiązek sporządzenia analizy kosztów i korzyści budowy lub modernizacji tej jednostki, mającej na celu określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów oraz opłacalnych rozwiązań umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia. Analiza ta będzie zawierała analizę ekonomiczną obejmującą analizę finansową, która odzwierciedla rzeczywiste przepływy pieniężne z nakładów inwestycyjnych poniesionych na budowę jednostki wytwórczej oraz planowane koszty jej eksploatacji. Analiza będzie sporządzana na podstawie opisu planowanej budowy lub znacznej modernizacji jednostki wytwórczej.

Od niniejszej analizy uzależniono możliwość uczestniczenia w przetargu na budowę nowych mocy wytwórczych lub realizację przedsięwzięć zmniejszających zapotrzebowanie na energię.

W projektowanym art. 10b ustawy – Prawo energetyczne określono szczegółowo zawartość niniejszej analizy w konkretnym przypadku. Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE, budowa urządzeń, instalacji lub sieci służących wychwytywaniu dwutlenku węgla w celu jego podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r. poz. 196, późn. zm.) nie będzie stanowić przebudowy jednostki wytwórczej oraz elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej. Ponadto, wyłączono stosowanie tego przepisu do jednostek wytwórczych w okresach szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną oraz do rezerw zdolności wytwórczych pracujących przez okres nie dłuższy niż 1500 godzin w roku, obiektu energetyki jądrowej, oraz urządzeń, instalacji i sieci niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania podziemnego składowiska dwutlenku węgla. W przypadku budowy lub przebudowy elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej oraz budowy sieci ciepłowniczej lub chłodniczej, lub przyłączenia do tej sieci jednostki wytwórczej o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej przekraczającej 20 MW, lub przebudowy tej jednostki wytwórczej przedsiębiorstwo energetyczne oraz podmiot planujący budowę lub modernizację jednostki wytwórczej po dniu 5 czerwca 2014 r. przeprowadzają analizę kosztów i korzyści we współpracy z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu.

Art. 10c projektu zmiany ustawy – Prawo energetyczne implementuje art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE. Zgodnie z jego przepisami, na ministra właściwego do spraw energii nałożono obowiązek sporządzenia oceny potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych, oraz powiadomienia o jej sporządzeniu Komisji Europejskiej. Na żądanie Komisji Europejskiej minister właściwy do spraw energii będzie zobowiązany zaktualizować niniejszą ocenę. Do zadań własnych gminy również będzie należało sporządzenie niniejszej oceny, z tymże w zakresie ograniczonym do obszaru gminy. Ocenę tę ustanowiono również obligatoryjnym elementem projektu planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe. Efektywny

energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy został zdefiniowany w art. 7b ust. 4. Przez efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy, zgodnie z art. 2 pkt 41 dyrektywy 2012/12/UE, rozumie się system ciepłowniczy lub chłodniczy, w którym do produkcji ciepła lub chłodu wykorzystuje się co najmniej w:

- 1) 50% energię ze źródeł odnawialnych lub
- 2) 50% ciepło odpadowe, lub
- 3) 75% ciepło pochodzące z kogeneracji, lub
- 4) 50% połączenie takiej energii i ciepła.

Proponowane zmiany art. 45a ustawy – Prawo energetyczne, regulującego zasady ustalania opłat za dostarczane do odbiorcy paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło, wynikają z konieczności wdrożenia art. 9 dyrektywy 2012/27/UE. Dyrektywa ta wprowadza obowiązek wyposażenia, do dnia 31 grudnia 2016 r., lokali znajdujących się w budynkach wielolokalowych, tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody. W związku z powyższym odpowiedniej zmianie uległ art. 45a ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Zmiany art. 45a ust. 9 ustawy – Prawo energetyczne regulującego wymagania dla metody rozliczania kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w budynku wielolokalowym, polegają na dookreśleniu zwrotu „prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali” przez dodanie, że chodzi w tym przypadku o temperaturę i wentylację. Ponadto, w zależności od warunków technicznych budynków i lokali, wybrana metoda powinna uwzględniać ilości ciepła dostarczanego do lokalu z pionów grzewczych lub przenikania pomiędzy lokalami, oszacowanego w szczególności na podstawie rejestracji temperatury powietrza w lokalu, jeżeli jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione. Uregulowano również przypadek, gdy użytkownik lokalu nie udostępni ciepłomierzy, wodomierzy ciepłej wody lub urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów w celu dokonania ich odczytu lub gdy nastąpiła ingerencja w ten przyrząd lub urządzenie w celu zafałszowania jego pomiarów lub wskazań. W takiej sytuacji właściciel lub zarządca budynku może dochodzić od użytkownika lokalu odszkodowania na zasadach ogólnych albo obciążyć użytkownika lokalu (w okresie rozliczeniowym) nie więcej niż półtorakrotnością iloczynu średniej wartości kosztów ogrzewania: m^3 kubatury budynku wielolokalowego i kubatury użytkowanego lokalu albo m^2 powierzchni budynku wielolokalowego i powierzchni użytkowanego lokalu. W przypadku przekroczenia pewnych progów ilości ciepła

dostarczanego do budynku wielolokalowego, na właściciela lub zarządcę budynku nałożono obowiązek wykonania audytu energetycznego tego budynku w celu określenia przyczyn nadmiernej energochłonności i wskazania sposobów ograniczenia zużycia ciepła przez ten budynek lub zmiany zamówionej mocy cieplnej.

Projekt ustawy nie przewiduje nałożenia obowiązku wyposażenia budynków lub lokali w liczniki do pomiaru zużycia energii chłodniczej, a także w indywidualne podzielniki kosztów ciepła, z uwagi na brak takich urządzeń, które podlegałyby prawnej kontroli metrologicznej.

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska dostosowują brzmienie art. 401 ust. 7 pkt 4a tej ustawy do projektowanej ustawy.

Natomiast zmiany w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko polegają na nałożeniu obowiązku dołączania do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach analizy kosztów i korzyści, która będzie sporządzana zgodnie z projektem zmian ustawy – Prawo energetyczne. Analiza kosztów i korzyści wymagana jest dla instalacji wytwórczych już od 20 MW mocy nominalnej cieplnej, dla których to projektów (niezależnie od zainstalowanej mocy) wymagana jest ocena oddziaływania na środowisko stanowiąca podstawę wydawania zezwoleń na budowę tych instalacji. Ponadto w art. 14 dyrektywy 2012/27/UE Komisja Europejska wskazuje na możliwość zastosowania regulacji projektowanej w przedmiotowej ustawie. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, „analiza kosztów i korzyści może być częścią oceny wpływu na środowisko, przewidzianej w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko”.

Przepisy przejściowe

Art. 47 projektu ustawy nakłada na ministra właściwego do spraw energii obowiązek przekazania po raz pierwszy krajowego planu działań Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 kwietnia 2017 r., zaś art. 48 na Zarząd NFOŚiGW obowiązek przekazania po raz pierwszy sprawozdania ministrowi właściwemu do spraw energii w terminie do dnia 31 lipca 2017 r.

Przepis art. 49 projektu ustawy, nakłada na przedsiębiorcę niebędącego mikro, małym ani średnim przedsiębiorcą obowiązek sporządzenia pierwszego audytu energetycznego przedsiębiorstwa, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Jednocześnie przedsiębiorca może zgłosić jako pierwszy audyt energetyczny przedsiębiorstwa przeprowadzony po dniu 5 grudnia 2012 r. ale przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli spełnia on wymagania określone w ustawie.

Właściciele lub zarządców lokali zobowiązano (art. 50) do wyposażenia lokali, o ile będzie to technicznie wykonalne i opłacalne, w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody do dnia 31 grudnia 2016 r.

W celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych w projekcie ustawy (art. 51) wskazano, że do wykonania i rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 oraz w art. 23 ust. 3 obowiązującej ustawy, oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 53 projektu ustawy świadectwa efektywności energetycznej wydane na podstawie obowiązującej ustawy zachowają ważność.

Natomiast zgodnie z przepisami art. 52 projektu ustawy opłaty zastępcze, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 obowiązującej ustawy, uiszczane na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej po dniu wejścia w życie ustawy będą stanowić przychód tego Funduszu i będą uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Kary pieniężne wymierzone zaś na podstawie art. 35 obowiązującej ustawy płatne będą uiszczane na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego.

Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy (art. 54) dotyczących świadectw efektywności energetycznej oraz przetargów, będzie stosować się przepisy dotychczasowe.

Ponadto w związku z wydłużonym obowiązywaniem niektórych przepisów (art. 48 obowiązującej ustawy) należało utrzymać w mocy odpowiednie przepisy wykonawcze.

Przepisy końcowe

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Należy podkreślić, iż projektowana ustawa nie określa warunków wykonywania działalności gospodarczej (kontynuacja dotychczasowej działalności).

W związku z powyższym, a także mając na uwadze przekroczenie terminu wyznaczonego na implementację dyrektywy 2012/27/UE, uchwała nr 20 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205) nie ma zastosowania.

Niezależnie od powyższego określone w projekcie ustawy trzydziestodniowe *vacatio legis* jest zgodne z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296).

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) oraz na podstawie § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063), projekt ustawy został opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

W trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa następujące podmioty zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w 2014 r.:

Polska Izba Przemysłu Chemicznego

Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu FOEEiG

Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP

Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych PTEZ

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG,

a następnie do kolejnej wersji projektu w 2015 r. poniższe podmioty:

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG – zgłoszenie w dniu 13.02.2015 r.

Pan Jan Twardowski – zgłoszenie w dniach 19 i 20.02.2015 r.

ENERGA OPERATOR SA – zgłoszenie w dniu 20.02.2015 r.

ENERGA OBRÓT SA – zgłoszenie w dniu 27.02.2015 r.

Towarzystwo Obrotu Energią TOE – zgłoszenie w dniu 16.03.2015 r.

Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP – zgłoszenie w dniu 9.06.2015 r.

Pan Jarosław Kapłański – zgłoszenie w dniu 9.07.2015 r.

ENERGA SA – zgłoszenie w dniu 3.08.2015 r.

Zgłaszane przez te podmioty uwagi dotyczyły głównie przywrócenia opłaty zastępczej, uzupełnienia obowiązku umarzania świadectw efektywności energetycznej o kwestie związane z zakupem gazu ziemnego „na granicy” oraz wprowadzenia etapu prekwalifikacji w ich wydawaniu, rozszerzenia wykazu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, np. przez dodanie szkoleń i kształcenia odbiorców końcowych, a następnie uzgadniania go z zainteresowanymi stronami w formie rozporządzenia, czy też wprowadzenia definicji dla pojęć niewykorzystywanych w projekcie ustawy i zmiany terminów realizacji zadań określonych sztywno w dyrektywie. Odnosząc się do zgłaszanych uwag, ME rozważył możliwość realizacji malejącej co roku części obowiązku przez uiszczenie opłaty zastępczej oraz uwzględniania w zakresie obowiązku kwestii związanych z zakupem gazu ziemnego poza granicami RP, jednak w szeregu przypadkach nie uwzględnił uwag, gdyż wykraczały one poza zakres implementacji dyrektywy, powodując zbędne doszczegółowienie jej wymagań. Wiele z tych uwag wykraczało poza zakres projektowanych zmian ustawowych lub było niezgodnych z zasadami techniki legislacyjnej. Wykaz ww. podmiotów wraz ze zgłoszeniami stanowi załącznik nr 1 do uzasadnienia.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega obowiązkowi uzyskania opinii organów i instytucji Unii Europejskiej, w tym Europejskiego Banku Centralnego, o którym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o efektywności energetycznej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo wiodące – Ministerstwo Energii, Ministerstwo współpracujące – Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Krzysztof Tchórzewski</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Dąbrowski Kierujący Departamentem Energetyki Tomasz.Dabrowski@mg.gov.pl +48 22 693 57 52</p>	<p>Data sporządzenia: 09.03.2016 r.</p> <p>Źródło: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE</p> <p>Nr w wykazie prac: UC 31</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Brak spójności polskiego porządku prawnego z prawodawstwem UE, polegający na:

- 1) braku wyznaczenia celów w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r. przez ustalenie ram prawnych;
- 2) braku środków służących wspieraniu efektywności energetycznej, zapewniających osiągnięcie celów klimatyczno-energetycznych na 2020 r. oraz dalszą poprawę efektywności energetycznej po roku 2020.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W odniesieniu do problemu nr 1 rekomenduje się wprowadzenie przepisów prawnych ustalających cele w zakresie oszczędności energii do 2020 r. dla sektora publicznego oraz w odniesieniu do systemu świadectw efektywności energetycznej.

W odniesieniu do problemu nr 2 rekomenduje się wprowadzenie przepisów prawnych określających:

- krajowy plan działań w zakresie efektywności energetycznej,
- zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej,
- zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

Rezultatem wdrożenia proponowanych rozwiązań będzie poprawa efektywności energetycznej polskiej gospodarki, a także zapewnienie realizacji celów na rok 2020.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Termin implementacji dyrektywy został ustanowiony na dzień 5 czerwca 2014 r. Obecnie nie wszystkie państwa członkowskie UE transponowały przedmiotową dyrektywę.

Według informacji Komisji Europejskiej, dostępnej na stronie programu UE pn. ENSPOL, tj.

<http://enspol.eu/sites/default/files/Article%207%20EED%20State-of-Play%20-%20EC.pdf>

art. 7 przedmiotowej dyrektywy będzie wdrożony lub został wdrożony (tj. zgodnie z przekazanymi notyfikacjami przez państwa członkowskie na podstawie art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE) przez zastosowanie w całości lub części systemu białych certyfikatów w 17 państwach UE, tj.:

- przez wprowadzenie systemów zobowiązujących do oszczędności energii, tzw. białych certyfikatów – w Bułgarii, Danii, Luksemburgu, Polsce,
- przez wprowadzenie systemu białych certyfikatów połączonego z innymi alternatywnymi środkami poprawy efektywności energetycznej m.in. w: Wielkiej Brytanii, Włoszech, Austrii, Estonii, Hiszpanii, Belgii, Francji, Węgrzech, Irlandii, na Łotwie oraz na Litwie.

Z kolei wprowadzenie podejścia alternatywnego w stosunku do systemu białych certyfikatów zadeklarowały m.in.: Cypr, Chorwacja, Czechy, Niemcy, Finlandia, Holandia, Portugalia, Szwecja, Rumunia. Przykładowo, alternatywne podejście w Niemczech oparte zostało m.in. na systemie dobrowolnych porozumień w przemyśle, sektorowych regulacjach administracyjnych (np. dot. kwestii opodatkowania), a także zastosowaniu innych programów mających na celu poprawę efektywności energetycznej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instytucje publiczne szczebla rządowego	242 budynki	Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju, notyfikacja podejścia alternatywnego w zakresie implementacji art. 5 dyrektywy 2012/27/UE	Obowiązek pełnienia wzorcowej roli w zakresie efektywności energetycznej.
Instytucje publiczne szczebla lokalnego	55 000¹⁾	Według informacji zawartych w opracowaniu Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową z 1999 roku pt. <i>Zakres sektora publicznego w Polsce</i> (autorzy: E. Malinowska, W. Misiąg, A. Miedzielski, J. Pancewicz);	Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE państwa członkowskie zachęcają instytucje publiczne, w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, z należyтым uwzględnieniem ich odpowiednich kompetencji i struktury administracyjnej, aby: <ul style="list-style-type: none"> – naśladowały wzorce postępowania ich instytucji rządowych polegające na nabywaniu jedynie produktów i usług o bardzo dobrych właściwościach w zakresie efektywności energetycznej, – przyjęły plan na rzecz efektywności energetycznej zawierający szczegółowe cele i działania w zakresie oszczędności energii i jej efektywności, – wprowadziły system zarządzania energią, obejmujący audyty energetyczne, – w stosownych przypadkach korzystały z przedsiębiorstw usług energetycznych i umów o poprawę efektywności energetycznej do finansowania renowacji i wdrażania planów utrzymania lub poprawy efektywności energetycznej w perspektywie długoterminowej.
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Prezesowi URE zostały powierzone obowiązki w zakresie administrowania systemem świadectw efektywności energetycznej oraz zadania związane z weryfikacją audytów energetycznych.
Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Przedłużenie funkcjonowania systemu świadectw efektywności energetycznej,

¹⁾ Prawdopodobnie liczba tych jednostek i instytucji uległa do dnia dzisiejszego zwiększeniu (obecnie nie są prowadzone statystyki liczby wszystkich jednostek sektora finansów publicznych).

			w tym częściowe utrzymanie możliwości rozliczania obowiązku w zakresie efektywności energetycznej przez uiszczenie opłaty zastępczej, będzie oddziaływać także na funkcjonowanie NFOŚiGW.
Duże przedsiębiorstwa	2583 ²⁾	Działalność przedsiębiorstw niefinansowych w 2012 r., GUS	Obowiązek sporządzenia audytu energetycznego do dnia 5 grudnia 2015 r. oraz co najmniej, co cztery lata od daty poprzedniego audytu energetycznego. Według informacji uzyskanych m.in. z NFOŚiGW, KAPE, NAPE, koszt sporządzenia audytu energetycznego może wynosić nawet do kilkuset tysięcy PLN, a w niektórych przypadkach nawet przekraczać 1 mln PLN – w zależności od specyfiki danego przedsiębiorstwa.
Sprzedawcy energii odbiorcom końcowym	Liczba podmiotów sprzedających ciepło do odbiorców końcowych – ok. 400 Liczba podmiotów sprzedających gaz do odbiorców końcowych – ok. 97 Liczba podmiotów sprzedających energię elektryczną do odbiorców końcowych - 145	Sprawozdanie URE-C1, Sprawozdanie z działalności Prezesa URE za rok 2014 <i>Questionnaire on European electricity market indicators</i> , Eurostat 2012	Obowiązek w zakresie realizacji określonego poziomu oszczędności energii.
Odbiorcy przemysłowi	33	Informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr 44 /2014 w sprawie wykazu odbiorców przemysłowych na rok 2015	Zgodnie z art. 13 projektu ustawy przedsiębiorcy przemysłowi mogą skorzystać z realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej przez złożenie oświadczenia o zrealizowaniu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, dających efekt w postaci ograniczenia zużycia energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość

²⁾ Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa niebędące MŚP zostały poddane audytowi energetycznemu. Zgodnie z art. 2 pkt 26 MŚP oznaczają przedsiębiorstwa zdefiniowane w tytule I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Do kategorii mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw należą przedsiębiorstwa, które zatrudniają mniej niż 250 pracowników i którego roczny obrót nie przekracza 50 milionów EUR lub całkowita roczna kwota bilansowa nie przekracza 43 milionów EUR. Podana wartość liczbowa jest wartością szacunkową. Została oszacowana na podstawie danych dotyczących przychodów dużych przedsiębiorstw wskazanych w publikacji GUS „Działalność przedsiębiorstw niefinansowych w 2012 r.”.

			produkcji (nie mniej niż 1,5%/rok).
Dostawcy środków poprawy efektywności energetycznej, tj. Przedsiębiorstwa Oszczędzania Energii – ESCO	40	Centrum Badań i Innowacji Pro-akademia, <i>Analizy i ekspertyzy sporządzenia i oceny Krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej</i>	Przewiduje się, iż projekt ustawy stworzy popyt na przedsięwzięcia w zakresie poprawy efektywności energetycznej oraz w zakresie sporządzania audytów efektywności energetycznej
Podmioty sporządzające audyty efektywności energetycznej	1300 zrzeszonych³⁾	Według informacji uzyskanych od <i>Zrzeszenia Audytorów Energetycznych</i>	W projekcie ustawy określone zostały zasady sporządzania audytów efektywności energetycznej, a także weryfikacji tych audytów.
Gospodarstwa domowe	13,5 mln	GUS, <i>Zużycie energii w gospodarstwach domowych w 2014 r.</i>	Projekt ustawy będzie pośrednio oddziaływał na te podmioty. Pośrednio podmioty powinny osiągnąć korzyści z projektowanej regulacji, gdyż wzrośnie poziom bezpieczeństwa energetycznego kraju i będzie niższy poziom zanieczyszczeń generowanych w procesie wytwarzania, przesyłu i wykorzystywania energii.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został udostępniony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Ponadto projekt ustawy został uzgodniony z następującymi instytucjami:

- Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”,
- Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych,
- Forum Związków Zawodowych,
- Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych LEWIATAN,
- Business Centre Club,
- Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związkiem Rzemiosła Polskiego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki												

³⁾ Według informacji ZAE spośród 1300 zrzeszonych audytorów, aktywnych jest ok. 500.

(oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Zadania ustawowe nałożone na Prezesa URE będą sfinansowane w ramach limitu wydatków określonych w części 50 budżetu państwa, bez konieczności jego zwiększania.
---------------------	---

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Jak wskazano w pkt 1 projekt ustawy ma na celu dostosowanie polskiego porządku prawnego do prawodawstwa UE. W związku z tym projekt ustawy:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wyznacza cele w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r. – wprowadza środki służące wspieraniu efektywności energetycznej, zapewniające osiągnięcie celów klimatyczno-energetycznych na 2020 r. oraz dalszą poprawę efektywności energetycznej po roku 2020.
--	--

Należy podkreślić, iż rozwiązania oraz cele zawarte w projekcie ustawy nie wykraczają poza zakres dyrektywy 2012/27/UE.

Przedmiotowy projekt ustawy ma na celu przyczynienie się do realizacji celu UE w zakresie efektywności energetycznej, ustalonego w ramach pakietu klimatyczno-energetycznego, tj. celu zmniejszenia zużycia energii pierwotnej w UE o 20% w odniesieniu do prognoz na rok 2020 wg. scenariusza *business as usual*.

W związku z tym art. 3 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE zobligował państwa członkowskie do ustalenia krajowych celów indykatorywnych na rok 2020, które przyczynią się do realizacji ww. celu dla UE. Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE, Polska notyfikowała Komisji Europejskiej krajowy cel indykatorywny w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r. Cel ten został także określony w *Krajowym Planie Działań dotyczącym efektywności energetycznej dla Polski 2014*.

Cel indykatorywny w zakresie efektywności energetycznej dla Polski rozumiany jest, jako osiągnięcie, w latach 2010–2020, ograniczenia zużycia energii pierwotnej o 13,6 Mtoe, co w warunkach wzrostu gospodarczego oznacza także poprawę efektywności energetycznej gospodarki. Cel na rok 2020 został ustalony na podstawie danych opracowanych w ramach analiz i prognoz przeprowadzonych na potrzeby dokumentu rządowego „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku”. Z analiz tych wynika, że ograniczenie zużycia energii pierwotnej będzie rezultatem szeregu już wdrożonych przedsięwzięć, jak również realizacji ambitnych działań służących poprawie efektywności energetycznej zapisanych w polityce energetycznej państwa.

Tabela nr 1. Cel w zakresie efektywności energetycznej na 2020 rok ustalony na podstawie dyrektywy 2012/27/UE

	Cel w zakresie efektywności energetycznej
	Ograniczenie zużycia energii pierwotnej w latach 2010–2020 (Mtoe)
2020	13,6

Należy podkreślić, iż obecnie krajowy cel w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020 nie ma charakteru obligatoryjnego.

Z uwagi na brak obowiązkowego charakteru, podana w powyższej tabeli orientacyjna wartość docelowa oszczędności energii na rok 2020, nie została wprowadzona do projektu przedmiotowej ustawy.

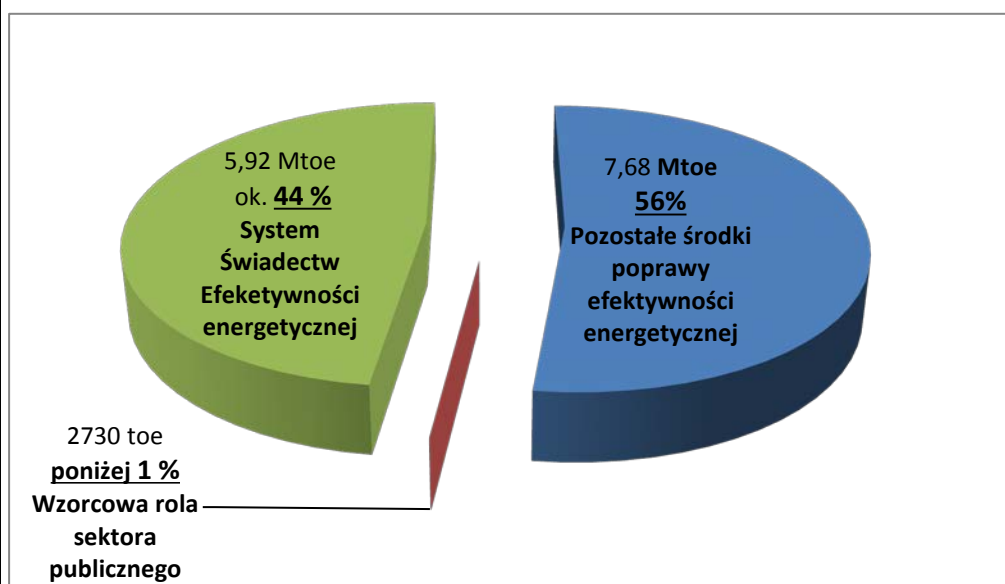
Niemniej jednak ustawa wprowadza dwa obowiązkowe cele w zakresie efektywności energetycznej, tj. w odniesieniu do systemu świadectw efektywności energetycznej oraz cel dla

instytucji rządowych w ramach pełnienia przez nie wzorcowej roli w zakresie efektywności energetycznej. Wynikają one wprost z przepisów dyrektywy 2012/27/UE.

Tabela nr 2. Cele w zakresie efektywności energetycznej na lata 2014–2020

	Cele w zakresie efektywności
System świadectw efektywności energetycznej	3,67 Mtoe energii finalnej (tj. 5,92 Mtoe energii pierwotnej – przyjęto współczynnik konwersji – 0,62 średnio dla gospodarki ⁴⁾)
Wzorcowa rola instytucji rządowych	2730 toe energii pierwotnej ⁵⁾

Wykres nr 1. Udział celów w zakresie efektywności energetycznej dla systemu białych certyfikatów oraz dla sektora publicznego w realizacji orientacyjnego celu na rok 2020 (tj. 13,6 Mtoe energii pierwotnej).

Przy założeniu realizacji ww. celów w zakresie świadectw efektywności energetycznej oraz celu w zakresie wzorcowej roli sektora publicznego, wskazanych w projektowanej ustawie, zrealizowane zostanie ok. 44% orientacyjnego celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020.

System świadectw efektywności energetycznej – cel w zakresie efektywności energetycznej

Zgodnie z art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE, w dniu 5 grudnia 2013 r., Ministerstwo Gospodarki, notyfikowało Komisji Europejskiej system świadectw efektywności energetycznej. Szczegółową informację nt. sposobu wyliczenia celu dla systemu białych certyfikatów zawiera załącznik nr 1.

Po przeprowadzeniu analiz zdecydowano, aby przyjąć do realizacji program standardowy, 1,5% rocznie do 2020 r., to jest 10,5%, zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE, co

⁴⁾ Zgodnie z informacją zawartą w notyfikacji do Komisji Europejskiej art. 7 dyrektywy 2012/27/UE, cel w zakresie systemu świadectw efektywności energetycznej w ramach obecnego systemu w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 marca 2016 r. powinien wygenerować oszczędności energii na poziomie 1,1 Mtoe, co w sumie z planowanym do osiągnięcia celem w przedmiotowym projekcie ustawy tj. 2,6 Mtoe, powinno przynieść oszczędności na poziomie ok. 3,7 Mtoe.

⁵⁾ Wartość docelowa rocznej oszczędności energii pierwotnej dla 2014 roku wyniosła 4536 MWh, tj. 390 ton oleju ekwiwalentnego (toe). Przyjmując założenie, że obowiązek uzyskiwania oszczędności energii pierwotnej będzie corocznie na takim samym poziomie, wartość docelowa tej oszczędności uzyskana do dnia 31 grudnia 2020 r. wyniesie 7 x 390 toe = 2730 toe.

odpowiada osiągnięciu oszczędności energii finalnej w 2020 r. na poziomie 3,67 Mtoe.

Wzorcowa rola instytucji rządowych – cel w zakresie efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE każde państwo członkowskie zapewnia, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3% całkowitej powierzchni ogrzewanych lub chłodzonych budynków będących własnością jego instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych było poddawane corocznej renowacji w celu spełnienia przynajmniej wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które ustaliło przy zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.

Art. 5 ust. 6 ww. dyrektywy dopuszcza także wprowadzenie tzw. rozwiązania alternatywnego względem art. 5 ust. 1–5.

W dniu 31 grudnia 2013 r. Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju notyfikowało Komisji Europejskiej podejście alternatywne. Wartość docelowa oszczędności energii na rok 2020 w budynkach instytucji rządowych będzie wynosiła 2730 toe.

Natomiast roczna wartość docelowa oszczędności energii w budynkach instytucji rządowych będzie wynosiła 390 toe. Szczegółowe informacje na temat notyfikowanego Komisji Europejskiej podejścia alternatywnego zawiera załącznik nr 2.

Inne środki poprawy efektywności energetycznej przewidziane w projekcie ustawy

Oprócz systemu świadectw efektywności energetycznej oraz wzorcowej roli instytucji rządowych, projekt ustawy wprowadza także wymagania w zakresie sporządzania audytu efektywności energetycznej, zasady weryfikacji audytów energetycznych przez niezależny organ, a także nakłada obowiązek dla dużych przedsiębiorstw w zakresie przeprowadzania audytów energetycznych lub wprowadzania systemów zarządzania energią.

Ponadto, zgodnie z ust. 1 art. 6 dyrektywy 2012/27/UE w projekcie ustawy wprowadzono obowiązek dla instytucji rządowych, aby przy przeprowadzaniu zamówień publicznych, których wartość szacunkowa jest równa lub wyższa niż kwoty wskazane w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE oraz których przedmiotem są:

- 1) produkty – przy wyborze oferty stosowały odpowiednio:
 - kryterium najwyższej klasy efektywności energetycznej, jaka jest możliwa do osiągnięcia, w przypadku produktów ma które zostały wydane akty delegowane na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153, z 18.06.2010, str. 1),
 - wymagania w zakresie poziomów referencyjnych efektywności energetycznej określonych w aktach delegowanych wydanych na podstawie ww. dyrektywy 2012/30/UE,
 - wymogi efektywności energetycznej, co najmniej odpowiadające wymaganiom wymienionym w umowie między rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki a Unią Europejską w sprawie koordynacji programów znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych (Dz. Urz. UE L 63 z 06.03.2013, str. 7),
 - kryterium posiadania najwyższej klasy efektywności paliwowej określonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów (Dz. Urz. UE L 342, z 22.12.2009, str. 46);
- 2) budynki – przy wyborze oferty stosowały kryterium efektywności energetycznej;
- 3) usługi – przy wyborze oferty stosowały kryterium największej oszczędności energii.

Należy podkreślić, iż zamówienia publiczne stanowią istotną pozycję w wydatkach instytucji publicznych krajów członkowskich Unii Europejskiej. Wydatki z tego tytułu stanowią równowartość ok. 17% produktu krajowego brutto UE. Jest to dowodem na duży potencjał administracji publicznej, która może oraz powinna odgrywać ważną rolę w inicjowaniu i utrwalaniu zachowań proekologicznych, umożliwiając tym samym rozwój wyrobów i usług charakteryzujących się wysokimi standardami środowiskowymi.

Tak istotny udział sektora publicznego w transakcjach handlowych powoduje, że uwzględnianie przez administrację publiczną aspektów efektywności energetycznej nabywanych towarów i usług powinno mieć dostrzegalny wpływ na realizację celów w zakresie oszczędności energii.

Jednocześnie należy podkreślić, iż wprowadzenie ww. obowiązku dla instytucji publicznych nie będzie się wiązało z obciążeniem budżetu państwa. Tym bardziej, iż zaproponowana zmiana w projekcie ustawy o efektywności energetycznej ma już częściowo zastosowanie w polskim

porządku prawnym. W Polsce funkcjonuje bowiem już system znakowania urządzeń biurowych „Energy Star” na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 106/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych (Dz. Urz. UE L 39 z 13.02.2008, str. 1), zmienionego rozporządzeniem nr 174/2013 z dnia 5 lutego 2013 r. (Dz. Urz. UE L 63 z 6.03.2013, str. 1). Zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia centralne organy rządowe *określają wymagania w zakresie efektywności energetycznej co najmniej równorzędne ze wspólnymi specyfikacjami dla zamówień publicznych na dostawy o wartości na poziomie lub powyżej kwot progowych określonych w art. 7 dyrektywy 2004/18/UE*. Ponadto w Polsce funkcjonuje od kilku lat także dobrowolny system Zielonych Zamówień Publicznych. Podkreślenia wymaga fakt, iż funkcjonowanie ww. systemów w Polsce nie wiąże się z obciążeniami budżetu państwa.

Pod względem proceduralnym przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego z zastosowaniem kryterium efektywności energetycznej zasadniczo nie różni się od standardowego postępowania. Dlatego też należy uznać, iż zielone zamówienia publiczne nie będą powodowały potrzeby dodatkowego zatrudnienia w instytucjach zamawiających. Jednocześnie należy podkreślić, iż art. 34 projektu wyraźnie wskazuje, iż *Zamawiający może uzależnić stosowanie kryterium, o którym mowa w ust. 2a od możliwości ekonomicznych, technicznych oraz utrzymania odpowiedniego poziomu konkurencji*.

Przepisy ustawy wprowadzają także zmiany w ustawie – Prawo energetyczne i nakładają na Ministra Energii obowiązek w zakresie sporządzenia oceny potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych oraz powiadomienia o jej sporządzeniu Komisji Europejskiej. W tym miejscu należy wskazać, iż Ministerstwo Gospodarki w ramach prowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego zrealizowało zadanie pn. Ocena narodowego potencjału ciepłownictwa i chłodnictwa. Koszt realizacji zadania wyniósł 569 105,69 PLN.

Zgodnie z projektowaną ustawą Minister Energii na żądanie Komisji Europejskiej będzie zobowiązany zaktualizować ocenę. Zatem ewentualne koszty, jakie mogłyby powstać w kolejnych latach od wejścia w życie projektu ustawy byłyby związane z aktualizacją przedmiotowej oceny. Niemniej jednak, między innymi, w celu zminimalizowania tych kosztów oraz usprawnienia realizacji ww. obowiązku Ministra Energii, wprowadzono w ustawie przepis stanowiący, iż do zadań własnych gminy również będzie należało sporządzenie niniejszej oceny, z tym że w zakresie ograniczonym do obszaru gminy. Ocenę tę ustanowiono również obligatoryjnym elementem projektu planu gminy w zakresie zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe.

Ww. środki poprawy efektywności energetycznej powinny przyczynić się do realizacji krajowego celu indykatorywnego w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020.

System świadectw efektywności energetycznej – funkcjonowanie obecnego systemu oraz propozycja jego modyfikacji

Dotychczasowe doświadczenia Prezesa URE w organizacji przetargu na system świadectw efektywności energetycznej wskazują na niską skuteczność tego sposobu przyznawania świadectw. W związku z tym zasadnym jest wprowadzenie w projektowanej ustawie innego trybu ich przyznawania. Szczegółową informację na temat wyników funkcjonowania dotychczasowego systemu zawiera załącznik nr 1.

Przepisy projektowanej ustawy, w ramach zmodyfikowanego systemu świadectw efektywności energetycznej, przewidują dla Prezesa URE kompetencje w zakresie:

- 1) kwalifikacji wniosków o przyznanie świadectwa efektywności energetycznej;
- 2) wydawania świadectw efektywności energetycznej;
- 3) rozliczania realizacji obowiązku przez podmioty zobligowane;
- 4) przekazywania informacji o umorzonych świadectwach efektywności energetycznej podmiotowi prowadzącemu rejestr tych świadectw;
- 5) identyfikacji podmiotów zobowiązanych do rozliczenia się z obowiązku pozyskania świadectw efektywności energetycznej;
- 6) identyfikacji ilościowej obowiązku w odniesieniu do każdego z ww. podmiotów, przy uwzględnieniu ulg i zwolnień przewidzianych w ustawie;
- 7) wymierzania kar pieniężnych w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących realizacji obowiązku w zakresie systemu świadectw efektywności

- energetycznej;
- 8) weryfikacji audytów efektywności energetycznej, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy;
 - 9) weryfikacji oszczędności energii finalnej, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy.

Projektowana ustawa ma na celu m. in. zoptymalizowanie dotychczasowego systemu świadectw efektywności energetycznej. Do podstawowych zmian wprowadzonych w projekcie ustawy w porównaniu do obowiązującej ustawy należy zaliczyć:

- 1) stopniowe ograniczanie możliwości uiszczenia przez podmioty zobligowane opłaty zastępczej;
- 2) rezygnację z dotychczasowego trybu przyznawania świadectw efektywności energetycznej w formule przetargu.

Ograniczono możliwość uiszczenia opłaty zastępczej ponieważ zdecydowana większość podmiotów zobowiązanych korzysta obecnie z możliwości uiszczenia opłaty zastępczej zamiast uzyskiwać i przedstawiać do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, co wypacza ideę systemu świadectw efektywności energetycznej i negatywnie wpływa na rynek środków poprawy efektywności energetycznej. Zaproponowane rozwiązanie w konsekwencji będzie prowadzić do zmiany tej sytuacji. Zrezygnowano także z dotychczasowego trybu przyznawania świadectw efektywności energetycznej w formule przetargu i zgodnie z obecnym projektem ustawy świadectwa będą wydawane na wniosek podmiotu realizującego przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej.

Zgodnie z projektowaną regulacją wpływy z kar za niezrealizowanie obowiązku w zakresie umarzania świadectw efektywności energetycznej przez podmioty zobligowane będą wpływały do budżetu państwa.

Przy konstruowaniu systemu uwzględniono również aspekty związane z nowymi wytycznymi Komisji Europejskiej w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele z energią w latach 2014–2020 (2014/C200/01).

Należy podkreślić, iż system świadectw efektywności energetycznej będzie miał również pozytywny wpływ na funkcjonowanie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) przy założeniu pokrywania części obowiązku od 2016 r. przez uiszczanie opłat zastępczych przez podmioty zobligowane.

Szacunkową wielkość przychodów NFOŚiGW z opłat zastępczych w trzech kolejnych latach (tj. przy scenariuszu, w którym wszystkie podmioty zobligowane korzystają z możliwości rozliczenia części obowiązku opłatą zastępczą) przedstawia poniższa tabela. Założono, iż roczna wysokość obowiązku dla podmiotów zobligowanych w związku z realizacją celu określonego dla systemu świadectw efektywności energetycznej będzie wynosiła 0,53 mln toe.

Tabela nr 4. Szacunkowe przychody NFOŚiGW z tytułu opłat zastępczych

Rok	Wysokość opłaty zastępczej PLN	Procent obowiązku możliwy do realizacji przez uiszczenie opłaty zastępczej	Szacunkowa wielkość przychodów NFOŚiGW PLN
2016	1000	30%	159 mln
2017	1500	20%	159 mln
2018	1500	10%	79,5 mln

Razem: **397,5 mln**

Według informacji uzyskanej z NFOŚiGW wpływy z opłat zastępczych z tytułu świadectw efektywności energetycznej od początku funkcjonowania systemu, tj. od 1 stycznia 2013 r. – według stanu na wrzesień 2014 r., wyniosły ponad 1 mld PLN.

Tabela nr 5. Dotychczasowe przychody NFOŚiGW z tytułu z opłat zastępczych

III kw. 2013 tys. PLN	IV kw. 2013 tys. PLN	I kw. 2014 tys. PLN	II kw. 2014 tys. PLN	III kw. 2014 tys. PLN	IV kw. 2014 tys. PLN	I kw. 2015 tys. PLN	Razem tys. PLN
0,00	599,6	451 834,2	1 258,4	346,7	523,5	602 229,0	1 056 791

Jeśli chodzi o wydatkowanie środków z opłat zastępczych z tytułu świadectw efektywności energetycznej, to należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.) wpływy m.in. z opłat zastępczych w ramach ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej oraz wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie tej ustawy, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na wspieranie:

- 1) poprawy efektywności energetycznej, w tym wysokosprawnej kogeneracji, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 2) przedsięwzięć termomodernizacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2014 r. poz. 712);
- 3) rozwoju instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, wraz z niezbędnymi do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła obiektami budowlanymi i urządzeniami, oraz budowy lub przebudowy sieci służących przyłączeniu tych instalacji, w szczególności na:
 - a) nabycie lub montaż mikroinstalacji lub małych instalacji w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii,
 - b) nabycie stacji redukcyjno-gazowych umożliwiających przyłączenie instalacji odnawialnego źródła energii służących do wytwarzania biogazu rolniczego;
- 4) rozwoju produkcji instalacji odnawialnego źródła energii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) innych działań związanych z instalacjami odnawialnego źródła energii lub wytwarzaniem energii z tych źródeł, w szczególności na:
 - a) promowanie wytwarzania energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii lub wykorzystywania energii wytwarzanej w tych instalacjach,
 - b) opracowywanie lub wdrażanie nowych technik lub technologii wytwarzania energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii lub wykorzystywania energii wytwarzanej w tych instalacjach.

Zatem dotychczas z opłat zastępczych z tytułu świadectw efektywności energetycznej mogły być finansowane także inne projekty z obszaru OZE czy wysokosprawnej kogeneracji, a po wejściu w życie projektowanej regulacji środki w wysokości stanowiącej równowagę wpływów z tych opłat będą przeznaczane wyłącznie na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych.

Według danych NFOŚiGW w latach 2007–2014 wydatkowano na efektywność energetyczną, OZE i wysokosprawną kogenerację środki w kwocie 2 152,9 mln PLN, natomiast przychody zobowiązania wieloletniego „OZE i efektywność energetyczna” oraz przychody uzyskane ze sprzedaży jednostek AAU w okresie 2006 – wrzesień 2014 wyniosły 4 679 mln PLN.

W ocenie Ministerstwa Energii stopniowe ograniczanie możliwości rozliczania obowiązku przez uiszczanie opłaty zastępczej nie powinno mieć negatywnego wpływu na funkcjonowanie NFOŚiGW z uwagi na fakt, iż nie wszystkie środki uzyskane z opłat zastępczych zostały do tej pory wydatkowane. Natomiast zmiana tego elementu systemu powinna przyczynić się do realizacji przedsięwzięć z zakresu efektywności energetycznej na większą skalę i tym samym powinna umożliwić realizację celu na rok 2020, określonego w art. 18 przedmiotowego projektu ustawy.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	4	Łącznie (0-10)	
W ujęciu	duże przedsiębiorstwa	0	22	22	22	22	0	154,8
	podmioty zobligowane	0	530	795	834,75	876,49		3.956,55⁶⁾

⁶⁾ Oszacowano skutki finansowe dla podmiotów zobligowanych do roku 2020. W obecnym systemie świadectw efektywności energetycznej opłata zastępcza została ustalona na poziomie 1000 zł. Przy szacunku założono, iż opłata zastępcza w pierwszym roku nadal pozostanie na poziomie 1000 zł, w kolejnym roku będzie wynosiła 1500 zł, natomiast od 2018 będzie corocznie podwyższana o 5% w stosunku do roku ubiegłego. Jak wskazano na str. 13 wzrost kosztów rocznych związany z podwyższeniem jednostkowej opłaty zastępczej dla podmiotów zobligowanych w stosunku do obecnego systemu wyniesie od 265 mln w roku 2016 do 390 mln w roku 2020.

pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2014 r.)	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowana regulacja przez stymulowanie popytu na usługi energooszczędne powinna przyczynić się do rozwoju przedsiębiorstw typu ESCO
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Osiągnięte oszczędności energii i w efekcie zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych przyczyni się do zmniejszenia degradacji środowiska i w konsekwencji powinno to także pozytywnie wpłynąć na stan zdrowia obywateli.
	gospodarka	Wzrost efektywności energetycznej przyczyni się do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego kraju. Zwiększony popyt na urządzenia i materiały służące zmniejszaniu energochłonności budynków powinien wymusić rozwój nowych technologii w zakresie energooszczędnego budownictwa i termomodernizacji, zwiększenie zatrudnienia i produkcji.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p><u>Koszty dla dużych przedsiębiorców</u></p> <p>Projektowana ustawa będzie skutkowała obciążeniem dla dużych przedsiębiorstw w zakresie realizacji obowiązku sporządzania audytu efektywności energetycznej co 4 lata lub wprowadzania systemów zarządzania energią. Ministerstwo Energii szacuje, iż łączny koszt przeprowadzania audytów energetycznych dla tych przedsiębiorstw będzie wynosił ok. 155 mln PLN. Średni koszt przeprowadzenia audytu energetycznego dla dużego przedsiębiorstwa przemysłowego oszacowano m.in. na podstawie danych z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zakładając również spadek ceny sporządzenia takiego audytu. W obliczeniach założono, iż co najmniej połowa dużych przedsiębiorstw przemysłowych wprowadzi systemy zarządzania energią, ponieważ pod względem ekonomicznym systemy te będą dla nich bardziej optymalnym rozwiązaniem.</p> <p><u>System świadectw efektywności energetycznej – wpływ wysokości obowiązku na warunki prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstwa energetycznego</u></p> <p><i>Sposób określania obowiązku – obecny stan prawny</i></p> <p>W ramach obecnie funkcjonującego systemu świadectw efektywności energetycznej sposób obliczania wysokości obowiązku dla przedsiębiorstw energetycznych precyzuje rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. poz. 1039).</p> <p>Zgodnie z § 2 pkt 1 ww. rozporządzenia ilość energii pierwotnej odpowiadająca wartości świadectwa, które jest obowiązkane uzyskać i przedstawić do umorzenia przedsiębiorstwo energetyczne, oznaczoną symbolem E_{p1}^n, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego, oblicza się według wzoru:</p> $E_{p1}^n = \frac{u^n \times P^n}{100\% \times O_{zj}}$ <p>gdzie poszczególne symbole oznaczają:</p> <p>u^n – wskaźnik procentowy na dany rok (n) powstania obowiązku. Zgodnie z ww. rozporządzeniem wskaźnik procentowy, oznaczony symbolem u^n, na dany rok rozliczeniowy wynosi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 1% w 2013 r.; 2) 1,5% w 2014 r.; 3) 1,5% w 2015 r. <p>(Zgodnie z ustawą o zmianie ustawy o efektywności energetycznej z dnia 30 grudnia 2015 r. (Dz. U. poz. 2359) na rok 2016 r. wskaźnik procentowy został ustalony również na poziomie 1,5%).</p>	

- P^n – kwotę przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za rok rozliczeniowy przez dane przedsiębiorstwo energetyczne,
- O_{zi} – wysokość jednostkowej opłaty zastępczej określonej w § 4, w [zł/toe]. Zgodnie z ww. rozporządzeniem wysokość jednostkowej opłaty zastępczej wynosi 1000 zł za tonę oleju ekwiwalentnego.

Sposób określania obowiązku – projektowany stan prawny

Obecny projekt ustawy zmienia sposób wyliczania wysokości obowiązku dla podmiotu zobligowanego. Tak jak wskazano w powyższej części OSR, zgodnie z art. 7 dyrektywy 2012/27/UE oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej muszą być, co najmniej równoważne osiągnięciu przez wszystkich dystrybutorów energii lub wszystkie przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nowych oszczędności każdego roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5% rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej w latach 2010–2012.

W związku z powyższym przepisy projektowanej ustawy upraszczają sposób wyliczenia wysokości obowiązku. Obowiązek jest naliczany nie jak do tej pory od wysokości przychodów wyrażonych w PLN (tj. które następnie były przeliczane na tony oleju ekwiwalentnego), lecz od wielkości sprzedaży energii wyrażonej w jednostce energii. Wszystko zostało uregulowane na poziomie ustawowym (projekt ustawy nie przewiduje wydania aktu wykonawczego regulującego kwestię sposobu obliczania wysokości obowiązku). Zgodnie z projektem ustawy przedsiębiorstwa energetyczne mają obowiązek zrealizować przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, w wyniku którego uzyskuje się w każdym roku oszczędności energii finalnej w wysokości 1,5% całkowitej ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego.

W odróżnieniu od obecnie obowiązującej ustawy, w projekcie ustawy ustalono zakres obowiązku (wskaźnik procentowy) na tym samym poziomie, tj. w wysokości 1,5% w każdym roku, począwszy od 2016 r. (w obecnym systemie był to poziom 1% w 2013 r. i 1,5% w 2014 r. i 2015 r.) oraz nie przewidziano możliwości pełnego zamiennego uiszczenia opłaty zastępczej. Dodatkowo ustawa przewiduje możliwość zgłaszania Prezesowi URE oszczędności energii finalnej do rozliczenia w okresie dwuletnim lub trzyletnim.

Tabela nr 6. Porównanie wysokości obowiązku dla przykładowych przedsiębiorstw energetycznych.

	Opłata zastępcza PLN	Zakres obowiązku/ wskaźnik procentowy %	Wysokość obowiązku w obecnym systemie toe *	Wysokość obowiązku w projektowanym systemie toe *
Firma 1	1000	1,5	63 985	61 011
Firma 2	1000	1,5	86 376	83 514
Firma 3	1000	1,5	55 001	52 863

* w tabeli nie podano danych dotyczących przychodów ze sprzedaży oraz wolumenu sprzedaży przedsiębiorstw energetycznych z uwagi na tajemnicę statystyczną.

Jak wynika z powyższej tabeli projektowany system świadectw efektywności energetycznej utrzymuje wysokość obowiązku wyrażonego w toe na podobnym poziomie, co obecnie.

Sytuacja na rynku energii

Ministerstwo Energii nie przewiduje, aby projektowany system świadectw efektywności energetycznej zmienił sytuację na rynku energii w stosunku do tej, która ustanowiona została ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej. Wynika to wprost z pozostawienia praktycznie tego samego poziomu obowiązku w zakresie oszczędności energii. Zgodnie z art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub dzięki alternatywnym środkom stosowanym, muszą być co najmniej równoważne osiągnięciu przez dystrybutorów

energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., oszczędności energii finalnej w wysokości 1,5% rocznego wolumenu sprzedaży tej energii odbiorcom końcowym, uśrednionej w latach 2010–2012.

Zatem cel w zakresie oszczędności energii pozostał praktycznie na tym samym poziomie, jak ma to miejsce w dyrektywie 2006/32/WE.

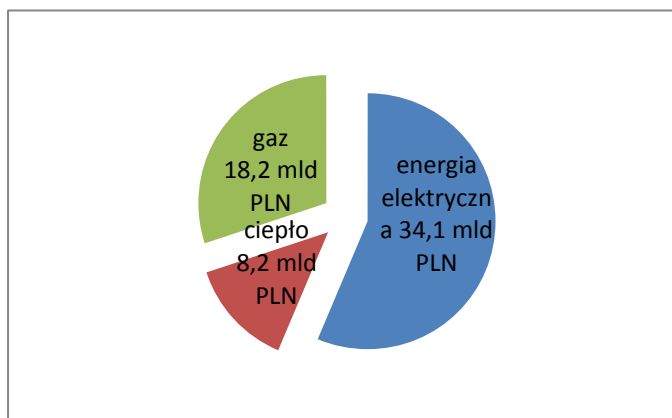
System świadectw efektywności energetycznej – koszty dla podmiotów zobligowanych

Zakładając, iż roczna wysokość obowiązku dla podmiotów zobligowanych w związku z realizacją celu określonego dla systemu świadectw efektywności energetycznej wynosi 0,53 mln toe, natomiast wysokość opłaty w 2017 roku została ustalona na poziomie 1500 PLN/rok, i od roku 2018 będzie zwiększana o 5% w stosunku do roku ubiegłego, szacuje się, iż łączny koszt systemu świadectw efektywności energetycznej do roku 2020 dla podmiotów zobligowanych wyniesie ok 3 956 mln PLN (tj. roczny koszt będzie wynosił od 530 mln PLN w 2016 roku do 920,31 mln PLN w 2020 roku).

W obecnym systemie świadectw efektywności energetycznej opłata zastępcza została ustalona na poziomie 1000 zł. Zatem, wzrost kosztów związany z podwyższeniem jednostkowej opłaty zastępczej dla podmiotów zobligowanych będzie miał miejsce od roku 2017. Wzrost kosztów wyniesie w 2017 r. 265 mln PLN, w 2018 r. – 304,75mln PLN, w 2019 r. – 346,49 mln PLN, a w 2020 r. – 390,31 mln PLN.

Wykres nr 2

Przychody ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu do odbiorców końcowych w 2013 r.

Wpływ na podmioty energochłonne zobowiązane do realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, zgodnie z art. 15

Przedmiotowy projekt w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej:

- zmniejsza kryterium wolumenu rocznego zużycia energii elektrycznej z 400 do 100 GWh,
- zmienia termin realizacji przedsięwzięcia proefektywnościowego, które można uwzględnić w realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej z zakończonego nie wcześniej niż 1 stycznia 2011 r. na zakończone, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r.,
- zwiększa uzyskane w efekcie realizacji przedsięwzięcia inwestycyjnego ograniczenie zużycia energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość produkcji z nie mniej niż 1,0% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2008–2010, do nie mniej niż 1,5% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2011-2013.

Projekt ustawy powiększa formalnie liczbę przedsiębiorstw mogących skorzystać z realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej przez złożenie oświadczenia o zrealizowaniu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, dających efekt w postaci ograniczenia zużycia energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość produkcji (1,5%) z 8 podmiotów o rocznym zużyciu 6 523 GWh, do ponad 30 o rocznym zużyciu 25 861 GWh.

Firmy spełniające zmienione kryteria (zużywające rocznie nie mniej niż 100 GWh energii

elektrycznej i mające jednocześnie udział kosztów energii elektrycznej w wartości produkcji nie mniejszy niż 15%) uzyskają przez to możliwość wywiązywania się z obowiązku poprawy efektywności energetycznej na 2 sposoby:

- 1) przez poniesienie kosztu zakupu tzw. „białych” certyfikatów w cenie kupowanej energii elektrycznej;
- 2) przez złożenie sprzedawcy energii elektrycznej oświadczenia o zakończeniu, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, ograniczających zużycie energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość produkcji o nie mniej niż 1,5% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2011–2013.

Koszty związane z wprowadzeniem ciepłomierzy lub indywidualnych podzielników ciepła do grudnia 2016 r.

Według Stowarzyszenia ds. Rozliczania Energii spośród ponad 7 mln mieszkań w budynkach wielolokalowych, systemy indywidualnego rozliczania tych kosztów funkcjonują w ok. 3,5 mln mieszkań.

Należy podkreślić, że wstępne nakłady na organizację systemu ponoszą firmy zajmujące się rozliczaniem tych kosztów, zatem nie ma potrzeby angażowania środków budżetowych.

Ciepłomierze lokalowe (pełniące funkcję podzielników kosztów ogrzewania w systemie rozliczeń), mogą być stosowane w lokalach, w których czynnik grzewczy (woda) rozprowadzany jest poziomo do każdego lokalu a nie z pionów grzewczych w budynku. Ceny dostępnych na rynku ciepłomierzy lokalowych są zróżnicowane; zależne nie tylko od nominalnej wielkości przepływu, ale także od standardu ciepłomierza. Koszt średniej klasy ciepłomierza lokalowego na przykład dla przepływu 0,6 m/h odpowiadającego kubaturze średniej wielkości mieszkania, wynosi ok. 400 złotych. Poza tym zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. Nr 5, poz. 29) ciepłomierze do wody o nominalnym strumieniu do 500 m/h posiadają 5-letni okres ważności legalizacji. Po tym czasie musi nastąpić ponowna legalizacja, która wiąże się z kosztem około 140÷200 zł.

W odniesieniu do podzielników kosztów ogrzewania należy wskazać, iż na rynku polskim funkcjonuje wiele firm rozliczających koszty ogrzewania, co stanowi korzystną sytuację dla odbiorcy ciepła w lokalu. Koszty oferowanych usług – z reguły kompleksowych, tj. zakupu, montażu podzielników i rozliczania kosztów ogrzewania są zróżnicowane. Średni koszt zakupu podzielnika kosztów ogrzewania jest znacznie niższy niż ciepłomierza lokalowego i jest zależny głównie od rodzaju podzielnika i zastosowanych w nim technologii. Istnieją dwa typy podzielników:

- cieczowe, tzw. wyparkowe – koszt 7÷10 zł/szt.,
- elektroniczne – koszt 30÷60 zł/szt.

Natomiast roczny koszt usługi rozliczeniowej, średnio na mieszkanie, w którym zamontowane są trzy podzielniki wynosi ok. 30 złotych. Należy jednak wyraźnie podkreślić, że nie są to bezpośrednie koszty, jakie ponosi użytkownik lokalu.

Zasadą jest, że koszt montażu systemu rozliczeń z wykorzystaniem podzielników kosztów ogrzewania rozkładany jest na cały okres zawieranej umowy z zarządcą budynku (z reguły na 10 lat) i spłacany w ratach rocznych z oszczędności na ogrzewaniu. Koszt podzielnika i jego montażu zwraca się maksymalnie w ciągu pierwszego roku stosowania systemu rozliczeń. Użytkownik lokalu nie ponosi więc bezpośrednich kosztów.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich

tak

elektronizacji.	☐ nie ☒ nie dotyczy
<p>Komentarz: Projekt ustawy wprowadza jedynie obciążenia bezwzględnie wymagane przez dyrektywę 2012/27/UE. W związku z wprowadzeniem obowiązku w zakresie przeprowadzania audytów energetycznych oraz wprowadzania systemów zarządzania energią w dużych przedsiębiorstwach, weryfikacji tych audytów, należy oczekiwać, iż zwiększeniu ulegnie liczba procedur i liczba dokumentów.</p>	
9. Wpływ na rynek pracy	
<p>Przewiduje się, iż projektowana regulacja będzie miała pozytywny wpływ na rynek pracy, a w szczególności przewidziany w ramach przedmiotowego projektu ustawy system świadectw efektywności energetycznej.</p> <p>Przy analizie wpływu systemu świadectw efektywności energetycznej na rynek pracy przyjęto, iż nakłady w wysokości 1 mln Euro zainwestowane w przedsięwzięcia przyczyniające się do poprawy efektywności energetycznej generują pozytywny wpływ na wyniki zatrudnienia, które wynoszą średnio od 17 do 19 nowych miejsc pracy.⁷⁾</p> <p>Potencjał inwestycyjny systemu świadectw efektywności energetycznej dla jednego roku oszacowano przy następujących założeniach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cel w zakresie oszczędności energii dla systemu świadectw efektywności energetycznej wynosi 0,5 Mtoe/ rok - wartość świadectwa efektywności energetycznej wynosi 1000 PLN/1500 PLN - poziom finansowania inwestycji z systemu świadectw efektywności energetycznej – 40%. <p>Na podstawie ww. założeń Ministerstwo Energii szacuje, iż system świadectw efektywności energetycznej spowoduje wzrost zatrudnienia w skali roku na poziomie ok. 5–6 tys. nowych miejsc pracy.</p> <p>Zatem, mając na względzie ogólny cel w zakresie oszczędności energii dla systemu świadectw efektywności energetycznej na 2020 rok prognozuje się, iż system ten powinien przyczynić się do powstania, w tym okresie, ok. 35 do 40 tys. nowych miejsc pracy.</p> <p>Przyrost miejsc pracy nie będzie jednak miał trwałego charakteru.</p>	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☒ zdrowie
Omówienie wpływu	<ul style="list-style-type: none"> • Wpływ na środowisko Rezultatem wdrożenia przedmiotowej ustawy będzie poprawa efektywności energetycznej polskiej gospodarki. Osiągnięte oszczędności energii i w efekcie zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych przyczyni się do zmniejszenia degradacji środowiska. Mając na względzie określoną wysokość krajowego indykatorywnego celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020, prognozuje się, że do 2020 uniknięte emisje wyniosą 128 mln Mg CO₂/MWh, co stanowi prawie 40% krajowej rocznej emisji CO₂.⁸⁾ Do obliczenia unikniętych emisji CO₂ wykorzystano wskaźnik referencyjny wskazany w opracowaniu Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarządzania Emisjami pn. <i>Referencyjny wskaźnik jednostkowej emisyjności dwutlenku węgla przy produkcji energii elektrycznej do wyznaczania poziomu bazowego dla projektów JI realizowanych w Polsce.</i> • Wpływ na zdrowie Osiągnięte oszczędności energii i w efekcie zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych przyczyni się do zmniejszenia degradacji środowiska i w konsekwencji powinno to także pozytywnie wpłynąć na stan zdrowia obywateli.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Wykonanie przepisów, które zmierzają do realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej, powinno nastąpić w 2020 r.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	

⁷⁾ <http://www.iea.org/newsroomandevents/news/2013/september/name,42943,en.html> oraz *How many jobs? A Survey of the Employment Effects of Investment in Energy Efficiency of Buildings*, Rod Janssen, Dan Staniaszek, The Energy Efficiency Industrial Forum, 2012.

⁸⁾ Krajowa emisja CO₂ w 2012 r. wyniosła 321, 2 mln CO₂/MWh, źródło: KOBIZE

Należy podkreślić, iż przedmiotowa ustawa ma na celu wdrożenie dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej i zgodnie z tą dyrektywą państwa członkowskie są zobowiązane do raportowania realizacji celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz specyfikę projektu ustawy, w opinii Ministerstwa Energii nie ma potrzeby dokonywania dodatkowej ewaluacji efektów projektowanej regulacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

1. Informacja dotycząca systemu świadectw efektywności energetycznej
2. Informacja dotycząca podejścia alternatywnego względem art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE

Informacja dotycząca systemu świadectw efektywności energetycznej

System świadectw efektywności energetycznej – cel w zakresie efektywności energetycznej

Art 7 dyrektywy 2012/27/UE zobowiązuje państwa członkowskie UE do ustanowienia systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub do zastosowania alternatywnych środków, w celu osiągnięcia określonej docelowej wielkości oszczędności energii wśród odbiorców końcowych. Oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub dzięki alternatywnym środkom stosowanym zgodnie z art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE, muszą być co najmniej równoważne osiąganiu przez dystrybutorów energii, lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nowych oszczędności każdego roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., w wysokości 1,5% rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej w latach 2010–2012.

W dokumencie „Wytyczne dotyczące dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej – art. 7: Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej”¹⁾, zwane w dalszej treści „Wytycznymi”, wyjaśniono, w jaki sposób należy obliczyć łączny cel w zakresie skumulowanych i nowych oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach obowiązku obejmującego lata 2014–2020, oraz sprecyzowano, które zestawy danych statystycznych mogą być wykorzystywane. Ponadto wielkość ta może zostać zredukowana przez państwa członkowskie UE nawet o 25% przez zastosowanie czterech konkretnych możliwości określonych w art. 7 ust.2 lit. a–d dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z Wytycznymi, cel w zakresie oszczędności energii wyliczany i raportowany ma być w kategorii energii końcowej, dlatego analizy prowadzono też w tej kategorii. Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE do podstawy obliczenia oszczędności energii w ramach systemu można nie wliczać zużycia energii w transporcie. Wartość bazy od której obliczane będą oszczędności energii przedstawiono w Tabeli nr 1, według danych Eurostatu²⁾.

¹⁾ Dokument Roboczy Służb Komisji – Wytyczne dotyczące dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE – Artykuł 7: Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej, SWD(2013) 451 FINAL

²⁾ http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/statistics/search_database (X 2013)

Tabela nr 1. Zużycie energii finalnej w Polsce w Mtoe wg Eurostatu w latach 2010–2012

Pozycja	INDIC_NRG	lp	2010	2011	2012	średnia
B_101700	Zużycie energii finalnej	1	66,33	63,87	63,64	64,61
B_101900	Zużycie energii finalnej - Transport	2	17,61	17,81	17,30	17,57
Zużycie energii finalnej (po wyłączeniu transportu)		3=1-2	48,72	46,06	46,34	47,04

Źródło: Eurostat 2014

Od bazowej wielkości 47,04 Mtoe można odliczyć do 25% zużywanej energii finalnej, o ile energia ta zużywana jest w przemysłowym obszarze EU-ETS, zdefiniowanym w Załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE³⁾.

Dyrektywa 2012/27/UE przewiduje dwie możliwości obliczenia łącznego celu w zakresie oszczędności energii finalnej od 2014 r. do 2020 r.:

- możliwość pierwsza – standardowa zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy – 1,5% rocznie do 2020 r., to jest 10,5%,
- możliwość druga – zredukowana zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a dyrektywy – 9% rocznego wolumenu energii sprzedanej odbiorcom końcowym uśrednionej w ostatnim trzyletnim okresie przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Jednocześnie zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy 2012/27/UE państwo członkowskie może:

- wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży energii wykorzystanej w działalności przemysłowej wymienionej w Załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE (art. 7 ust. 2 lit. b),
- odliczyć oszczędność energii w sektorach przetwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii (art. 7 ust. 2 lit. c),
- odliczyć oszczędność energii wynikającą z działań indywidualnych od dnia 31 grudnia 2008 r., która nadal będzie miała znaczenie w 2020 r. oraz może być mierzona i weryfikowana (art. 7 ust. 2 lit. d).

³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. L 275 z 25.10.2003, str. 32)

Państwa członkowskie mogą korzystać z wymienionych wyżej sposobów odliczeń dowolnie (tj. wybrać jedno lub więcej rozwiązań), przy czym należy mieć na uwadze brzmienie art. 7 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE, aby łączna wielkość odliczeń nie przekroczyła 25% wolumenu oszczędności energii.

Po przeprowadzeniu analiz zdecydowano, aby przyjąć do realizacji program standardowy, 1,5% rocznie do 2020 r., to jest 10,5%, zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE, co odpowiada osiągnięciu oszczędności energii finalnej w 2020 r. na poziomie 3,67 Mtoe.

Wyniki funkcjonowania dotychczasowego systemu świadectw efektywności energetycznej

Dotychczas Prezes URE ogłosił trzy przetargi na wybór przedsięwzięć, za które można uzyskać świadectwa efektywności energetycznej. Pierwszy przetarg został zakończony w dniu 29 sierpnia 2013 r. (ogłoszenie wyników 13 września 2013 r.), drugi przetarg został zakończony w dniu 29 października 2014 r. (ogłoszenie wyników 7 listopada 2014 r.), zaś trzeci przetarg został rozstrzygnięty w dniu 21 września 2015 r. (ogłoszenie wyników 7 października 2015 r.).

Wszystkie trzy przetargi zostały ogłoszone w trzech obszarach, zwanych kategoriami przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej:

- 1) zwiększenia oszczędności energii przez odbiorców końcowych;
- 2) zwiększenia oszczędności energii przez urządzenia potrzeb własnych;
- 3) zmniejszenia strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyłach lub dystrybucji.

Kategoria (1) – odbiorców końcowych obejmuje wszystkie sektory końcowego zużycia. Kategoria (2) – dotyczy wyłącznie tzw. urządzeń potrzeb własnych, definiowanych, jako zespół pomocniczych obiektów lub instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, służących procesowi wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła. Natomiast kategoria (3) – zmniejszenia strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyłach lub dystrybucji dotyczy modernizacji sieci transportujących nośniki energii wraz z odpowiednimi obiektami towarzyszącymi tym procesom.

Zgodnie z informacjami dostępnymi w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Urzędu Regulacji Energetyki, w pierwszym przetargu złożono 212 ofert, z czego 102 oferty przyjęto.

Zdecydowana większość podmiotów składających oferty to firmy zawodowo zajmujące się produkcją lub dystrybucją ciepła – ok. 75% wniosków. Pozostałe podmioty to: dystrybutorzy energii elektrycznej, spółdzielnie mieszkaniowe, instytuty badawcze i inne.

W wyniku rozstrzygnięcia pierwszego przetargu, przyznano następujące wartości świadectw efektywności energetycznej⁴⁾:

Kategoria (1) – zakwalifikowano 42 oferty na łączną wartość 13,18 ktoe,

Kategoria (2) – zakwalifikowano 19 ofert na łączną wartość 3,78 ktoe,

Kategoria (3) – zakwalifikowano 40 ofert na łączną wartość 3,73 ktoe.

Łącznie przyznano świadectwa efektywności energetycznej o wartości 20,7 ktoe, co stanowi niecałe 4% dostępnej puli 550 ktoe. Przyczyną słabego wyniku pierwszego przetargu były prawdopodobnie następujące czynniki: krótki okres na złożenie dokumentów przetargowych oraz ograniczenie przydziału białych certyfikatów do oszczędności energii o wartości, co najmniej 10 toe/rok, co przekłada się na 116,3 MWh/rok. W przypadku przedsiębiorstw do oszacowania oszczędności energii potrzebny jest audyt, przynajmniej wstępny, pozwalający rozeznaczyć obszary do poprawy efektywności energetycznej. Ponadto niezbędna jest decyzja firmy o konieczności realizacji przedsięwzięcia, co przekłada się na zapewnienie źródeł finansowania. Niestety oba te działania potrzebują pewnego czasu, a trochę nieoczekiwane ogłoszenie przetargu wraz z krótkim terminem na składanie ofert, tego czasu nie zapewniły.

W Tabeli nr 2 przedstawiono zagregowane dane dotyczące wydanych świadectw efektywności energetycznej i określonych w nich przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

⁴⁾ <http://bip.ure.gov.pl/bip/efektywnosc-energetyczn/swiadectwa-efektywnosci/1144,Zagregowane-dane-dotyczace-wydanych-swiadectw-efektywnosci-energetycznej-2014-r.html>

Tabela nr 2

Zagregowane wyniki przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej według kategorii przedsięwzięć

Kategoria przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej	Wartość świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania w przetargu(<i>toe</i>)	Ilość wybranych ofert (<i>szt.</i>)	Wartość świadectw efektywności energetycznej, o które ubiegają się podmioty, które wygrały przetarg (<i>toe</i>)	Udział procentowy (dane z kol. 5 : dane z kol. 2) * 100% (%)
1	2	4	5	6
Zwiększenie oszczędności energii przez odbiorców końcowych	440 000	42	13 183,170	2,996
Zwiększenie oszczędności energii przez urządzenia potrzeb własnych	55 000	19	3 780,320	6,873
Zmniejszenie strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyłce lub dystrybucji	55 000	41	3 735,240	6,791
RAZEM:	550 000	102	20 698,730	3,763

Zgodnie z informacjami dostępnymi w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Urzędu Regulacji Energetyki w ramach realizacji drugiego przetargu na wybór przedsięwzięć proefektywnościowych do Prezesa URE wpłynęło 487 ofert przetargowych, z czego:

- 3 oferty zostały wycofane na wniosek podmiotów przystępujących do przetargu,
- 484 oferty zostały skutecznie zgłoszone do udziału w przetargu.

W wyniku rozstrzygnięcia przetargu komisja przetargowa wybrała 302 oferty przetargowe. Natomiast 169 ofert przetargowych zostało odrzuconych. Ponadto w rozstrzygniętym przetargu 13 ofert przetargowych nie zostało wybranych z uwagi na niespełnianie kryteriów określonych w art. 20 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej.

Tabela nr 3 Zagregowane wyniki drugiego przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej według kategorii, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy o efektywności energetycznej

Kategoria przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej	Wartość świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania w przetargu (toe)	Ilość wybranych ofert (szt.)	Wartość świadectw efektywności energetycznej, o które ubiegają się podmioty, które wygrały przetarg (toe)	Udział procentowy (dane z kol. 4 : dane z kol. 2) * 100% (%)
1	2	3	4	5
Zwiększenie oszczędności energii przez odbiorców końcowych	1 094 636,8	169	31 692,198	2,895
Zwiększenie oszczędności energii przez urządzenia potrzeb własnych	136 829,6	24	11 364,856	8,306
Zmniejszenie strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyle lub dystrybucji	136 829,6	109	14 123,092	10,322
RAZEM:	1 368 296	302	57 180,146	4,179

Zgodnie z informacjami dostępnymi w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Urzędu Regulacji Energetyki w ramach realizacji trzeciego przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej do Prezesa URE wpłynęło 736 ofert przetargowych, z czego:

- 1 oferta została wycofana na wniosek podmiotu przystępującego do przetargu,
- 735 ofert zostało skutecznie zgłoszonych do udziału w przetargu.

W wyniku rozstrzygnięcia przetargu komisja przetargowa wybrała 502 oferty przetargowe. Natomiast 230 ofert przetargowych zostało odrzuconych. Ponadto w rozstrzygniętym

przetargu 3 oferty przetargowe nie zostały wybrane z uwagi na niespełnianie kryteriów, określonych w art. 20 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej.

Tabela nr 4. Zagregowane wyniki trzeciego przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej według kategorii, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy o efektywności energetycznej

Kategoria przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej	Wartość świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania w przetargu (toe)	Ilość wybranych ofert (szt.)	Wartość świadectw efektywności energetycznej, o które ubiegają się podmioty, które wygrały przetarg (toe)	Udział procentowy (dane z kol. 4 : dane z kol. 2) * 100% (%)
1	2	3	4	5
Zwiększenie oszczędności energii przez odbiorców końcowych	1 743 585,0	374	120 460,830	6,909
Zwiększenie oszczędności energii przez urządzenia potrzeb własnych	217 948,0	34	16 576,699	7,606
Zmniejszenie strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyle lub dystrybucji	217 948,0	94	12 848,640	5,895
RAZEM:	2 179 481,0	502	149 886,169	6,877

Jak wynika z powyższego, dotychczasowe doświadczenia Prezesa URE w organizacji przetargu na system świadectw efektywności energetycznej wskazują na niską skuteczność tego sposobu przyznawania świadectw. W związku tym zasadnym jest wprowadzenie w projektowanej ustawie innego trybu ich przyznawania.

Podejście alternatywne względem art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE każde państwo członkowskie zapewnia, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3% całkowitej powierzchni ogrzewanych lub chłodzonych budynków będących własnością jego instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych było poddawane corocznej renowacji w celu spełnienia przynajmniej wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które ustaliło przy zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.

Art. 5 ust. 6 ww. dyrektywy dopuszcza także wprowadzenie tzw. rozwiązania alternatywnego względem art. 5 ust. 1–5.

W dniu 31 grudnia 2013 r. Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju notyfikowało Komisji Europejskiej podejście alternatywne.

Oszacowano, iż wartość docelowa rocznej oszczędności energii w budynkach instytucji rządowych będzie wynosiła 4536,16 MWh, tj. 390 toe.

Zgodnie z notyfikacją Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju przy obliczaniu wartości docelowej oszczędności energii przyjęto następujące założenia:

1. Na podstawie definicji instytucji rządowych zawartej w dyrektywie 2012/27/UE oraz „Dokumentu Roboczego Służb Komisji: Wytyczne dotyczące dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE – Artykuł 5: Wzorcową rolę budynków instytucji publicznych” do określenia instytucji objętych obowiązkiem spełnienia wymogów art. 5 ust. 1 posłużono się wykazem centralnych organów rządowych zawartym w załączniku IV do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych (2004/18/WE) (z wyjątkiem urzędów wojewódzkich, samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, wojewódzkich sądów administracyjnych, sądów powszechnych – rejonowych, okręgowych i apelacyjnych ze względu na fakt, iż ich działalność nie obejmuje całego terytorium RP).
2. Od instytucji objętych obowiązkiem spełnienia wymogów art. 5 ust. 1 zebrano informacje nt. powierzchni użytkowej budynków, wartości współczynników przenikania ciepła dla przegród zewnętrznych, wartości wskaźnika nieodnawialnej energii pierwotnej EP (na podstawie świadectw charakterystyki energetycznej) oraz wartości zużycia nośnika

energii na potrzeby ogrzewania oraz przygotowania ciepłej wody użytkowej w przypadku braku świadectwa charakterystyki energetycznej.

3. W przypadku braku świadectwa charakterystyki energetycznej dla budynku, na podstawie przekazanej danej nt. zużycia nośnika energii, oszacowano wartość wskaźnika EP dla budynku.
4. Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE przyjęto minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej budynków, zarówno nowo wznoszonych, jak i istniejących podlegających przebudowie. Wymagania te zawarto w *rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 5 lipca 2013 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 926)*, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. W rozporządzeniu tym zdefiniowano nowe wymagania dotyczące ochrony cieplnej i energooszczędności budynków oraz systemów technicznych zużywających energię w budynku oraz wskazano tzw. „ścieżkę dojścia” do wymagań na rok 2021, tak aby osiągnąć poziom niemal zero energetyczny budynków. Dla budynków nowo wznoszonych określono wymagania dotyczące maksymalnej wartości wskaźnika nieodnawialnej energii pierwotnej, maksymalnej wartości współczynników przenikania ciepła oraz wymagania dla instalacji: ogrzewania, wentylacji, przygotowania ciepłej wody użytkowej oraz chłodzenia. Z kolei, dla budynków istniejących, podlegających przebudowie (czyli robotom budowlanym, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji) określono wymagania dotyczące izolacyjności cieplnej przegród (maksymalne wartości współczynników przenikania ciepła) oraz wymagania dla instalacji: ogrzewania, wentylacji, przygotowania ciepłej wody użytkowej oraz chłodzenia. W zestawieniu zawarto budynki, które w dniu 1 stycznia 2014 r. nie spełnią wymagań dotyczących współczynnika przenikania ciepła dla przegród.
5. Zgodnie z „Dokumentem Roboczym Służb Komisji: Wytyczne dotyczące dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej – Artykuł 5: Wzorcowa rola budynków instytucji publicznych”, przy podejściu alternatywnym powinno się oszacować potencjalną oszczędność energii, wyrażoną w GWh/rok, dla budynków, które nie spełnią wymagań zawartych w *rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych,*

jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Oszczędność tę należy wyliczyć jako różnicę między wskaźnikiem nieodnawialnej energii pierwotnej EP dla budynku po termomodernizacji a wskaźnikiem nieodnawialnej energii pierwotnej EP dla budynku istniejącego, i pomnożyć ją przez powierzchnię budynku. Jednakże, że względu na to, że w ww. rozporządzeniu wymagania dla budynków istniejących są uzależnione od wartości współczynnika przenikania ciepła (a nie od wskaźnika nieodnawialnej energii pierwotnej EP), na potrzeby obliczeń wartości docelowej założono, że po przeprowadzeniu przebudowy w budynku istniejącym, wartość wskaźnika EP będzie równa maksymalnej wartości wskaźnika EP dla budynku nowo wznoszonego określonego w ww. rozporządzeniu.

W Tabeli 1 przedstawiono zestawienie danych dla budynków o powierzchni użytkowej powyżej 500 m² będących własnością instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych, które w dniu 1 stycznia 2014 r. nie spełniały minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 5 lipca 2013 r. *zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (Dz. U. poz. 926), zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.

Tabela 1. Zestawienie danych nt. budynków o powierzchni użytkowej powyżej 500 m² będących własnością instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych, które w dniu 1 stycznia 2014 r. nie spełniały minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE (budynki nie spełniały dopuszczalnej maksymalnej wartości współczynnika przenikania ciepła^{*)})

Przeznaczenie budynków	Ilość budynków	Łączna powierzchnia użytkowa	Wartość wskaźnika zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP		Oszczędność energii
			średnia	wynikająca z przepisów ^{*)} **)	
-	szt.	m ²	kWh/(m ² ·rok)	kWh/(m ² ·rok)	MWh/rok
zamieszkania zbiorowego	6	16080,20	431,95	220,00	3408,23
	13	36548,51	308,42	195,00	4145,49
mieszkalny wielorodzinny	4	3271,15	155,41	115,00	132,19
	15	16628,56	160,98	105,00	930,81
użyteczności publicznej	90	606255,50	279,08	190,00	54006,48
	68	278032,37	466,08	165,00	83711,20
	24	46696,91	brak danych	brak danych	brak danych
magazynowy, przemysłowy, gospodarczy	1	874,40	537,10	235,00	264,16
	19	72794,50	273,28	210,00	4606,65
	2	1513,38	brak danych	brak danych	brak danych
SUMA	242	1078695,48	-	-	151205,21

*¹) Maksymalna wartość współczynnika przenikania ciepła oraz wskaźnika zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną określone są w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Wymaganie to ustalono zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.

**²) Wymagania w zakresie maksymalnej wartości wskaźnika zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną są zróżnicowane względem rodzaju budynku, czasu działania oświetlenia (z wyjątkiem budynków mieszkalnych) oraz tego, czy budynek jest chłodzony.

Na podstawie powyższego oszacowano, że wartość docelowa rocznej oszczędności energii w 2014 r. powinna wynosić **3% x 151205,21 = 4536,16 MWh**.

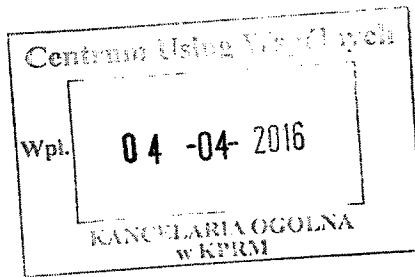
W każdym następnym roku wartość oszczędności energii ulegnie zmianie w związku z koniecznością uwzględnienia w obliczeniach budynków o powierzchni między 250 a 500 m².

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1131.2014/33/mrz

dot.: RM-10-13-16 z 25.03.2016 r.

Warszawa, 31 marca 2016 r.

KPRM

RKP-26280-70/16

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o efektywności energetycznej,
wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej
w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

up. Minister Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ STANU

Konrad Szymański

Do wiadomości:

Pan Krzysztof Tchórzewski
Minister Energii

Wykaz podmiotów

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz.1414, z późn. zm.) następujące podmioty zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy o efektywności energetycznej:

Polska Izba Przemysłu Chemicznego - zgłoszenie w dniu 14.07.2014 r. i w dniu 31.07.2014 r.

Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu FOEEiG - zgłoszenie w dniu 14.07.2014 r.

Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP – zgłoszenie w dniu 18.07.2014 i w dniu 22.07.2014 r.

Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych PTEZ – zgłoszenie w dniu 22.07.2014 r.

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG – zgłoszenie w dniu 29.07.2014 r. i w dniu 13.02.2015 r.

Pan Jan Twardowski – zgłoszenie w dniach 19 i 20.02.2015 r.

ENERGA OPERATOR SA – zgłoszenie w dniu 20.02.2015 r.

ENERGA OBRÓT SA – zgłoszenie w dniu 27.02.2015 r.

Towarzystwo Obrotu Energią TOE – zgłoszenie w dniu 16.03.2015 r.

Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP - zgłoszenie w dniu 9.06.2015 r.

Pan Jarosław Kapłański - zgłoszenie w dniu 9.07.2015 r.

ENERGA SA – zgłoszenie w dniu 3.08.2015 r.

Raport z konsultacji publicznych
dotyczących Projektu ustawy o efektywności energetycznej
przeprowadzonych w trybie § 36 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r.
– Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063)

Ustawa o efektywności energetycznej wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. Urz. UE L 315 z 14. 11. 2012, str. 1, z późn. zm.), zwaną dalej „dyrektywą 2012/27/UE” i zastępuje ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266).

Poniższa tabela przedstawia zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych przedmiotowego projektu ustawy, a także stanowisko organu wnioskującego. Projekt został rozesłany do konsultacji społecznych w dniu 24 czerwca 2014 r. Skierowano go do 27 podmiotów, w szczególności izb i organizacji przedsiębiorców reprezentujących różne branże. Uwagi nadesłały następujące podmioty:

Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu FOEEiG
Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych PTEZ
Polska Izba Przemysłu Chemicznego PIPC
Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej PRP
Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP
Stowarzyszenie Elektryków Polskich SEP
Krajowa Agencja Poszanowania Energii SA KAPE
GK Polska Grupa Energetyczna SA GK PGE SA
Izba Gospodarcza Gazownictwa IGG
Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG
Poczta Polska PP
Koalicja Klimatyczna KK
Prezes Pomorskiego Stowarzyszenia Zarządców Nieruchomości PPSZNSM
Stowarzyszenie ds. Rozliczania Energii SdsRE
ISTA Polska
Polskie Sieci Elektroenergetyczne SA PSE

ENEA SA
Zespół Elektrowni PAK SA PAK
Elektrownia SKAWINA SA ES
Polska Grupa Energetyczna Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna PGE GiEK
Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa PNIPH
Towarowa Giełda Energii SA TGE
Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych KDPW

W trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa 5 podmiotów z ww. zgłosiło zainteresowanie pracami nad projektem w 2014 r. Są to następujące podmioty:

Polska Izba Przemysłu Chemicznego - zgłoszenie w dniu 14.07.2014 r. i w dniu 31.07.2014 r.
Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu FOEEiG - zgłoszenie w dniu 14.07.2014 r.
Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP – zgłoszenie w dniu 18.07.2014 i w dniu 22.07.2014 r.
Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych PTEZ – zgłoszenie w dniu 22.07.2014 r.
Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG – zgłoszenie w dniu 29.07.2014 r.

Zgłoszone na etapie konsultacji społecznych uwagi dotyczyły głównie zmiany obowiązujących przepisów w kierunku usprawnienia procedury uzyskiwania przez zainteresowane podmioty i wydawania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki świadectw efektywności energetycznej, zmiany mechanizmu ogłaszania i przeprowadzania przetargów na te świadectwa oraz rozszerzenia wykazu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Stanowisko organu wnioskującego do tych uwag przedstawiono w poniższej tabeli. Odnosząc się do zgłaszanych uwag organ wnioskujący w szeregu przypadkach przychylił się do nich i uwzględnił je w treści poprawionego projektu ustawy. Część z tych uwag stała się bezprzedmiotowa w związku z rezygnacją z wydawania świadectw w drodze przetargu. W wielu przypadkach uwagi miały charakter zbyt szczegółowy (odnosiły się do kwestii regulowanych na poziomie rozporządzeń) i nie mogły stanowić podstawy do formułowania na tym etapie konkretnego brzmienia poszczególnych przepisów. Z drugiej zaś strony podmioty społeczne w toku konsultacji wskazywały na kwestie uregulowane w dyrektywie, które zostały już uwzględnione w treści Projektu oraz w innych przepisach wdrażających tę dyrektywę i dyrektywy wcześniejsze uchylane tą dyrektywą.

Do kolejnych wersji projektu ww. ustawy przesyłanych na stały Komitet Rady Ministrów zainteresowanie pracami nad projektem zgłosiły nw. podmioty:

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo PGNIG – zgłoszenie w dniu 13.02.2015 r.
Pan Jan Twardowski – zgłoszenie w dniach 19 i 20.02.2015 r.
ENERGA OPERATOR SA – zgłoszenie w dniu 20.02.2015 r.
ENERGA OBRÓT SA – zgłoszenie w dniu 27.02.2015 r.

Towarzystwo Obrotu Energią TOE – zgłoszenie w dniu 16.03.2015 r.
 Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie IGCP - zgłoszenie w dniu 9.06.2015 r.
 Pan Jarosław Kapłański - zgłoszenie w dniu 9.07.2015 r.
 ENERGA SA – zgłoszenie w dniu 3.08.2015 r.

Zgłaszane przez te podmioty uwagi dotyczyły głównie przywrócenia opłaty zastępczej, uzupełnienia obowiązku umarzania świadectw efektywności energetycznej o kwestie związane z zakupem gazu ziemnego „na granicy” oraz wprowadzenia etapu prekwalfikacji w ich wydawaniu, rozszerzenia wykazu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, np. poprzez dodanie szkoleń i kształcenia odbiorców końcowych, a następnie uzgadniania go z zainteresowanymi stronami w formie rozporządzenia, czy też wprowadzenia definicji dla pojęć niewykorzystywanych w projekcie ustawy i zmiany terminów realizacji zadań określonych sztywno w dyrektywie. Odnosząc się do zgłaszanych uwag ME rozważył możliwość realizacji malejącej co roku części obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej oraz uwzględniania w zakresie obowiązku kwestii związanych z zakupem gazu ziemnego poza granicami RP, jednak w szeregu przypadkach nie uwzględnił uwag, gdyż wykraczały one poza zakres implementacji dyrektywy, powodując zbędne doszczegółowienie jej wymagań. Wiele z tych uwag wykraczało poza zakres projektowanych zmian ustawowych lub było niezgodnych z zasadami techniki legislacyjnej.

Działając na podstawie § 51 ust. 1 pkt 2 i 3 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063), informuję ponadto, że projekt nie wymagał konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Zestawienie uwag zgłoszonych podczas konsultacji społecznych do projektu ustawy o efektywności energetycznej.

Lp.	Pkt Projektu	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko organu wnioskującego
1.	Uwaga o charakterze ogólnym	LEWIATAN	Projekt ustawy jako jeden z głównych mechanizmów wsparcia działań poprawy efektywności energetycznej zakłada utrzymanie obecnie obowiązującego systemu białych certyfikatów. W system ten wkomponowany został mechanizm przetargów organizowanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wraz z dodatkowymi obostrzeniami, w tym audytami energetycznymi. Obecne doświadczenia wskazują, że postawione zbyt wysoko warunki progowe ograniczają działalność w zakresie poprawy efektywności energetycznej i powinny zostać uproszczone. Dlatego też uważamy, że w nowym systemie białych certyfikatów należy zredukować	Uwzględniono

			wszelkie bariery administracyjne, które zniechęcają przedsiębiorców do aktywności na rzecz efektywności energetycznej w ramach tego systemu.	
2.	Uwaga ogólna	PGNIG, IGG	Przebudowa systemu białych certyfikatów	Uwzględniono
3.	Art. 2 ust.2	PRP PGE GiEK	Pozytywnie opiniujemy propozycję usunięcia z obowiązującej obecnie ustawy art. 2 ust. 2 pkt. 2), dotyczącego wyłączenia stosowania ustawy do instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, co powinno ułatwić przedsiębiorstwo energetycznym startowanie w przetargach Prezesa URE na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej z działaniami, które zmniejszają zużycie energii, lecz nie są stricte związane z urządzeniami potrzeb własnych, (przykładowo przedsięwzięcia realizowane w naszych - PGE GiEK kopalniach).	Zgodnie z EED
4.	Art. 3	IGG	Projekt nie zawiera definicji gazu ziemnego, choć pojęciem tym posługuje się art. 9 ust. 8 pkt 1 i 2 nUEE. W art. 3 ust. 7 możemy odnaleźć natomiast gaz ziemny wysokometanowy (łącznie z gazem z odmetanowania kopalń węgla kamiennego) oraz gaz ziemny zaazotowany. Ustawa - Prawo energetyczne definiując termin paliwa gazowe posługuje się szerszym katalogiem desygnatów. Dodatkowo projektodawca nie zdefiniował pojęcia „sieci” co ma zasadnicze znaczenia dla określenia poziomu obowiązku ustawowego. Brak zdefiniowania przedmiotowego pojęcia oznacza powstanie wątpliwości interpretacyjnych m. in. co do objęcia sprzedaży gazu pozasystemowego obowiązkiem ustawowym. Dla uniknięcia wątpliwości postulować należy, aby przez „sieci” rozumiane były sieci przesyłowe i dystrybucyjne.	Def. w ust. Prawo energetyczne
5.	Art. 3	KK	Wprowadzenie dodatkowych definicji, wynikających z Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej: „umowy o efekt energetyczny” (o poprawę efektywności energetycznej), „dostawcy usług energetycznych”, a także definicji samych „usług energetycznych” wynikającej z Dyrektywy 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych (art. 3 Projektu). <u>Uzasadnienie:</u> Wprowadzenie za Dyrektywą definicji „usług energetycznych”, „dostawcy	Doprecyzowano definicje

			usług energetycznych” oraz „umowy o poprawę efektywności energetycznej” do polskiego porządku prawnego, a co za tym idzie do świadomości uczestników rynku, pomoże w rozwoju rynku usług energetycznych. Zwłaszcza wprowadzenie definicji oraz niezbędnych elementów (essentialia negotii) umowy o poprawę efektywności energetycznej przyczyni się do zwiększenia pewności obrotu prawnego w tym zakresie i popularyzacji tego typu umów. Jest to niezbędne dla pobudzenia działań zmierzających do poprawy efektywności energetycznej. Art. 18 Dyrektywy stanowi w ust. 1, że: „Państwa członkowskie wspierają rynek usług energetycznych (...)”, zaś w ust. 2, że „(...) w stosownych przypadkach, ułatwiają należyte funkcjonowanie rynku usług energetycznych poprzez (...), podejmowanie w razie konieczności działań w celu usunięcia barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych, które utrudniają korzystanie z umów o poprawę efektywności energetycznej (...)” Brak definicji podstawowych pojęć skutkuje niedorozwojem rynku usług energetycznych w Polsce.	
6.	Art. 3 pkt 4	KK	Zmiana definicji pojęcia efektywność energetyczna na „stosunek uzyskanej wielkości efektu użytkowego danego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, do ilości zużycia energii przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację”. <u>Uzasadnienie:</u> Definicja zaproponowana w Projekcie jest niepraktyczna, odmienna niż definicja ujęta w Dyrektywie, skutkiem czego może prowadzić do uzyskiwania „fikcyjnych” oszczędności. Definicja ta wprowadza niepotrzebne komplikacje np. związane z trudnościami określenia typowych warunków użytkowania lub eksploatacji obiektów urządzeń lub instalacji – podczas gdy w praktyce projektowania i realizacji przedsięwzięć mamy do czynienia z konkretnymi warunkami lub problematycznym określaniem niezbędnego do uzyskania efektu ilości energii.	Zmiana redakcji
7.	Art. 3 ust.7	IGCP	Zaproponowana w art. 3 punkt 7 treść definicji „energii pierwotnej” powinna komunikować się z odpowiednimi przepisami dotyczącymi gospodarki energetycznej, dlatego odniesienie w stosunku do pojęcia „biomasa” powinno opierać się np. na ustawie o odnawialnych źródłach energii a nie na akcie, który z obecnym stanem prawnym dotyczącym szeroko pojętego problemu OZE ma niewiele do czynienia.	Definicje są w oparciu o obowiązujące akty prawne

8.	Art. 3 ust.7	PGE GiEK PRP	<p>Proponuje się zmienić odniesienie definiujące biomasę. Brzmienie: „energia pierwotna -, a także biomasę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164 oraz z 2014 r. poz. 457)”; Proponuje zmienić na: „energia pierwotna - energię zawartą w pierwotnych nośnikach energii, pozyskiwanych bezpośrednio ze środowiska, w szczególności: węgla kamiennym energetycznym (łącznie z węglem odzyskanym z hałd), węgla kamiennym koksowym, węgla brunatnym, ropie naftowej (łącznie z gazoliną), gazie ziemnym wysokometanowym (łącznie z gazem z odmetanowania kopalń węgla kamiennego), gazie ziemnym zaazotowanym, torfie do celów opałowych oraz energię: wody, wiatru, słoneczną, geotermalną - wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, a także biomasę w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. ... r. poz. ...)”; <u>Uzasadnienie:</u> Zaproponowano zmianę, gdyż to ustawa o odnawialnych źródłach energii regulować będzie kwestie związane z wykorzystaniem biomasy. Brzmienie (art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164 oraz z 2014 r. poz. 457): biomasa - ulegające biodegradacji części produktów, odpady lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa, łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi, leśnictwa i rybołówstwa oraz powiązanych z nimi działów przemysłu, w tym z chowu i hodowli ryb oraz akwakultury, a także ulegająca biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych, w tym z instalacji służących zagospodarowaniu odpadów oraz uzdatniania wody i oczyszczania ścieków; zmieniono na: art. 3 pkt 3 projektu ustawy z dnia 28 marca 2014 r. o odnawialnych źródłach energii (wersja 6.3): biomasa - stałe lub ciekłe substancje pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które ulegają biodegradacji, pochodzące z produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej i leśnej oraz przemysłu przetwarzającego ich produkty, oraz ziarna zbóż niespełniające wymagań jakościowych dla zbóż w zakupie interwencyjnym określonych w art. 7</p>	Jw.
----	--------------	---------------------	---	-----

			rozporządzenia Komisji (WE) nr 1272/2009 z dnia 11 grudnia 2009 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zakupu i sprzedaży produktów rolnych w ramach interwencji publicznej (Dz. Urz. UE L 349 z 29.12.2009, str. 1, z późn. zm.) i ziarna zbóż, które nie podlegają zakupowi interwencyjnemu, a także ulegająca biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych, w tym odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków.	
9.	Art. 3 pkt 9	IGG	W art. 3 pkt 9 nUEE pojęcia „jednostka sektora publicznego” zdefiniowano jako: „podmiot sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885, z późn. zm.)”. Ustawa o finansach publicznych posługuje się jednak pojęciem „jednostek sektora finansów publicznych”.	Zmiana definicji
10.	Art. 4 i 5	KK	Krajowy plan działań na rzecz efektywności energetycznej i strategia wspierania renowacji budynków (art. 4 i 5 Projektu) powinny mieć bardziej strategiczny charakter. Art.4.2.1) b) Projektu stanowiący, iż Krajowy plan działań zawiera w szczególności: "1) opis planowanych:(...) b) przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach gospodarki" należy sprostować, gdyż samo pojęcie PSPEE "przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej", jest odmiennie zdefiniowane w art 3 pkt. 12) Projektu. Dodatkowo należy przywrócić zakreślony termin tworzenia dokumentów np. do 15 kwietnia i 31 grudnia. Co więcej, w art.4.2.1).b) słowo "przedsięwzięć" należy zastąpić słowem „działań” lub za Dyrektywą (art.3 pkt.18), pojęciem „środków z dziedziny polityki”. <u>Uzasadnienie:</u> Praktyka pokazuje, że opracowywane dotychczas dokumenty tego rodzaju nie wносиły nic nowego, a jedynie opisywały działania już realizowane. Strategia taka powinna tymczasem skupiać się na postawieniu diagnozy sytuacji, identyfikacji problemów, przewidzeniu najlepszych form i sposobów rozwiązania tych problemów, a także zorganizowaniu różnych podmiotów i środków wokół tej sprawy	Doprecyzowano terminy

11.	Art. 5 ust.2 pkt 4	PTEZ IGCP	Postulujemy dopisanie pkt. 4 o następującej treści: „4) określenie możliwości zrealizowania inwestycji przebudowy lub remontu budynków z wykorzystaniem ciepła pochodzącego z efektywnie energetycznego systemu ciepłowniczego, o którym mowa w art. 10c ust 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne”.	Zmiana redakcji
12.	Art. 5 ust.2 pkt 4	KAPE	Proponujemy dopisać punkt 4 o następującej treści: „ Opisy istniejących i planowanych mechanizmów wsparcia inwestycji w renowację budynków (w sposób szczególny mechanizmy finansowe).	Jw.
13,	Art. 6 ust.2 pkt 1	KK	W odniesieniu do środka wymienionego w art. 6 ust. 2 pkt. 1) Projektu proponujemy zmienić jego opis na: „umowa o efekt energetyczny, której przedmiotem jest realizacja i finansowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej”	Zmiana redakcji
14.	Art. 6 ust.2 pkt 1 i 2	IGCP PTEZ	w artykule 6 ust. 2 postulujemy zmianę pkt. 1 i 2 w następujący sposób: 1) wykonanie umowy, której przedmiotem jest realizacja i finansowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej; 2) nabycie i eksploataowanie nowego urządzenia, instalacji lub pojazdu, charakteryzujących się niskim zużyciem energii oraz niskimi kosztami eksploatacji;	Uwzględniono zmiana redakcji
14,	Art. 6 ust.2 pkt 2	IGG	dodać: „jak również stosującymi sprężony gaz ziemny i skroplony gaz ziemny”	Nie uwzględniono
15.	Art. 6 ust.2 pkt 2	KK	proponujemy usunięcie środka wymienionego w art. 6 ust. 2 pkt. 2	Jw.
16.	Art. 6 ust.2 pkt 3	KK	środek wymieniony w art. 6 ust. 2 pkt. 3, powinien zostać ograniczony do wymiany urządzenia lub instalacji. W odniesieniu do środka wymienionego w art. 6 ust. 2 pkt. 3) (wymiana urządzenia, instalacji lub pojazdu) proponujemy wprowadzenie wymogu, aby procedura zakupu w oparciu o analizę LCC/LCA;	Nie uwzględniono (procedura zakupu wg ustawy o zamówieniach publicznych)
17.	Art. 6 ust.2 pkt 4	KK	W odniesieniu do środka wymienionego w art. 6 ust. 2 pkt. 4) (przedsięwzięcie termomodernizacyjne), proponujemy wprowadzić wymóg, aby realizacja przedsięwzięcia była poprzedzona audytem oraz aby przedsięwzięcie to doprowadziło do oszczędności energii co najmniej na poziomie 30%. Dodatkowo, przedsięwzięcie powinno doprowadzić do	Nie uwzględniono poza zakresem ustawy

			osiągnięcia wyższych standardów niż standardy minimalne określone w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dn. 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, załącznik 2 (np. z wyprzedzeniem dwuletnim – wymogi obowiązujące od 1/01/2017 obowiązywałyby budynki publiczne od 1/01/2015 i analogicznie dla lat kolejnych).	
18.	Art. 7 ust. 1	LEWIATAN	Uzupełnienie obowiązków dla jednostek sektora publicznego (Art. 7.1). Uważamy, że obowiązki w zakresie efektywności energetycznej dla jednostek sektora publicznego powinny obejmować nie tylko wynajem i zakup nieruchomości, ale również budowę własnych budynków administracji. <u>Postulujemy o zapewnienie, że nowo budowane budynki przez administrację będą efektywne energetycznie.</u>	Budowa nowego budynku to też jest nabycie go (zakup) od wykonawcy
19.	Art. 7 ust. 3	FOEEiG PIPC	Minimalna roczna oszczędność energii pierwotnej wynosząca 2 122 MWh/rok wydaje się być zbyt wysoka jak dla jednej jednostki sektora publicznego, a zbyt mała jak dla całego sektora.	Przeredagowano
20.	Art. 7 ust. 3	PTEZ	Postulujemy przywrócenie zapisów art.15 ust. 1 obecnie obowiązującej ustawy o efektywności energetycznej dającej delegację Ministrowi Gospodarki określenia wielkości i sposobu obliczania energii pierwotnej poprzez współczynniki sprawności	Będzie w rozporządzeniu „audytowym”
21.	Art. 7 ust. 3	IGG	<u>Proponowane brzmienie przepisu:</u> <i>„W wyniku podjętych działań, o których mowa w ust. 1, roczna oszczędność energii pierwotnej wynosić powinna nie mniej niż 2122 MWh dla jednostki sektora publicznego. Jeżeli w danym roku uzyskana będzie nadwyżka oszczędności energii pierwotnej, nadwyżkę tę można zaliczyć do oszczędności energii w roku następnym.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Niejasność brzmienia ust.3. Proponowane brzmienie przepisu art. 7 ust. 3 jest niejasne i może powodować wątpliwości interpretacyjne na etapie wykładni i stosowania tego przepisu. Podstawowa trudność interpretacyjna wynika z nieprecyzyjnego posługiwania się przez projektodawcę pojęciem „jednostki sektora publicznego”, ponieważ w art. 7 ust. 1 projektu ustawy, projektodawca używa pojęcia „jednostek sektora publicznego”, równocześnie	Jak uwaga nr 19.

			nie przesądając, czy wskazana w art. 7 ust. 3 zd. 1, roczna oszczędność energii pierwotnej dotyczy kilku jednostek sektora publicznego, wybranej grupy, czy też poszczególnych jednostek sektora publicznego. Postulujemy doprecyzowanie brzmienia tego przepisu, w celu usunięcia tych wątpliwości.	
22.	Art.8 ust.1	IGCP PTEZ	w art. 8 ust. 1 postulujemy aby wskazać jednego ministra właściwego z uwagi na konieczność ograniczenia kosztów i nie dublowania wydatków publicznych.	Nie uwzględniono, wg. właściwości organów rządowych
23.	Rozdział 4	LEWIATAN	Okres obowiązywania ustawy. Pozytywnie oceniamy bezterminowe obowiązywanie systemu białych certyfikatów. Dla przedsiębiorców jest to sygnał, że system będzie trwałym elementem poprawy efektywności energetycznej w Polsce. Uważamy jednak, że w celu efektywnego funkcjonowania tego systemu konieczne będą jego rzetelne okresowe oceny i dostosowywanie go do wyników tych ocen.	Uwzględniono
24.	Art. 9	KK	Dodanie nowego artykułu: „Przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię odbiorcy wrażliwemu ¹ lub gospodarstwu domowemu zagrożonemu lub będącemu w sytuacji ubóstwa energetycznego ² , które zrealizuje przedsięwzięcia ograniczające zużycie energii u tego odbiorcy (samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu) przekazuje oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia wraz z audytem Prezesowi URE podczas wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1.” Dodatkowo, należy zmienić art. 9 ust. 8 Projektu, poprzez dodanie przepisu, zgodnie z którym ilość energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięć ograniczających zużycie energii u odbiorców wrażliwych, pomniejsza obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia białych certyfikatów przez przedsiębiorstwa, które te przedsięwzięcia zrealizowały. <u>Uzasadnienie:</u> Ze względu na rosnący problem „ubóstwa i wykluczenia energetycznego” wśród najuboższych, których nie stać na korzystanie z mechanizmów	Odbiorca wrażliwy to też odbiorca końcowy

¹ Zgodnie z Ustawą z 26 lipca 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 27 sierpnia 2013 r., Poz. 984. odbiorcą wrażliwym jest osoba, której przyznano dodatek mieszkaniowy i która jest stroną umowy kompleksowej lub umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej z przedsiębiorstwem energetycznym oraz zamieszkuje w miejscu dostarczania energii elektrycznej.

² Proponowana definicja: za gospodarstwa ubogie energetyczne uważamy te, w których wydatki na cele energetyczne stanowią ponad 20% wszystkich wydatków gospodarstwa domowego.”

			wsparcia proponowanych w Projekcie, proponujemy zwiększyć atrakcyjność inwestowania w przedsięwzięcia ograniczające zużycie energii (i związane z nim koszty) u odbiorców końcowych zakwalifikowanych do grupy odbiorców wrażliwych lub będących w sytuacji ubóstwa energetycznego lub zagrożonych ubóstwem energetycznym poprzez umożliwienie przedsiębiorstwom energetycznym sprzedającym energię (wszystkie nośniki) tym odbiorcom zmniejszenia swoich zobowiązań bez konieczności nabywania białych certyfikatów w sposób alternatywny do uiszczania opłaty zastępczej. Korzystanie z tego rozwiązania powinno być preferowane w stosunku do uiszczania opłaty zastępczej	
25.	Art.9 ust.1	FOEEiG PIPC	<p>Postulujemy o nadanie art. 9 ust. 1 i 9 następującego brzmienia: „Art. 9. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 2 pkt 2a, oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, w zakresie określonym w ust. 7, są obowiązani:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, zwanemu dalej „Prezesem URE”, świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 18 ust. 1, lub 2) uiścić opłatę zastępczą obliczoną w sposób określony w art.10 ust.1, w terminie określonym w art. 10 ust. 2 - w przypadku wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. 	Zmiana brzmienia art. 9
26.	Art.9 ust.1	FOEEiG PIPC	<p>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wykonują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niebędącym odbiorcami końcowymi, o których mowa w ust. 2 pkt 2a; 2) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będący członkiem giełdy towarowej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197) lub członkiem rynku organizowanego przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, w odniesieniu do transakcji zawieranych we własnym imieniu na giełdzie towarowej 	Do rozważenia po notyfikacji systemu pomocy publicznej dla energochłonnych przy zielonych certyfikatach

			<p>lub na rynku organizowanym przez ten podmiot;</p> <p>2a) odbiorca końcowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej, której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji, a także złożył oświadczenie, o którym mowa w [..], w odniesieniu do energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego zakupionego i zużytego na własny użytek;</p> <p>3) towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, na zlecenie odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej niebędących odbiorcami końcowymi, o których mowa w ust. 2 pkt 2a.</p>	
27.	Art. 9, ust. 1, pkt. 2	LEWIATAN	<p>Zasady umorzenia świadectw efektywności energetycznej. W art. 9, ust. 1, pkt. 2 wprowadzono ograniczenia w zakresie uiszczania opłaty zastępczej, do przypadków wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. Proponowane rozwiązanie nie jest wystarczająco precyzyjne i wywołać może niejasności zastosowania. Projekt przewiduje, że wywiązanie się z obowiązku przewidzianego poprzez uiszczenie opłaty zastępczej możliwe będzie tylko w sytuacji wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. W zaproponowanym projekcie nie zdefiniowano pojęcia niedoboru. Może spowodować to trudności z określeniem optymalnej strategii związanej z zakupem brakujących świadectw dla zobowiązanych podmiotów. Okres handlu certyfikatami jest rozłożony w czasie. Tak więc należy się spodziewać, że dostępność świadectw na rynku będzie mocno zróżnicowana. Dodatkowo mechanizm wprowadza ryzyko, które w świetle obecnego rynku świadectw efektywności energetycznej i ich niedoboru na rynku niejednoznacznie określa moment wystąpienia wystarczającej ilości świadectw na rynku. Uważamy, że rynek i rynkowe decyzje powinny być ściśle i szeroko powiązane z rynkowym modelem wsparcia efektywności energetycznej, jakim jest system oparty na certyfikatach. To podmioty działające na rynku powinny mieć możliwość decydowania, bazując na przesłankach rynkowych, o swoim zachowaniu wobec obowiązku oraz wobec</p>	Zmieniono redakcję art.9.ust.1

			<p>innych podmiotów.</p> <p>Ponadto z zapisów projektu Ustawy nie wynika czy przedsiębiorstwa będą zobowiązane do zakupu wszystkich świadectw, jakie pojawią się w sprzedaży niezależnie od ich ceny? Dotychczasowe rozwiązania powodowały, że wysokość opłaty zastępczej stanowiła górną barierę dla cen osiągniętych przez świadectwa. Wprowadzenie nowych zasad spowoduje, że przedsiębiorstwa nie chcąc narazić się na kary będą zmuszone do zakupu świadectw po każdej zaoferowanej cenie, nawet powyżej kosztów opłaty zastępczej. Rozwiązanie obligujące do zakupu certyfikatów niezależnie od ich ceny jest niezgodne z zasadami wolnego rynku.</p> <p>Jeśli proponowane rozwiązanie miałoby zostać utrzymane to do projektu ustawy należy wprowadzić precyzyjną definicję pojęcia niedoboru świadectw efektywności energetycznej oraz szczegółowe określenie przypadków, w których zobligowane przedsiębiorstwa mogą uiszczać opłatę zastępczą, a także zapisy ograniczające cenę świadectw maksymalnie do poziomu opłaty zastępczej. Dla utrzymania proponowanego rozwiązania niezbędne będzie także wprowadzenie odpowiednich regulacji o monitorowaniu rynku świadectw pochodzenia oraz informowaniu podmiotów o niedoborach.</p> <p><u>Postulujemy rezygnację z zaproponowanego rozwiązania ograniczającego sposób realizacji obowiązków.</u></p>	
28.	Art.9 ust.1 pkt 2	PTEZ	Postulujemy rezygnację z zaproponowanego rozwiązania ograniczającego sposób realizacji obowiązku lub jego doprecyzowanie.	Jw.
29.	Art.9 ust.1 pkt 2	ENEA	uiszczyć opłatę zastępczą obliczoną w sposób określony w art. 10 ust. 1, w terminie określonym w art. 10 ust. 2 - w przypadku wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej, jeżeli ich średnia cena w poprzedzającym miesiącu nie jest wyższa niż 120% jednostkowej opłaty zastępczej określonej w art. 10, ust.1.	Jw.
30.	Art.9 ust 1 pkt 2	IGCP	W art. 9, ust. 1, pkt. 2 wprowadzono ograniczenia w zakresie uiszczania opłaty zastępczej do przypadków wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. Proponowane rozwiązanie nie jest wystarczająco precyzyjne i w takiej wersji gwarantuje niejasności w realizacji, gdyż nie zdefiniowano pojęcia „niedoboru”. W jaki sposób powinno się określić moment wystąpienia wspomnianego niedoboru ? w dowolnym momencie, na koniec roku czy przed data ostatecznego	Jw.

			rozliczenia? Kto ma prawo określić fakt wystąpienia „niedoboru”? Czy taki „niedobór” ma prawo wystąpić skoro Prezes URE może organizować przetargi, na podstawie których uzyskuje się świadectwa efektywności energetycznej, kilkakrotnie w ciągu roku. Powstaje pytanie, czy w ogóle należy dopuszczać do rozliczania obowiązków poprawiania efektywności energetycznej narzędziami innymi niż świadectwa potwierdzające te oszczędności. Z praktycznego natomiast punktu widzenia, zaproponowany system rozliczania się z „obowiązków” komplikować będzie zamierzenia w zakresie optymalnej strategii związanej z polityką zarządzania świadectwami w zobowiązanych podmiotach. Zaproponowany w projekcie mechanizm wymagałby wprowadzenia dodatkowej regulacji dającej możliwość uiszczenia opłaty zastępczej dla przypadku gdy cena świadectwa na wolnym rynku przekroczy określony poziom. Dla utrzymania proponowanego rozwiązania niezbędne będzie także wprowadzenie odpowiednich regulacji o monitorowaniu rynku świadectw pochodzenia oraz informowaniu podmiotów o niedoborach. <u>W takiej sytuacji proponujemy rezygnację z zaproponowanego rozwiązania.</u>	
31.	Art.9 ust.1 pkt 2	IGG	„2) uiszczyć opłatę zastępczą obliczoną w sposób określony w art. 10 ust. 1, w terminie określonym w art. 10 ust. 2.”	Jw.
32.	Art.9 ust.1 pkt 2	PNIPH ES	W art. 9, ust. 1, pkt. 2 wprowadzono ograniczenia w zakresie uiszczenia opłaty zastępczej, do przypadków wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. Proponowane rozwiązanie nie jest wystarczająco precyzyjne i wywołać może niejasności zastosowania. Projekt przewiduje, że wywiązanie się z obowiązku przewidzianego poprzez uiszczenie opłaty zastępczej możliwe będzie tylko w sytuacji wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. W zaproponowanym projekcie nie zdefiniowano pojęcia niedoboru. Może spowodować to trudności z określeniem optymalnej strategii związanej z zakupem brakujących świadectw dla zobowiązanych podmiotów. Okres handlu certyfikatami jest rozłożony w czasie. Tak więc należy się spodziewać, że dostępność świadectw na rynku będzie mocno zróżnicowana. Dodatkowo mechanizm wprowadza ryzyko, które w świetle obecnego rynku świadectw efektywności energetycznej i ich niedoboru na rynku niejednoznacznie określa moment wystąpienia wystarczającej ilości	Jw.

			<p>świadectw na rynku. Uważamy, że rynek i rynkowe decyzje powinny być ściśle i szeroko powiązane z rynkowym modelem wsparcia efektywności energetycznej, jakim jest system oparty na certyfikatach. To pomioty działające na rynku powinny mieć możliwość decydowania, bazując na przesłankach rynkowych, o swoim zachowaniu wobec obowiązku oraz wobec innych podmiotów.</p> <p>Ponadto z zapisów projektu Ustawy nie wynika czy przedsiębiorstwa będą zobowiązane do zakupu wszystkich świadectw, jakie pojawią się w sprzedaży niezależnie od ich ceny. Dotychczasowe rozwiązania powodowały, że wysokość opłaty zastępczej stanowiła górną barierę dla cen osiągniętych przez świadectwa. Wprowadzenie nowych zasad spowoduje, że przedsiębiorstwa nie chcąc narazić się na kary będą zmuszone do zakupu świadectw po każdej zaoferowanej cenie, nawet powyżej kosztów opłaty zastępczej. Rozwiązanie obligujące do zakupu certyfikatów niezależnie od ich ceny jest niezgodne z zasadami wolnego rynku.</p> <p>Utrzymując w dalszym procedowaniu zaproponowane rozwiązanie wymaga wprowadzenia do projektu ustawy precyzyjnej definicji pojęcia niedoboru świadectw efektywności energetycznej oraz szczegółowe określenie przypadków, w których zobligowane przedsiębiorstwa mogą uiszczać opłatę zastępczą, a także zapisów ograniczających cenę świadectw maksymalnie do poziomu opłaty zastępczej. Dla utrzymania proponowanego rozwiązania niezbędne będzie także wprowadzenie odpowiednich regulacji o monitorowaniu rynku świadectw pochodzenia oraz informowaniu podmiotów o niedoborach.</p> <p>Postulujemy rezygnację z zaproponowanego rozwiązania ograniczającego sposób realizacji obowiązków.</p>	
33.	Art.9 ust.1 pkt 2	KK	<p>Konieczność zapewnienia, że opłata zastępcza nie jest prostą alternatywą wobec uzyskania i przedstawienia do umorzenia białych certyfikatów (art. 9 ust. 1 pkt. 2 oraz art. 10 Projektu).</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Aby zapewnić skuteczność systemu białych certyfikatów, tj. rzeczywiste stymulowanie przez niego inwestycji w efektywność energetyczną, podmioty zobowiązane powinny rzeczywiście dążyć do nabycia białych certyfikatów, poprzez samodzielną realizację działań zmierzających do poprawy efektywności energetycznej lub poprzez nabycie białych</p>	Jw.

			<p>certyfikatów od podmiotów trzecich. Zapłata opłaty zastępczej nie może być prostą alternatywą.</p> <p>Wydaje się, że Projektodawca zauważa ten problem, jednak zaproponowane przez niego rozwiązanie tego problemu naszym zdaniem nie będzie skuteczne. Projekt w obecnym brzmieniu stanowi, że podmioty zobowiązane będą mogły uiścić opłatę zastępczą wyłącznie w przypadku wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej. Po pierwsze należy zwrócić uwagę na niedookreśloność pojęcia „wystąpienia niedoboru świadectw efektywności energetycznej” – nie wiadomo kto i według jakich kryteriów będzie ustalał, że niedobór wystąpił. Po drugie, biorąc pod uwagę doświadczenia z pierwszego przetargu na wydanie białych certyfikatów, który cieszył się bardzo małym zainteresowaniem inwestorów, można przypuszczać, że jeżeli zasady wydawania białych certyfikatów nie zmienią się, sytuacja się powtórzy i na rynku będzie niewiele białych certyfikatów (a zatem niemal na pewno zaistnieje ich „niedobór”). W praktyce nie zmienia się zatem nic.</p> <p>Podmioty zobowiązane muszą zostać zmotywowane do uzyskiwania białych certyfikatów, a inwestorzy (inni niż strony zobowiązane) zachęćni do występowania o nie. Rozwiązanie zaproponowane w Projekcie do tego nie doprowadzi. Kluczowe znaczenie ma tutaj wysokość wsparcia (zachęty do pozyskiwania białych certyfikatów), uproszczenie funkcjonowania systemu i zredukowanie przepisów uniemożliwiających przewidywanie skutków przystępowania do tych inwestycji. Zaleca się rozważenie korekt w systemie, o których mowa w punkcie 3.</p>	
34.	Art.9 ust.1 pkt 2	PRP PGE GiEK	<p>Proponuje się zmienić na: <i>„uiścić opłatę zastępczą obliczoną w sposób określony w art. 10 ust. 1, w terminie określonym w art. 10 ust. 2”.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Ze względu na fakt, iż nie zapisano w projekcie zasad określania niedoboru świadectw efektywności energetycznej oraz ustalenia, w którym momencie ten niedobór musi wystąpić – tym bardziej, że Prezes URE w okresie jednego roku kalendarzowego ma prawo zorganizować więcej niż jeden przetarg, zaproponowano wykreślenie warunku wystąpienia niedoboru świadectw, aby wypełnić obowiązek opłatą zastępczą. Ponadto, cena praw majątkowych,</p>	Jw.

			kształtowana będzie na Towarowej Giełdzie Energii, wobec czego należy się spodziewać, że cena będzie niższa niż wartość jednostkowej opłaty zastępczej ustalonej w niniejszym projekcie ustawy o efektywności energetycznej.	
35.	Art.9 ust. 2	IGCP	Art. 9 ust 2 - określenie zakresu podmiotów podlegających obowiązkowi, o którym mowa w ust 1, w przypadku sektora ciepłowniczego jest nadal nieprecyzyjny. Na bazie obecnie obowiązującej regulacji z art. 12 ustawy o efektywności energetycznej pojawiły się kłopoty z prawidłowym określeniem zakresu odbiorców ciepła” czy tylko kupujących ciepło z sieci ciepłowniczych przesyłowych tzw. wysokoparametrowych? Czy również z dystrybucyjnych (niskoparametrowych) a może z zewnętrznych instalacji odbiorczych. Wobec problemu ze wskazaniem prawidłowego postępowania swoje zdanie w tej sprawie wyraził Prezes URE. Jednakże jego wykładnia nie jest do końca jednoznaczna i budzi wśród podmiotów kontrowersje. Wobec tego należałoby w ust 2 wyraźnie wskazać, że: albo w przypadku sprzedaży ciepła obowiązek dotyczy tylko sprzedaży uzyskiwanej z wykorzystaniem sieci ciepłowniczych (zgodnie z zakresem koncesji PCC) albo że obowiązek dotyczy wszelkiej sprzedaży odbiorcom końcowym, bez względu na fakt posiadania sieci. To drugie rozwiązanie bardziej odpowiada idei partycypowania w działaniach służących poprawie efektywności przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się dystrybucją energii lub jej sprzedażą (strony zobowiązane zgodnie z Dyrektywą 2012/27/UE), gdzie kwestia sprzedawania energii z sieci nie ma żadnego znaczenia.	Uwzględniono
36.	Art.9 ust. 2 pkt 3	PRP KDPW	Art. 9, ust. 2: zamiana istniejącego pkt 3 na 4 i nadanie pkt 3 nowego brzmienia: „3) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będący członkiem giełdowej izby rozrachunkowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji zawieranych przez niego poza giełdą towarową lub rynkiem, o których mowa w pkt 2, będących przedmiotem rozliczeń prowadzonych w ramach tej izby przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub	Redakcja jak w ustawie Prawo energetyczne – po zmianie wprowadzonej do art. 9a ust. 2 pkt 4 ustawą OZE

			przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 oraz poz. 586);”.	
37.	Art.9 ust.2 pkt 3	PGNiG	<p>W art. 9 ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 3</p> <p>„3) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokonujący przywozu paliwa gazowego w celu zużycia go na własne potrzeby”.</p> <p>Dotychczasowy punkt 3 staje się punktem 4.</p> <p>Dodatkowo art. 3 nUEE uzupełnić należy o definicję przywozu:</p> <p>„15) przywóz – sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej paliwa gazowego w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>I.3. Potrzeba likwidacji luk systemowych związanych z handlem gazem na granicy (str.11-12)</p> <p>Przy określaniu w art. 9 ust. 2 nUEE podmiotów zobowiązanych do pozyskania i przedstawiania do umorzenia świadectw efektywności energetycznej (tzw. białych certyfikatów) ustawodawca pominął odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Polski, którzy dokonują zakupu gazu w transakcjach bilateralnych z dostawą „na granicy”, tzn. przed wprowadzeniem do krajowego systemu gazowego. Uprzywilejowanie bezpośredniego zakupu gazu od dostawców zagranicznych, z punktem dostawy „na granicy”, znacznie ogranicza konkurencyjność paliwa gazowego oferowanego przez spółki obrotu, tak w umowach bilateralnych, jak i na giełdzie gazu, naruszając tym samym warunki konkurencji na rynku gazu.</p> <p>Biorąc pod uwagę cenę gazu ziemnego na poziomie 75 PLN/MWh, która odzwierciedla bieżące notowania rynku spot, koszt jego zakupu na giełdzie, uwzględniający ustaloną w art. 9 ust. 7 nUEE wielkość obowiązku (1,5%), byłby wyższy od ceny zakupu „bez obowiązku” o 1,72%.</p> <p>Ten dodatkowy koszt powiększa koszty działalności przedsiębiorstw gazowych, działających na rynku polskim. W rezultacie koszty funkcjonowania przedsiębiorstwa energetycznego związane z koniecznością zakupu świadectw efektywności energetycznej lub uiszczeniem opłaty zastępczej (w wypadku niedoboru świadectw efektywności energetycznej)</p>	<p>Nie uwzględniono</p> <p>Regulacja wymaga w pierwszej kolejności daleko idących zmian systemowych w ustawie Prawo energetyczne i o zapasach – brak analizy wpływu tej zmiany na cenę gazu ziemnego z uwzględnieniem ustawowych odliczeń tego paliwa w zakresie obowiązku.</p>

			negatywnie wpływają na konkurencyjność spółek obrotu w stosunku do gazu kupowanego przez odbiorców na potrzeby własne z dostawą „na granicy”. Konieczność doliczenia do ceny gazu kontraktowanego na giełdzie kosztu realizacji obowiązku zakupu i umorzenia „białych certyfikatów” wpływa na obniżenie atrakcyjności platformy giełdowej jako forum transakcyjnego i utrudnia realizację obligo giełdowego . Zgodnie z założeniami projektodawcy, poprawa płynności na giełdzie gazu dzięki wprowadzeniu obligo giełdowego miała być kluczowym elementem rozwoju zliberalizowanego rynku gazu. Dalsze utrzymywanie przedmiotowej luki systemowej może znaczenie utrudnić realizację tego celu.	
36.	Art.9 ust. 2 pkt 3	TGE	dodanie w art. 9 ust. 2 pkt. 3 w brzmieniu: 3) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący przywozu gazu z zagranicy. W obecnym brzmieniu art. 9 ust. 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej projektodawca pominął odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Polski, którzy dokonują zakupu gazu w transakcjach bilateralnych z dostawą „na granicy”, tzn. przed wprowadzeniem do krajowej sieci. Zapis ten ogranicza konkurencyjność paliwa gazowego oferowanego przez spółki obrotu, tak w umowach bilateralnych, jak i na giełdzie. Zapis art. 9 ust. 2 w obecnym brzmieniu jest bodźcem dla odbiorców końcowych przyłączonych do sieci gazowej do rozwiązywania umów z krajowymi dostawcami gazu i podpisywania ich z zagranicznymi konkurentami.	Jw.
37.	Art.9 ust. 3	PAK	proponujemy wykreślić cały ust. 3 „3. Obowiązek, o którym mowa w ust.1, nie dotyczy przedsiębiorstw energetycznych sprzedających ciepło odbiorcom końcowym, jeżeli łączna wielkość mocy zamówionej przez tych odbiorców nie przekracza 5 MW.” Utrzymanie tego zapisu będzie prowadzić do budowy kilku kotłowni osiedlowych zamiast jednej elektrociepłowni dla miasta. W efekcie spowoduje to nierówne traktowanie podmiotów gospodarczych.	Doprecyzowano brzmienie ust. 3
38.	Art. 9 ust. 4	IGG	Określenie zakresu działalności przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie nieprzewidzianym przepisami prawa Projektowany ust. 4 posługuje się nieznanym przepisom wyrażeniem	Uwzględniono

			„przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na obrót energią elektryczną lub gazem ziemnym” podczas, gdy ustawa – Prawo energetyczne statuuje koncesję na „obrot paliwami gazowymi” (art. 32 ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne)	
39.	Art.9 ust. 7	PTEZ	Zgodnie z art. 9 ust. 7 zakres obowiązku, o którym mowa w ust.1, określa się na poziomie 1,5% w każdym roku, począwszy od 2015 r. Zapis ten może budzić wątpliwości odnośnie do tego czy dla ustalenia podstawy obowiązku należy uwzględnić sprzedaż do odbiorców końcowych w roku 2015 czy też obowiązek 1,5% odnosi się do sprzedaży która miała miejsce rok wcześniej (w roku 2014), lub też do średniej z 3 lat poprzedzających rok 2015 (jak art. 11 ust 1). Postulujemy doprecyzowanie zapisów określających poziom obowiązku.	Zmiana brzmienia
40.	Art.9 ust. 7	PRP PGE GiEK	proponuje się zmienić na: <i>Zakres obowiązku, o którym mowa w ust.1, na dany rok rozliczeniowy w okresie od 2015 roku do 2020 roku określa się na poziomie 1,5%.</i> <u>Uzasadnienie:</u> Wnioskujemy, by poziom obowiązku przypisać jednoznacznie do danego roku rozliczeniowego, natomiast datę końcową określić zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE.	jw.
41.	Art.9 ust. 7	IGCP	Art. 9 ust 7 – proponuje się aby czas i wielkość obowiązku ustalić zgodnie z art. 7 ust 1 Dyrektywy według niniejszej propozycji: <i>„7. Zakres obowiązku, o którym mowa w ust 1 określa się na poziomie 1,5% na dany rok rozliczeniowy w okresie od roku 2015 do 2020.”</i>	jw.
42.	Art.9 ust. 7	PNIPH	Dyrektywa 2012/27/UE przewiduje, iż obowiązek osiągnięcia przez dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii, rocznych oszczędności energii na poziomie 1,5% jest ograniczony czasowo do roku 2020 . Projekt ustawy wprowadza natomiast bezterminowy obowiązek wykraczając poza wymogi stawiane przez Unię Europejską. Proponujemy rozważenie ograniczenia obowiązywania Ustawy do końca 2020 roku.	jw.
42a	Art.9 ust. 7	KDPW	ust. 7 pkt 2 zamiana lit b na c i nadanie lit. b nowego brzmienia: „b) poza giełdą towarową lub rynkiem, o których mowa w lit a) przez odbiorców końcowych, o których mowa w ust. 2 pkt 3, w transakcjach	Przepisy popr. zgodnie z Prawem energetycznym

		<p>będących przedmiotem rozliczeń prowadzonych w ramach giełdowej izby rozrachunkowej przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94),”</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Poprawka ma na celu uzupełnienie projektowanych przepisów ustawy o efektywności energetycznej dotyczących zasad uzyskiwania i umarzania świadectwa efektywności energetycznej do stanu prawnego wynikającego ze zmian wprowadzonych przez ustawę z dnia 26 lipca 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (D.U. 2013 r, poz. 984). Ustawa ta wprowadziła nowy typ transakcji, oprócz obecnych bilateralnych i giełdowych, tj. transakcje zawierane poza giełdą towarową lub poza rynkiem organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (tzw. rynek OTC), ale które są rozliczane przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.</p> <p>Celem ustawodawcy było zwiększenie bezpieczeństwa rozliczeń transakcji zawieranych poza giełdą towarową poprzez objęcie ich mechanizmami podobnymi do stosowanych dla transakcji zawieranych na giełdzie towarowej. Przy nowelizacji ustawy z dnia 26 lipca 2013 r. nie zostali uwzględnieni jednak odbiorcy końcowi zawierający transakcje poza giełdą towarową, przez co cel nie został w pełni osiągnięty. Dla transakcji zawieranej na giełdzie towarowej na we własnym imieniu i na własny rachunek obowiązki wynikające z ustawy o efektywności energetycznej spełnia odbiorca końcowy, natomiast dla transakcji zawartej poza giełdą towarową a rozliczanej przez giełdową izbę rozrachunkową ustawa nie określa kto ten obowiązek powinien spełniać. Wprowadzenie tej poprawki zapobiegnie sytuacji, w której będzie istniała jedna kategoria transakcji</p>	
--	--	---	--

			<p>(pozagiełdowych rozliczanych przez giełdową izbę rozrachunkową), dla której nie będą określone zasady sposobu realizacji obowiązków nakładanych przez tę ustawę.</p> <p>Proponowane zapisy są tożsame do przepisu rządowego projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii (druk sejmowy 2604) tj. art. 52 ust. 2. oraz art. 59 pkt 3 (poprawka MG) dotyczących obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej.</p>	
43.	Art.9 ust. 7	KK	<p>Doprecyzowanie przepisu określającego zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia białych certyfikatów oraz dostosowanie tego obowiązku do wymogów Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (art. 9 ust. 7 i 8 Projektu).</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Pozytywnie należy ocenić zmianę w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy o efektywności energetycznej, polegającą na uzależnieniu obowiązku od ilości sprzedanej energii, a nie od kwoty uzyskanej z jej sprzedaży. Niemniej jednak zaproponowane w tym zakresie brzmienie przepisów Projektu jest niejasne, a ponadto nie odpowiada przepisom Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej.</p> <p>Art. 9 ust. 7 Projektu stanowi, że zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia białych certyfikatów określa się na poziomie 1,5% w każdym roku, począwszy od 2015 r. Z przepisu tego nie wynika jednak, do czego ma się odnosić te 1,5%. Kolejny przepis Projektu, art. 9 ust. 8 stanowi, że zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia białych certyfikatów „określa minimalny udział ilościowy energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, odniesiony do: 1) całkowitej sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym (...); 2) dokonanego zakupu energii elektrycznej lub gazu ziemnego: a) na giełdzie towarowej (...), b) przez towarowy dom maklerski, lub dom maklerski (...)” Można się jedynie domyślać, że Projektodawca miał w zamyśle określenie wielkości obowiązku w zakresie uzyskiwania i przedstawiania do umorzenia białych certyfikatów</p>	Uwzględniono Zmiana redakcji

			<p>na poziomie 1,5% sprzedaży (lub zakupu) energii przez dany podmiot zobowiązany. Nie wynika to jednak z zaproponowanego brzmienia przepisów.</p> <p>Niezależnie od tego, rzuca się w oczy fakt, iż przepisy Projektu w żadnym miejscu nie wspominają, że omawiane 1,5% oszczędności energii rocznie ma się odnosić do uśrednionej (za lata 2010 – 2012) wielkości sprzedaży energii odbiorcom końcowym przez wszystkich sprzedawców lub dystrybutorów energii, jak wymaga tego Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej³.</p> <p>Ponadto opóźnienie we wdrożeniu systemu (co najmniej jednoroczne) względem terminu wymaganego przez Dyrektywę w sprawie efektywności energetycznej sprawia, że określenie oszczędności energii na poziomie 1,5% rocznie jest niewystarczające. Dyrektywa wymaga bowiem, aby osiągnięte oszczędności energii wynosiły równowartość osiągania każdego roku w okresie 2014 - 2020 oszczędności energii w wysokości 1,5% uśrednionej sprzedaży energii odbiorcom końcowym w latach 2010 - 2012. Czynnikiem niezmiennymi pozostają: wielkość oszczędności energii jaka ma zostać osiągnięta oraz termin do kiedy ma ona nastąpić (rok 2020).</p> <p>W związku z tym, jeżeli nastąpi opóźnienie we wdrożeniu systemu, ilość oszczędności energii osiągnięta w poszczególnych latach jego funkcjonowania musi być odpowiednio większa, aby osiągnąć wymaganą wartość w 2020 r.</p> <p>Dodatkowo, Projekt nie uwzględnia okoliczności, że zgodnie z Dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej <u>osiągane corocznie oszczędności mają być oszczędnościami nowymi</u>. A zatem poza ich wykazaniem, podmioty zobowiązane powinny również wykazywać, że albo inwestycje wykazane przez nie w poprzednich latach nadal przynoszą oszczędności energii (na odpowiednim poziomie – zob. następne zdanie), a jeżeli tak nie jest - wykazać odpowiednio więcej oszczędności energii w danym roku. Jeżeli system zostałby wdrożony w 2014 r., wielkości</p>	
--	--	--	--	--

³ Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej w art. 7 ust. 1 wymaga zapewnienia, że w wyniku systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej zostanie osiągnięta oszczędność energii odpowiadająca corocznemu uzyskiwaniu 1,5% nowych oszczędności energii. 1,5% ma być obliczany w odniesieniu do średniorocznej wielkości sprzedaży energii przez wszystkich sprzedawców lub dystrybutorów energii z lat 2010 – 2012.

		<p>oszczędności energii wykazywane przez strony zobowiązane powinny wyglądać następująco: 1,5% w pierwszym roku, 3% w drugim roku, 4,5% w trzecim roku, 6% w czwartym roku, 7,5% w piątym roku, 9% w szóstym roku oraz 10,5% w siódmym roku, t.j. w roku 2020. W sumie oszczędność energii powinna osiągnąć równowartość 42% uśrednionej sprzedaży energii odbiorcom końcowym w latach 2010 – 2012. Projekt tego nie zapewnia.</p> <p>W zapewnieniu uzyskania przez system białych certyfikatów skumulowanych oszczędności wymaganych przez przepisy unijne przeszkadza zwłaszcza okoliczność, że Projekt praktycznie uniemożliwia uzyskanie białych certyfikatów za cały czas trwania oszczędności energii wynikłych z inwestycji przynoszących długotrwałe oszczędności energii. Uzyskanie certyfikatów za kilkuletni okres trwania oszczędności jest bardzo mało prawdopodobne, z uwagi na wprowadzenie wartości ω (wartości efektu energetycznego) oraz przedziału, w jakim ma mieścić się ta wartość, aby dana inwestycja otrzymała białe certyfikaty (art. 17 ust. 1 Projektu).</p> <p>Formuła określona w art. 17 ust. 1 Projektu sprawia, że wnioskowanie przez uczestnika przetargu o białe certyfikaty za cały czas trwania oszczędności energii, w praktyce przekreśla szanse na uzyskanie certyfikatów dla danej inwestycji. Podmiot, który zrealizował inwestycję ambitną, przynoszącą długotrwałe oszczędności, nie ma żadnej zachęty do wystartowania w przetargu i jego oszczędności pozostają poza systemem. Nawet, jeśli podmiot taki wystartuje w przetargu, wnioskując o liczbę białych certyfikatów mniejszą niż oszczędności, jakie w rzeczywistości przyniesie inwestycja, znaczna część oszczędności energii nie jest uwzględniona w systemie. Należy zaznaczyć, że takie rozwiązanie jest niezgodne z załącznikiem V do Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (ust. 2 lit. e) załącznika V), który wymaga, aby przy obliczaniu oszczędności energii brano pod uwagę cały czas trwania oszczędności.</p> <p>Rezygnacja z formuły określonej w art. 17 ust. 1 Projektu i przyznawanie białych certyfikatów w całym okresie przynoszenia oszczędności przez inwestycję ułatwiłoby uzyskanie wymaganych skumulowanych oszczędności energii oraz zapewniłoby zgodność z załącznikiem V</p>	
--	--	---	--

			<p>Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej.</p> <p>Utrzymanie podstawowych zasad obecnie funkcjonującego systemu białych certyfikatów nie będzie zachęcać do oszczędności energii w sensie ekonomicznym. Z załączonej analizy ekonomicznej⁴ wynika, że zachęta w postaci otrzymania białych certyfikatów dla przykładowej inwestycji ograniczającej zużycie energii o 10 toe, trwającej 8 lat, jest znikoma. „Otrzymana relacja wartości białych certyfikatów do kwoty zdyskontowanych oszczędności rzędu 1-4% jest w praktyce poniżej progu dokładności oszacowania przewidywanych nakładów inwestycyjnych na realizację danego przedsięwzięcia.” To znaczy, że system nie jest bodźcem dla powstawania inwestycji na rzecz efektywności energetycznej, jest jedynie dodatkiem do inwestycji, które i tak by miały miejsce. Gdy inwestycja jest bardziej krótkoterminowa, udział wsparcia wzrasta, co z kolei prowadzi do sytuacji patologicznej, gdzie projekty o krótszym efekcie są bardziej premiowane niż te, które przynosiłyby oszczędność w dłuższej perspektywie. Oznacza to, że wartość wsparcia musi zostać podwyższona, w szczególności dla długotrwałych projektów, żeby system spełniał swoją funkcję. Ze względu na wiele czynników wpływających na działanie systemu i kreowaniu zachęty do oszczędności, system powinien zostać zrewidowany. Naszą rekomendacją byłoby rozważenie możliwości, poprzez dokonanie odpowiednich analiz ekonomicznych, zmiany systemu białych certyfikatów w kierunku funkcjonującego systemu zielonych certyfikatów wspierających odnawialne źródła energii, gdzie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • inwestor otrzymywałby biały certyfikat za każdą zaoszczędzoną toe w danym roku, przez cały okres trwania projektu oszczędnościowego; • obowiązek umarzania białych certyfikatów nałożony na podmioty zobowiązane by rósł w czasie, zgodnie z Dyrektywą (o 1,5% co roku); • w szczególności punkty 4 i 7 poniżej zostałyby wdrożone; • opłata zastępcza zostałaby skalibrowana do wartości, która wykreowałaby cenę białych certyfikatów stanowiących realną 	
--	--	--	---	--

⁴Prof. Krzysztof Berbeka, *Analiza Ekonomiczna Wprowadzenia Wybranych Zmian Systemowych do Mechanizmu Wsparcia Efektywności Energetycznej w Polsce*, czerwiec 2014

			<p>zachętę do inwestowania w efektywność energetyczną, ale nie powodującą nadmiernego obciążenia dla odbiorcy końcowego.</p> <p>Takie rozwiązanie spełniłoby następujące elementy Dyrektywy: zachętę do oszczędzania energii, uzyskiwanie nowych oszczędności na poziomie o 1,5% więcej co roku.</p>	
44.	Art.9 ust. 8	PTEZ	<p>Proponowane zapisy art. 9 ust. 8 powodują, że ciepło i energia elektryczna wytworzona z gazu sieciowego obciążona będzie dwukrotnie kosztem białych certyfikatów – dla dystrybutora gazu elektrociepłownia gazowa jest odbiorcą końcowym. Zwracamy uwagę, że wykorzystanie gazu do produkcji ciepła i energii elektrycznej nie powinno zaliczać się do energii finalnej, gdyż energia zawarta w gazie w jest przetwarzana na ciepło i energię elektryczną, które następnie są przesyłane i zużywane finalnie przez odbiorców końcowych.</p> <p>Postulujemy, aby dla uniknięcia zjawiska dwukrotnego obciążenia kosztami wprowadzić zapisy analogiczne takie jakie, w wyniku konsultacji społecznych, wprowadzono w obowiązującej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej w art. 12 ust 4.</p>	Uwzględniono
45.	Art.9 ust. 8 pkt. 1	IGCP	<p>Art. 9 ust 8 punkt 1 – określenie zakresu obowiązku – odniesienie ma nastąpić w stosunku do „całkowitej sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci ...(..)” Zapis ten niesie ze sobą dwie wątpliwości: czy dotyczy on jednostek naturalnych energii (czyli np. MWh, GJ..) czy wartości sprzedaży w zł. Ponadto , tak jak wskazano w ocenie art. 9 ust 2 (patrz punkt 6) występuje tu taka sama kontrowersja związana z określeniem: jaki obszar odbiorców końcowych należy do tego mechanizmu wziąć? Jedno jest pewne – w obydwu przypadkach obszary muszą być takie same.</p>	Jw.
46.	Art.9 ust. 8 pkt. 2	PRP	<p>Art. 9, ust. 8, pkt 2: zamiana lit. b na c i nadanie lit. b nowego brzmienia: „b) poza giełdą towarową lub rynkiem, o których mowa w lit. a), przez odbiorców końcowych, o których mowa w ust. 2 pkt 3, w transakcjach będących przedmiotem rozliczeń prowadzonych w ramach giełdowej izby rozrachunkowej przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29</p>	Jak uwaga 42a

			lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 oraz poz. 586)”. 9. Zakres obowiązku, o którym mowa w ust. 1, określa minimalny udział ilościowy energii finalnej przeliczonej odpowiednio na jednostki energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, odniesiony do: 1) całkowitej sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców, o których mowa w art. 11 ust. 1, wynikającej z oświadczenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 oraz o ilość energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego zakupionego i zużytego na własny użytek przez odbiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2a; 1a) energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego zakupionego i zużytego na własny użytek przez odbiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2a; 2) dokonanego zakupu energii elektrycznej lub gazu ziemnego: a) na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, b) przez towarowy dom maklerski, lub dom maklerski, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych.”	
47.	Art. 9 ust. 9	PIPC		Jw.
48.	Art. 9 ust. 9	IGG + PGNIG	„9. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pomniejsza się o: 1) gaz ziemny sprzedawany przedsiębiorstwu energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, z wyjątkiem sprzedaży tego gazu przedsiębiorstwu energetycznym, o których mowa w ust. 3; 2) gaz ziemny sprzedawany w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne; 3) gaz ziemny sprzedawany w celu jego zużycia na cele działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	Uwzględniono

			<p>4) sprężony gaz ziemny i skroplony gaz ziemny sprzedawany w celu jego zużycia na cele transportowe ”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>II.1. Problem braku możliwości dokonywania odliczeń. (str.12-15)</p>	
49.	Art. 9 ust. 9	TGE	<p>Dodać:</p> <p>a. wyłączenie z podstawy do obliczenia obowiązku, wolumenu gazu ziemnego sprzedawanego przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła;</p> <p>b. wyłączenie z kalkulacji obowiązku, gazu ziemnego sprzedawanego do odbiorców w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne;</p> <p>c. wyłączenie z kalkulacji obowiązku gazu ziemnego sprzedawanego do odbiorców w celu jego zużycia na potrzeby innej działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do Dyrektywy 2003/87/WE (zmienionej Dyrektywą 2009/29/WE);</p> <p>d. wyłączenia z kalkulacji obowiązku sprężonego gazu ziemnego (CNG) oraz skroplonego gazu ziemnego (LNG) zużywanych w transporcie.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Negatywne skutki wejścia w życie luki systemowej wskazanej w pkt. I, będą zwiększone przez drugą wadę systemową projektowanej ustawy - brak zwolnień oraz odliczeń od obowiązku nabycia i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej w postaci np. odpowiednika obowiązującego obecnie art. 2 oraz art. 12 ust. 4 u.e.e. Przyjęcie ustawy w proponowanym kształcie spowoduje, że podmioty dokonujące zakupu energii elektrycznej lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej lub rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, nie będą już mogły korzystać ze zwolnień lub nie będą miały możliwości dokonywania odliczeń, od obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej (art. 9 ust. 1 i 2 proj. u.e.e.) - co również spowoduje wzrost kosztów zakupu energii elektrycznej lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej i obniży konkurencyjność tej formy obrotu.</p> <p>W konsekwencji np. odbiorca końcowy, który do tej pory był objęty zwolnieniami lub odliczeniami od ustawowego obowiązku nabycia i przedstawienia do umorzenia „białych certyfikatów”, bez wprowadzenia</p>	Jw.

			proponowanej w pkt. I niniejszego pisma zmiany, będzie preferować nabywanie gazu ziemnego w transakcjach z dostawą „na granicy”, zamiast nabywania go poprzez platformę giełdową lub od polskiej spółki obrotu, ponieważ to pozwoli mu na dalsze korzystanie z zakupu gazu lub energii bez konieczności nabycia i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej. + 2 str.	
50.	Art. 10 ust. 1	PTEZ	<p>W projekcie ustawy w sztywny sposób określono wysokość opłaty zastępczej na poziomie 1 000 zł za tonę oleju ekwiwalentnego.</p> <p>Postulujemy wprowadzenie zapisów o indeksacji opłaty zastępczej o wskaźnik inflacji.</p> <p>Brak delegacji ustawowej w zakresie określenia sposobu uwzględniania w kalkulacji cen energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego ustalanych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych kosztów uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej.</p> <p>Postulujemy wprowadzenie delegacji ustawowej w zakresie określenia sposobu uwzględniania w kalkulacji cen energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego ustalanych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych.</p>	<p>Brak opłaty zastępczej</p> <p>taryfy en.el.i gazu – zatwierdzone tylko dla gospodarstw domowych - inne już na TGE</p>
51.	Art. 10 ust. 1	PGE GiEK PRP	<p>Konsekwencje wprowadzenia obowiązku wyrażonego w energii finalnej (zamiast jak do tej pory w energii pierwotnej) oraz wyrażenia wartości świadectw efektywności energetycznej w energii finalnej (zamiast jak do tej pory w energii pierwotnej) zostały bardzo szeroko omówione w piśmie przewodnim.</p> <p>Podsumowując, wnioskujemy o pozostawienie w dotychczasowym brzmieniu przepisów regulujących:</p> <ul style="list-style-type: none"> • sposób obliczenia obowiązku, tj. wyrażenie go w oparciu o energię pierwotną, • działanie systemu przyznawania świadectw efektywności energetycznej, potwierdzających uzyskaną oszczędność 	<p>Nie uwzględniono Wymaganie z EED</p>
52.	Art. 10 ust. 1	IGCP	w artykule 10 ust. 1 nastąpiła zmiana sposobu obliczania opłaty zastępczej (zamiast aktualnej energii pierwotnej Ep należy wprowadzić energię finalną Ek) – w tej sytuacji należy konsekwentnie zmienić oznaczenia w rozporządzeniach wykonawczych, doprowadzając do zgodności „słownika oznaczeń” w przepisach;	Brak opłaty zastępczej

53.	Art. 10 ust. 1	KAPE	W Art. 10. ust.1 proponujemy następującą zmianę: Ozj – jednostkową opłatę zastępczą wynoszącą od 1000 do 2000 złotych za tonę oleju ekwiwalentnego energii pierwotnej. Wielkość opłaty zastępczej na kolejny rok kalendarzowy ogłosi w terminie do dnia 30 listopada danego roku w Obwieszczeniu Minister właściwy ds. Gospodarki,.	Jw.
54.	Art. 11	KAPE	Proponujemy usunąć cały Art. 11. Mechanizm praktycznie nie funkcjonuje i zaburza system białych certyfikatów.	Jw.
55.	Art. 11 ust. 1.	FOEEiG PIPC	1. Odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2a, który zakończył, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, ograniczając zużycie energii elektrycznej o nie mniej niż 1,5% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2011-2013, może przedstawić Prezesowi URE podczas wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1. oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej wraz z audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1, potwierdzającym uzyskaną oszczędność energii. 1a. Odbiorca końcowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej, której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji, oraz który zakończył, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, ograniczając zużycie energii elektrycznej o nie mniej niż 1,5% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2011-2013, może przedstawić przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej wraz z audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1, potwierdzającym uzyskaną oszczędność energii.	Jw. Nie uwzględniono Przepis fakultatywny
56.	Art. 11	KK	Rozwiązanie przewidziane w art. 11 Projektu jest niezgodne z Dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej <u>Uzasadnienie:</u> Mechanizm zaproponowane w art. 11 Projektu, polegający na odliczaniu przez niektóre podmioty zobowiązane od obowiązku uzyskania i	Nie uwzględniono Odliczenie to odpowiada wykonanej inwestycji prooszczędnościowej u

			<p>umorzenia białych certyfikatów energii zaoszczędzonej przez dużych odbiorców energii elektrycznej, jest niezgodny z Dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej. Trzeba podkreślić, że mechanizm ten powoduje zmniejszenie obowiązku spoczywającego na niektórych podmiotach zobowiązanych do uzyskania i umorzenia białych certyfikatów. Tymczasem, Dyrektywa wskazuje w art. 7 ust. 2 katalog możliwych odliczeń, zmniejszających wielkość obowiązku uzyskania oszczędności energii przez sprzedawców detalicznych lub dystrybutorów energii. Oszczędności uzyskane samodzielnie przez odbiorców nie znajdują się na tej liście. Proste odliczenie oszczędności energii osiągniętej przez dużych odbiorców energii elektrycznej zgodnie z art. 11 Projektu nie jest zatem możliwe w świetle przepisów unijnych. Mechanizm ten nie uwzględnia przede wszystkim wymagań załącznika V do Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (pkt. 2 lit. c) tego załącznika), aby działania podejmowane przez stronę zobowiązaną były w sposób oczywisty istotne z punktu widzenia osiągnięcia zgłoszonych oszczędności. Warto przy tym podkreślić, że stronami zobowiązanymi, zgodnie z Dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej są sprzedawcy lub dystrybutorzy energii.</p> <p>Zaproponowany w art. 11 mechanizm byłby zgodny z Dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej, gdyby oszczędności energii osiągnięte przez dużych odbiorców energii elektrycznej, o których mowa w komentowanym przepisie Projektu, zostały osiągnięte w wyniku działania podjętego przez podmiot zobowiązany (t.j. sprzedawcę energii), np. w wyniku porozumienia zawartego pomiędzy sprzedawcą a odbiorcą.</p>	<p>odbiorcy końcowego Jest uzupełnieniem w systemie białych certyfikatów</p>
57.	Art. 11 ust.1	PTEZ IGCP	<p>Postulujemy o doprecyzowanie, iż zapis ten dotyczy tylko oszczędności energii elektrycznej poprzez dodanie na końcu tego ustępu po słowie „energii” słowo „elektrycznej”;</p>	Jw.
58.	Art.12	PIPC FOEEiG	<p>1. Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2a, oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 9 ust. 2, przedstawia Prezesowi URE, na jego żądanie, dokumenty lub informacje niezbędne do oceny wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, oraz do ogłoszenia oszczędności energii, o której mowa w ust. 2, z zachowaniem przepisów o ochronie</p>	Zmiana redakcji

		<p>informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.</p> <p>2. Prezes URE zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki, zwanym dalej „Biuletynem Informacji Publicznej URE”, informacje o ilości energii finalnej wynikającej z wartości świadectw efektywności energetycznej, uzyskanych i umorzonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, odbiorców końcowych, odbiorców końcowych, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2a, oraz towarowe domy maklerskie lub domy maklerskie, łącznie lub oddzielnie dla każdej kategorii podmiotów obowiązanych, o których mowa w np. 9 ust. 2, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku następującego po roku realizacji obowiązku.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Polski przemysł w latach 1990 – 2010 przeszedł proces głębokiej restrukturyzacji, która dostosowała polskie firmy do wymagań stawianych przez konkurencję krajową, europejską i światową.</p> <p>Przedmiotowa restrukturyzacja objęła również obszar efektywności energetycznej. Obecnie największe polskie zakłady przemysłowe stosują najlepsze dostępne technologie, a uzyskiwane wskaźniki jednostkowego zużycia energii w procesach zarówno podstawowych (technologicznych), jak i pomocniczych (potrzeby własne takie jak odwodnienie, produkcja i zarządzanie sprężonym powietrzem), wyznaczają europejskie i światowe standardy.</p> <p>Jest to efekt konsekwentnej długofalowej, kosztownej, realizowanej przez lata strategii poprawy konkurencyjności również poprzez poprawę efektywności energetycznej, która niejednokrotnie pozwoliła na zmniejszenie zużycia paliw i energii na poziomie znacznie przekraczającym krajowy cel redukcyjny, tj. 10,5% (do 2020 r) ich zużycia z lat 2010 - 2012.</p> <p>W efekcie wykorzystano już wszystkie możliwości uzyskania znacznych redukcji zużycia paliw i energii stosunkowo niewielkimi kosztami.</p> <p>Jak wskazują audyty energetyczne przeprowadzane obecnie w dużych zakładach przemysłowych, działania inwestycyjne w poprawę efektywności energetycznej mogą dać oszczędności nie większe niż 5% do 7%, a ich realizacja wymaga znacznych nakładów inwestycyjnych.</p> <p>W związku z powyższym, by uniknąć podwójnego finansowania przez dużych odbiorców przemysłowych (którzy samodzielnie zrealizowali stawiane w Ustawie cele redukcyjne już w latach ubiegłych), krajowych celów</p>	
--	--	--	--

			redukcyjnych postawionych w Ustawie, proponujemy zastosowanie mechanizmu redukcji kosztu certyfikatów efektywności energetycznej na warunkach zdefiniowanych w propozycjach zmian.	
59.	Art. 12 ust. 3	LEWIATAN	<p>Cele oszczędności energii. Art. 12, ust 3 wprowadza cele krajowy oszczędności energii finalnej do 2020 roku: 42,8 TWh. Ustawa nie wprowadza zasad monitorowania tego celu i jego realizacji. Przepisy rozdziału 3, określają zadania jednostek sektora publicznego, w tym w szczególności art. 7, ust 3 roczny cel oszczędności energii pierwotnej. Ustawa nie wnosi żadnych konsekwencji dla niewypełnienia celów. Przepisy określające kary pieniężne – rozdział 7 ujmują podmioty zobowiązane w zakresie m.in obowiązków umorzenia świadectw efektywności energetycznej oraz przekazywania informacji w zakresie obowiązujących przepisów, pomijając jednostki sektora publicznego, dla których projekt ustawy określa roczny cel oszczędności energii.</p> <p>Wnosimy o wprowadzenie przepisów z konsekwencjami dla wszystkich podmiotów ujętych ustawą o efektywności energetycznej.</p>	Zmiana brzmienia – doprecyzowano oszczędności narastająco w toe
60.	Art. 12 ust. 3	PRP PGE GiEK	Zapis proponuje się uściślić jednoznacznie określając, czy jest tu mowa o oszczędności średniorocznej, czy też narastającej. Należy również wskazać, na podstawie, jakich założeń wyznaczono wolumen 42,8 TWh.	Jw.
61.	Art. 12 ust. 3	ENEA	Usunąć zapis	Nie uwzględniono
62.	Art. 12 ust. 3	PNIPH ES	<p>Cele oszczędności energii. Przepisy rozdziału 3, określają zadania jednostek sektora publicznego, w tym w szczególności art. 7, ust. 3 jako roczny cel oszczędności energii pierwotnej. Ustawa nie wprowadza żadnych konsekwencji w przypadku niewypełnienia celów. Przepisy określające kary pieniężne – rozdział 7 ujmują podmioty zobowiązane w zakresie m.in obowiązków umorzenia świadectw efektywności energetycznej oraz przekazywania informacji w zakresie obowiązujących przepisów, pomijając jednostki sektora publicznego, dla których projekt ustawy określa roczny cel oszczędności energii. Wnosimy o wprowadzenie przepisów z konsekwencjami dla wszystkich podmiotów ujętych ustawą o efektywności energetycznej.</p>	Jak uwaga 59

63.	Art. 12 ust. 3	IGCP	Art. 12 ust 3 – nie wiadomo do czego odnosi się określenie poziomu oszczędności energii finalnej w wysokości 42,8 TWh do roku 2020. Czy jest to wartość średnioroczna czy zsumowana narastająco? Ponadto z zapisów projektu ustawy nie wynika skąd się ta wartość wzięła?	Jw. Analiza prof. K.Żmijewski
64.	Art. 12 ust. 3	KK	Wartość wskazana w art. 12 ust. 3 Projektu (42,8 TWh) jest niewystarczająca dla osiągnięcia oszczędności energii wymaganych przez Dyrektywę w sprawie efektywności energetycznej <u>Uzasadnienie:</u> Wydaje się, że wartość wskazana w art. 12 ust. 3 Projektu (42,8 TWh) nie jest całkowitą skumulowaną ilością oszczędności energii (odpowiadająca przywołanym w punkcie 3 powyżej 42%), ale ilością oszczędności energii do osiągnięcia w samym roku 2020 (przy założeniu, że system funkcjonowałby od roku 2014). Wydanie białych certyfikatów opiewających na tę wartość nie zapewni osiągnięcia oszczędności w wielkości wymaganej przez art. 7 ust. 1 Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, ponieważ brak jest pewności, że oszczędności energii uzyskane w danym roku utrzymają się na tym samym poziomie w kolejnych latach obowiązywania systemu białych certyfikatów. Możliwe rozwiązanie zostało przedstawione w punkcie 3.	Jw.
65.	Art. 13	KK	Likwidacja przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej (PSPEE) (art. 13 Projektu) <u>Uzasadnienie:</u> Wydawanie białych certyfikatów w wyniku przetargu zaproponowanego w Projekcie ma szereg wad, takich jak: brak pewności uzyskania białych certyfikatów, skomplikowana procedura odstrasza inwestorów, brak promowania przedsięwzięć przynoszących długotrwałe oszczędności energii (w wyniku wprowadzenia wartości ω oraz przedziału w jakim ma mieścić się ta wartość, aby dana inwestycja otrzymała białe certyfikaty), niepotrzebne ograniczenie ilości projektów, za które zostaną przyznane białe certyfikaty (również w wyniku wprowadzenia wartości ω oraz w.wym. przedziału). Przede wszystkim uzasadnionym wydaje się zniesienie mechanizmu stwarzającego niepewność uzyskania białych certyfikatów, czyli mechanizmu wybierania projektów poprzez zastosowanie współczynników ω i t.	Uwzględniono

			<p>Proponujemy, aby białe certyfikaty były przyznawane za oszczędności energii wynikające z audytów przedsięwzięć poprawiających efektywność energetyczną u odbiorców (zrealizowanego przez samą stronę zobowiązaną lub stronę trzecią). Należy wydawać białe certyfikaty za cały okres trwania oszczędności. Można również rozważyć wprowadzenie mechanizmu, zgodnie z którym certyfikat jest uzyskiwany na podstawie średniorocznej oszczędności energii dla okresu 10 lat, w przypadku, gdy czas życia środka poprawy jest krótszy niż 10 lat średnioroczna oszczędność będzie odpowiednio mniejsza (analogiczny mechanizm był proponowany przez Koalicję Klimatyczną na początku prac nad obecnie obowiązującą ustawą o efektywności energetycznej). Likwidacja przetargu pociągnęłaby za sobą usunięcie art. 16 i 17 Projektu, oraz modyfikację art. 15.</p>	
66.	Art. 13	ES PNIPH	<p>Przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej. Art. 13 wskazuje Prezesa URE jako podmiot odpowiedzialny za wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, za które można uzyskać świadectwa efektywności. Artykuł ten daje tym samym Prezesowi URE dyspozycję do tworzenia zamkniętej, ograniczonej listy przedsięwzięć, za które będzie można uzyskiwać świadectwa. Równocześnie art. 14 wskazuje szczególne rodzaje przedsięwzięć. Postulujemy aby lista była albo określona w ustawie albo w rozporządzeniu wykonawczym, które będzie konsultowane z podmiotami uczestniczącymi w rynku. Oddanie tego zakresu w kompetencje Prezesa URE może ograniczyć zakres prowadzonych przedsięwzięć.</p>	Likwidacja przetargu Katalog przedsięwzięć wg ustawy zamknięty
67.	Art. 13	PGE GiEK PRP	<p>Wnioskuję się o przywrócenie sensu zapisów wprowadzających przetargi w różnych kategoriach, w sposób zbliżony do obowiązującej ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej. Art. 13 ust. 5 „Przetarg przeprowadza się oddzielnie dla następujących kategorii przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej: 1) zwiększenia oszczędności energii przez odbiorców końcowych; 2) zmniejszenia strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyłce lub dystrybucji 3) innych niż wymienione w pkt. 1) i pkt. 2). Uzasadnienie:</p>	Uwaga bezprzedmiotowa

			<ul style="list-style-type: none"> • Zmiana ma na celu umożliwienie konkurowania porównywalnych przedsięwzięć efektywności energetycznej w ramach danej kategorii, tym samym przyczyni się to do wyrównania szans podmiotów przystępujących do przetargu. • W projekcie ustawy wielokrotnie pojawia się pojęcie „przedsięwzięcia tego samego rodzaju”, w ustawie niezdefiniowane. Wobec czego zaproponowana zmiana kategoryzacja może pomóc w określeniu przedsięwzięć tego samego rodzaju. 	
68.	Art. 13	LEWIATAN	<p>Przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej. Art. 13 wskazuje Prezesa URE jako podmiot odpowiedzialny za wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, za które można uzyskać świadectwa efektywności. Artykuł ten daje tym samym Prezesowi URE dyspozycję do tworzenia zamkniętej, ograniczonej listy przedsięwzięć, za które będzie można uzyskiwać świadectwa.</p> <p>Równocześnie art. 14 wskazuje szczególne rodzaje przedsięwzięć. <u>Postulujemy aby lista była albo określona w ustawie albo w rozporządzeniu wykonawczym, które będzie konsultowane z podmiotami uczestniczącymi w rynku. Oddanie tego zakresu w kompetencje Prezesa URE może ograniczyć zakres prowadzonych przedsięwzięć.</u></p>	Jak uwaga 66
69.	Art. 13 ust. 2	PTEZ	<p>Postulujemy, aby opierając się na dotychczasowych doświadczeniach zmienić zapis ust 1 i nadać mu brzmienie: „W tym celu, co najmniej dwa razy w roku, ogłasza i przeprowadza przetarg, zwany dalej „przetargiem”.</p>	Bezprzedmiotowa
70.	Art. 13 ust. 2	PGE GiEK PRP	<p>W brzmieniu: „Prezes URE przeprowadza w danym roku kolejne przetargi, jeżeli wartość świadectw efektywności energetycznej, które mogą być przedstawione do umorzenia w danym roku, nie zapewnią oszczędności energii finalnej”. Nie podano wymaganej wartości oszczędności energii finalnej w danym roku, która pozwoli na przeprowadzenie kolejnych przetargów. Aby zapisy projektu ustawy były odpowiednio zinterpretowane należy określić cel, jaki ma zostać osiągnięty.</p>	Jw.
71.	Art. 13 ust. 2	IGCP	<p>Art. 13 ust 2 - projekt ustawy nie zawiera określenia o jaką wartość oszczędności energii finalnej, która będzie bodźcem do ogłoszenia przez Prezesa URE przetargu, chodzi. Kto ją ma określić i w jaki sposób?</p>	Jw.

72.	Art. 13 ust. 3	PRP PGE GiEK	<p>proponuje się zmienić na:</p> <p>„Prezes URE zamieszcza ogłoszenie o przeprowadzeniu przetargu w Biuletynie Informacji Publicznej URE. W ogłoszeniu tym określa wartość świadectw efektywności energetycznej wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego przewidzianych do wydania w danym przetargu oraz zamieszcza informację o wartości współczynnika akceptacji ofert, oznaczonego symbolem „t”, o którym mowa w art.17 ust. 1”.</p> <p>Uzasadnienie: Sprecyzowano zapis, wprowadzając dodatkową informację mówiącą o tym, iż wartość świadectw efektywności energetycznej powinna zostać wyrażona w tonach oleju ekwiwalentnego. W piśmie przewodnim wskazano również, iż powinna to być wartość odnosząca się do energii pierwotnej.</p>	Jw.
73.	Art. 13 ust. 3	KAPE	<p>Proponujemy następującą zmianę: Prezes URE zamieszcza ogłoszenie o przeprowadzeniu przetargu w Biuletynie Informacji Publicznej URE. W ogłoszeniu tym określa się wartość świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania w danym przetargu. (rezygnacja z parametru t).</p>	Jw.
74.	Art. 14	PTEZ	<p>Postulujemy, aby lista była albo określona w ustawie albo w drodze rozporządzenia które będzie konsultowane z podmiotami uczestniczącymi w rynku, tak jak miało to miejsce w poprzednich latach Dodatkowo postulujemy o określenie częstotliwości lub terminu, w jakim dokonywane będzie ogłoszenie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności kiedy nastąpi to po raz pierwszy po wejściu w życie ustawy.</p>	Zgodnie z ustawą
75.	Art. 14	ES PNIPH	<p>Elektroenergetyka i ciepłownictwo na liście przedsięwzięć efektywności energetycznej. Art. 14 określa rodzaje przedsięwzięć, które Prezes URE bierze pod uwagę tworząc zamknięty katalog przedsięwzięć, za które można otrzymać świadectwa pochodzenia. Wśród wymienionych przedsięwzięć projekt ustawy wskazuje modernizację urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych. Warto dla doprecyzowania tych zapisów wskazać, że w zakres tej ujemuje się także procesy wytwarzania energii elektrycznej oraz ciepła. Jeżeli przepisy te nie ujmują modernizacji urządzeń wytwarzania energii elektrycznej i ciepła warto ująć te procesy w katalog przedsięwzięć służących efektywności energetycznej. Biorąc pod</p>	Katalog zamknięty

			uwagę stan urządzeń wytwórczych oraz potencjał poprawy efektywności energetycznej u wytwórców wskazanym jest ujęcie tych podmiotów w ustawie.	
76.	Art. 14 ust. 1	FOEEiG PIPC	<p>Należy rozszerzyć zamknięty katalog przedsięwzięć, tak aby możliwe było zgłaszanie do przetargów działań innowacyjnych. Należy unikać sytuacji, gdy akceptacja dokumentacji przetargowej przez URE związana jest z koniecznością wskazania, na który punkt rozporządzenia powołuje się podmiot składający deklaracje. Dotąd URE odnosił się do rozporządzenia i odrzucał te przedsięwzięcia, które nie zostały tam opisane, co wyklucza uzyskiwanie wsparcia dla przedsięwzięć innowacyjnych. Sporządzany przez Ministra Gospodarki szczegółowy wykaz przedsięwzięć, które można zgłaszać do przetargu nie będzie reagowało dostatecznie szybko na zmiany w technologiach i działaniach służących poprawie efektywności. Z tego powodu tworzenie zamkniętego katalogu przedsięwzięć dla np. przebudowy i remontu budynków, wymiany oświetlenia, wymiany i modernizacji urządzeń, izolacji instalacji i urządzeń przemysłowych wydaje się zbędne.</p> <p>W zamian w Art. 14.1. Ustawy o efektywności energetycznej należy wprowadzić dodatkowo ogólny zapis mówiący o tym, iż: „Poprawie efektywności energetycznej służą przedsięwzięcia prowadzące do zmniejszenie zużycia energii finalnej”</p>	Doszczegółowienie w obwieszczeniu MG
77.	Art. 14 ust. 1	PGE GiEK PRP	<p>Proponuje się zmienić na:</p> <p>„Art. 14. 1. Poprawie efektywności energetycznej służą w szczególności następujące rodzaje przedsięwzięć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) izolacja instalacji przemysłowych; 2) przebudowa lub remont budynków; 3) modernizacja: <ol style="list-style-type: none"> a) oświetlenia, b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych i energetycznych, w tym: <ul style="list-style-type: none"> • jednostek wytwarzających energię elektryczną i ciepło, • urządzeń potrzeb własnych, • urządzeń wykorzystywanych w górnictwie węgla kamiennego i brunatnego. c) lokalnych sieci ciepłowniczych i lokalnych źródeł ciepła; 4) odzyskiwanie energii w procesach przemysłowych; 	Zmieniona redakcja inne przedsięwzięcia do dyskusji

		<p>5) ograniczenie:</p> <p>a) przepływów mocy biernej, b) strat sieciowych w ciągach liniowych, c) strat w transformatorach;</p> <p>6) stosowanie do ogrzewania lub chłodzenia obiektów energii wytwarzanej we własnych lub przyłączonych do sieci odnawialnych źródłach energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, pozwalających wykazać oszczędność energii pierwotnej.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Rozszerzono punkt 3c) o urządzenia potrzeb własnych, jednoznacznie wskazując, że są one częścią urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych. Jednocześnie uzyskano zgodność z obowiązującą ustawą z 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej. Ponadto wymieniono modernizację jednostek wytwarzających energię elektryczną i ciepło, jako przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej w grupie modernizacja urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych. Dodatkowo, ze względu na brak definicji pojęcia „procesy przemysłowe” dodano pojęcie „procesy energetyczne”, które są zdefiniowane w ustawie Prawo energetyczne.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę na niejasny zapis w punkcie 6), proponujemy jego uszczegółowienie...</p> <p>Biomasa stanowi energię pierwotną i sama zamiana rodzaju paliwa w obrębie paliw pierwotnych niedająca oszczędności energii chemicznej zużytych paliw, nie powinna uprawniać do zaliczenia w grupę przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, a w dalszej kolejności do udziału w przetargu i wnioskowania o świadectwa efektywności energetycznej.</p> <p>Dodatkowo należy wskazać na art. 14 ust. 1 pkt 3), w którym znajdują się zapisy dotyczące przedsięwzięć polegających na modernizacji urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych, natomiast nie zdefiniowano definicji pojęcia „modernizacja”.</p>	
--	--	--	--

78.	Art. 14 ust. 1 pkt 2	LEWIATAN	<p>Wsparcie dla przebudowy i remontów budynków (art. 14 ust. 1 pkt 2). W obecnym systemie białych certyfikatów możliwość przeprowadzenia przebudowy i remontów budynków, w praktyce była bardzo ograniczona, ponieważ procedury były zbyt skomplikowane.</p> <p>Postulujemy o rozważenie uproszczenia zapisów umożliwiających wykorzystanie systemu białych certyfikatów do termomodernizacji.</p>	Doprecyzowanie w obwieszczeniu
79.	Art. 14 ust. 1 pkt 3	PRP	należy wskazać na art. 14 ust. 1 pkt 3), w którym znajdują się zapisy dotyczące przedsięwzięć polegających na modernizacji urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych, natomiast nie zdefiniowano definicji pojęcia „modernizacja”.	Jw.
80.	Art. 14 ust. 1 pkt 3	SEP	<p>Uważamy za niewłaściwe usunięcie dwóch pozycji (dotychczasowy Art. 17, ust. 1, pkt 3) ze stwierdzenia w obecnym Art. 14 w ust. 1, które brzmi:</p> <p>„Poprawie efektywności energetycznej służą w szczególności następujące rodzaje przedsięwzięć:</p> <p>w pkt. 3: modernizacja:</p> <p>a) oświetlenia,</p> <p>b) urządzeń instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych,</p> <p>c) lokalnych sieci ciepłowniczych i lokalnych źródeł ciepła.”</p> <p>Te stwierdzenia są jak najbardziej prawidłowe, ale dotychczas były jeszcze dwie następujące pozycje:</p> <ul style="list-style-type: none"> - urządzeń przeznaczonych do użytku domowego, - urządzeń potrzeb własnych. <p>Uważamy, że te dwie powyższe pozycje powinny nadal pozostać w projektowanej ustawie, gdyż szczególnie w przypadku urządzeń potrzeb własnych jest duże pole do działania w zakresie ich modernizacji w obiektach energetycznych, a dotyczy to: budynków potrzeb własnych, napędów łączników oraz systemów grzewczych i klimatyzacyjnych.</p>	Doprecyzowanie w obwieszczeniu
81.	Art. 14 ust. 1 pkt 3	IGG +PGNIG	<p>nadaje się brzmienie:</p> <p>„Art. 14 ust. 1 (...)</p> <p>3) modernizacja:</p> <p>a) oświetlenia,</p> <p>b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych,</p> <p>c) lokalnych sieci ciepłowniczych i lokalnych źródeł ciepła,</p>	Uwzględniono

			d) sieci gazowych.”	
82.	Art. 14 ust. 1 pkt 5	IGCP PTEZ	w artykule 14 ust. 1 pkt. 5 postulujemy o dodanie ppkt. d) o następującej treści: d) strat w sieciach ciepłowniczych;	Jw.
83.	Art. 14 ust. 1 pkt 5	PSE	W Art. 14 ust. 1 pkt 5) – „Ograniczenie”, proponujemy dopisać punkt d) o treści: „strat w potrzebach własnych stacji elektroenergetycznych sieci przesyłowych i rozdzielczych” – jest to rozszerzenie możliwości zmniejszenia strat energii elektrycznej w przesyłaniu zgodnie z celem ustawy. Urządzenia na stacjach elektroenergetycznych NN stanowią duży potencjał, na którym można uzyskać oszczędności energetyczne. Z doświadczenia pierwszego przetargu przekonaliśmy się, iż przedsięwzięcie związane z oszczędnością energii na urządzeniach potrzeb własnych (poprzez odzysk ciepła na autotransformatorze) zostało odrzucone.	Doprecyzowanie w obwieszczeniu
84.	Art. 14 ust. 1 pkt 6	PRP	6) stosowanie do ogrzewania lub chłodzenia obiektów energii wytwarzanej we własnych lub przyłączonych do sieci odnawialnych źródłach energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, pozwalających wykazać oszczędność energii pierwotnej.	Jw.
85.	Art. 14 ust. 1 pkt 6	ES PNIPH LEWIATAN IGCP	Wsparcie dla zasilania w ciepło lub chłód. Z przychylnością należy spojrzeć na włączenie do katalogu przedsięwzięć z zakresu efektywności energetycznej zasilania budynków w ciepło lub chłód z własnych źródeł odnawialnych lub kogeneracyjnych lub przyłączenia ich do sieci scentralizowanej. Niemniej w zakresie <u>tym art. 14 ust. 1, pkt 6 wymaga doprecyzowania czy przepis ten jest właściwy dla istniejących, nowych, czy wszystkich obiektów i budynków już przyłączonych oraz planowanych do przyłączenia.</u> Dodatkowo jednoznacznie należy wskazać, że przepis dotyczy zasilania w ciepło bądź chłód a nie ogrzewania za pomocą energii elektrycznej, która może być także wytwarzana ze źródeł odnawialnych oraz kogeneracyjnych.	Jw.
86.	Art. 14 ust. 2	FOEEiG PIPC	Wprowadzanie obwieszczeniem Ministra Gospodarki rodzajów przedsięwzięć, które mogą się ubiegać o białe certyfikaty jest zbędne. Proponujemy wykreślenie ust. 2 z artykułu 14.	Obwieszczenie doszczegóławia katalog przedsięwzięć

87.	Art. 14 ust. 2	PRP PGE GiEK	Trudno ocenić wpływ na przedsiębiorstwa energetyczne, gdyż do projektu ustawy nie załączono projektu nowego obwieszczenia MG, zawierającego szczegółowy wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.	Jak dotychczas z korektą po uzgodnieniach
88.	Art. 14 ust. 2	ENEA	Aby móc w pełni ocenić projekt ustawy wprowadzający system wsparcia w postaci białych certyfikatów, należałoby poznać zapisy aktów prawnych, do których odwołuje się ustawa. Na uwagę zasługuje szczegółowy wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej , którego zapisy będą określać jakie przedsięwzięcia zrealizowane w jednostkach wytwórczych energetyki zawodowej będą kwalifikowały się do systemu wsparcia. Bez tego aktu ocena projektu ustawy z punktu widzenia dużych wytwórców energii jest utrudniona.	Jw.
89.	Art. 14 ust. 2	IGCP	w artykule 14 ust. 2 wnosimy o określenie częstotliwości lub terminu, w jakim dokonywane będzie ogłoszenie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności kiedy nastąpi to po raz pierwszy po wejściu w życie ustawy	Przepisy przejściowe
90.	Art. 14 ust. 2	KK	Przykładowa lista PSPEE (przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej) powinna zostać uzupełniona o postanowienie, że przedsięwzięcia te powinny spełniać kryterium istotności oraz być realizowane w sektorze odbiorców końcowych przez strony zobowiązane lub akredytowane strony trzecie - dostawców usług energetycznych (art. 14 Projektu). Wykaz przywołany w art.14 ust. 2 Projektu powinien przedstawiać wzorcowe przedsięwzięcia i mieć charakter otwarty. <u>Uzasadnienie:</u> W przykładowej liście przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej (ani w żadnym innym miejscu Projektu) nie uwzględniono okoliczności, że zgodnie z przepisami unijnymi, oszczędności energii w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej co do zasady powinny być uzyskiwane w sektorze odbiorców końcowych. Wyjątki od tej zasady przewidziano w art. 7 ust. 2 Dyrektywy, a dodatkowo ich zastosowanie ograniczono przepisem, zgodnie, z którym ich zastosowanie nie może zmniejszyć o więcej niż 25% ilości oszczędności energii, jaka zostałaby osiągnięta przy braku zastosowania tych wyjątków. Wyjątkiem przewidzianym w art. 7 ust. 2 Dyrektywy w	Nie uwzględniono - katalog zamknięty

			<p>sprawie efektywności energetycznej jest m.in. możliwość uwzględnienia niektórych (ściśle określonych w Dyrektywie) oszczędności energii uzyskanych w sektorach przetwarzania, przesyłu i rozdziału energii (lit. c) art. 7 ust. 2 Dyrektywy).</p> <p>Projekt dopuszcza przyznanie białych certyfikatów wszelkim inwestycjom zmierzającym do poprawy efektywności energetycznej, bez uwzględnienia w.wym. wymogów Dyrektywy.</p> <p>Ponadto, Projekt nie uwzględnia przepisu art. 7 ust. 1 w zw. z ust. 7 lit b) Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej. Z przepisów tych analizowanych łącznie wynika, że oszczędności energii powinny być uzyskiwane przez strony zobowiązane⁵ lub dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie. W tym drugim przypadku, Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej wymaga, aby istniał proces akredytacji, który jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów certyfikacji (art. 7 ust. 7 b) Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej).</p> <p>Projekt dopuszcza możliwość wydawania białych certyfikatów wszelkim podmiotom, nie rozróżniając, czy jest to strona zobowiązana, akredytowana strona trzecia, czy jakikolwiek inny podmiot. Projekt (ani inne przepisy krajowe) nie przewiduje także systemu akredytacji stron trzecich.</p> <p>Proponujemy wprowadzenie do projektu wymienionych wyżej wymogów Dyrektywy, zwłaszcza wprowadzenie systemu akredytacji stron trzecich. Taki system, aby zapewnić jego otwartość, powinien być możliwie najprostszy. Proponujemy, aby jego podstawy tworzyły:</p> <ul style="list-style-type: none"> • publikowana lista przedsiębiorców – dostawców usług energetycznych (zgodnie z definicją zawartą w Dyrektywie); • zobowiązanie się tych przedsiębiorców do przestrzegania dobrych praktyk w zakresie sporządzania audytów energetycznych i weryfikacji oszczędności energii (przykładem dobrych praktyk jest 	
--	--	--	--	--

			<p>np. International Performance Measurement and Verification Protocol (IPMVP)⁶);</p> <ul style="list-style-type: none"> • cykliczne przedstawianie podstawowych dokumentów dotyczących przedsiębiorcy, takich jak odpis z KRS (potwierdzający prawidłowe utworzenie przedsiębiorcy, brak postawienia go w stan upadłości, itp.); <p>można także rozważyć obowiązkowe ubezpieczenie takich przedsiębiorców.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, godne rekomendacji jest usunięcie przykładowej listy przedsięwzięć, a wprowadzenie zamiast niej charakterystyki przedsięwzięcia, uwzględniającej wymogi wynikające z Dyrektywy (m.in. istotność, trwałość, mierzalność, realizacja u odbiorcy końcowego). Ponadto, należy zaznaczyć, iż ze względu na stały postęp techniczny wszelkie ogłaszane wykazy powinny mieć charakter niezamknięty, by nie wykluczyć innowacji.</p>	
91.	Art. 15	PTEZ	<p>Projekt ustawy wprowadza nowe ograniczenie terminu realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, które muszą być zakończone przed dniem 1 stycznia 2014 r., aby mogły być zgłoszone do przetargu. Ponieważ Dyrektywa 2012/27/UE nakłada na Polskę cel w realizacji oszczędności energii finalnej w 2020 w wysokości 154 128 TJ, aby łatwiej (mniejszym kosztem) ten cel zrealizować, to należałoby pozostawić możliwość zgłaszania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej nie zakończonych przed 1 stycznia 2011r., tak jak jest to w obowiązującej ustawie. Wpłyne to na zwiększenie liczby zgłaszanych przedsięwzięć (urządzenia wytwórcze elektrowni elektrociepłowni) przez podmioty, które są obecnie wykluczone z systemu (wykluczenie instalacji objętych systemem handlu emisjami). Ułatwi to realizację krajowego celu oszczędności energii finalnej. Projekt Ustawy jest w dużej mierze kontynuacją obecnie obowiązujących przepisów, więc proponujemy nie zmieniać reguł obowiązujących obecnie dla przedsiębiorstw, które nie czekając na nową ustawę o efektywności energetycznej realizują przedsięwzięcia zwiększające efektywność w skali całej gospodarki krajowej.</p>	Świadectwa wydawane będą tylko dla nowych przedsięwzięć Efekt zachęty zgodnie z wytycznymi KE

			Postulujemy pozostawienie terminu 1 stycznia 2011r. jako granicznej daty zakończenia dla przedsięwzięć służących efektywności energetycznej zgodnie z obecnie obowiązującą Ustawą o efektywności energetycznej (Art. 18 ust. 2).	
92.	Art. 15 ust. 1	PRP PGE GiEK	Art. 15 ust.1 projektu ustawy przewiduje, iż do przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej może zostać zgłoszone przedsięwzięcie w wyniku, którego uzyskuje się oszczędność energii w ilości stanowiącej równowartość co najmniej 1 toe średnio w ciągu roku. Proponujemy doprecyzować zapis o informację mówiącą o rodzaju energii, jaka musi zostać oszczędzona. Obecny zapis nie daje jednoznacznej informacji, czy chodzi o energię pierwotną, czy finalną. Nasze stanowisko, pokazane w piśmie przewodnim, wskazuje, iż powinna to być energia pierwotna.	Wykreślono przepisy o przetargu
93.	Art. 15 ust. 1	PGE GiEK PRP	Proponuje się wprowadzenie zapisów preferujących, w przetargu organizowanym przez Prezesa URE, przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej charakteryzujące się wieloletnim efektem przynoszenia oszczędności nad te, w których efekt oszczędności jest krótkotrwały. Wobec powyższego proponuje się po art. 15 ust. 1 dodać ust. 1a o brzmieniu: Jeżeli okres uzyskiwania oszczędności energii, o której mowa w ust. 1, jest dłuższy niż 5 lat, wyznacza się skorygowaną ilość energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, według wzoru: $W_{\text{swp}} = (1+L/15) \times W_{\text{swu}}$, gdzie poszczególne symbole oznaczają: W_{swp} - skorygowany wolumen energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej [toe], L - okres uzyskiwania oszczędności energii dla danego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażony w pełnych latach kalendarzowych, jednak nie więcej niż 15 lat,	Jw.

		<p>Wśwu - ilość energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej [toe].</p> <p>W konsekwencji proponujemy dodać pkt 3a w art. 16 ust. 2, o brzmieniu: „dane dotyczące skorygowanej ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, jeżeli okres uzyskiwania oszczędności energii, o której mowa w art. 15 ust. 1, jest dłuższy niż 5 lat”;</p> <p>oraz art. 16 ust. 2 pkt 5 lit. a) o brzmieniu: a) wartości efektu energetycznego (co) - rozumianego jako stosunek ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju, służących poprawie efektywności energetycznej lub skorygowanej ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju, służących poprawie efektywności energetycznej, o której mowa w art. 15 ust 1a do wartości świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w pkt 2,</p> <p>Uzasadnienie: Obecnie wartość świadectwa efektywności zależy przede wszystkim od ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju, służących poprawie efektywności energetycznej. Sytuacja ta stawia w gorszej pozycji projekty przyczyniające się do wieloletniej oszczędności energii pierwotnej, które zazwyczaj związane są z wyższymi nakładami finansowymi, niż te o tej samej średniorocznej oszczędności, przynoszące oszczędność jedynie przez okres kilku lat. Zaproponowana zmiana, na potrzeby przetargu Prezesa URE, koryguje ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, zwiększając jej wartość wraz z okresem uzyskiwania oszczędności (jednak nie więcej niż dwukrotnie).</p>	
--	--	--	--

94.	Art. 15 ust. 1	IGCP	art. 15 - do przetargu można zgłosić przedsięwzięcie, w wyniku którego uzyskujemy oszczędność energii co najmniej 1 toe (energii finalnej, o której traktuje nowa ustawa? czy energii pierwotnej? -nie jest to sprecyzowane.	Jw.
95.	Art. 15 ust. 1	ENEA	Pozostawienie zapisu z obecnie obowiązującej ustawy. Uzasadnienie: Zmniejszenie minimalnej oszczędności energii pierwotnej spowoduje zwiększenie ilości podmiotów przystępujących do przetargu, co przy ograniczonej możliwości rozpatrywania wniosków przez URE przełoży się na długie oczekiwanie na rozstrzygnięcia przetargu. Przy obecnym minimalnym poziomie oszczędności 10 toe oczekiwanie na ogłoszenie przetargu wynosi 9 miesięcy. Obecnie brak jest możliwości ogłoszenia drugiego przetargu w ciągu roku. Jeżeli system ma wspierać inwestycje przynoszące oszczędności energii oczekiwanie podmiotów zgłaszających się do przetargu powinno być skrócone do 2-3 miesięcy. Organizowanie przetargów co najmniej 2 razy do roku spowoduje zwiększenie ilości podmiotów, które zrealizują lub będą realizować przedsięwzięcia zmniejszające zużycie energii, na poziomie co najmniej 10 toe.	Jw.
96.	Art. 15 ust. 1 pkt 2	IGG	„Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób uwzględniania w kalkulacji cen energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego ustalanych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych a. kosztów uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej, b. poniesionej opłaty zastępczej. - biorąc pod uwagę politykę energetyczną państwa”.	Nie uwzględniono – ceny energii rynkowe
97.	Art. 15 ust. 1 pkt 2	IGCP	brak delegacji ustawowej w zakresie określenia sposobu uwzględniania w kalkulacji cen energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego ustalanych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych kosztów uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej;	Jw.
98.	Art. 15 ust. 2	PRP PGE GiEK	Proponuje się zmienić na: <i>Do przetargu nie może być zgłoszone przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej:</i> 1) zakończone przed dniem 1 stycznia 2011 r. ;	Bezprzedmiotowa uwaga- wykreślono przepisy o przetargach

		<p>2) na którego realizację:</p> <p>a) przyznano premię termomodernizacyjną, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów, lub</p> <p>b) uzyskano środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej lub z budżetu państwa, które w przeliczeniu na wartość świadectw efektywności energetycznej wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 2a, przekraczają ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, o której mowa w art. 16 ust. 2 pkt 3;</p> <p>3) określone w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11 ust. 1.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Przyjęcie zapisu w zaproponowanej w projekcie ustawy formie rodzi problem z brakiem możliwości ponownego zgłoszenia przedsięwzięć, które mogą zostać odrzucone w przetargu organizowanym na obecnie funkcjonujących zasadach (zrealizowanych po 1 stycznia 2011 r.), np. ze względów proceduralnych jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> • błędy w deklaracji przetargowej lub karcie audytu, • źle określona kategoria przedsięwzięcia. <p>Proponujemy przenieść zapis z obecnie obowiązującej ustawy, tj.: <i>„Do przetargu nie może zostać zgłoszone przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej zakończone przed dniem 1 stycznia 2011 r.”</i></p> <p>Dodatkowo zaproponowany w projekcie ustawy zapis w art. 15 ust 2 pkt. 2 ppkt.b) promuje brak podejmowania działań w celu pozyskania pomocy z budżetu Unii Europejskiej lub z budżetu państwa. Pozyskanie jakichkolwiek środków dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej wyklucza możliwość jego zgłoszenia w przetargu. Dodatkowo, zapis budzi wątpliwości np. w zakresie sklasyfikowania preferencyjnych pożyczek pozyskanych z budżetu państwa, które w całości należy zwrócić. W celu pogodzenia racji, z jednej strony wykluczenia nadmiernego wsparcia,</p>	
--	--	--	--

			a z drugiej strony dopuszczenia możliwości zgłoszenia w przetargu przedsięwzięć wspartych w części z budżetu państwa lub budżetu Unii Europejskiej proponujemy dodanie w art. 16 ust 2 pkt 2a.	
99.	Art. 15 ust. 2	ENEA	<p>Pozostawienie zapisu z obecnie obowiązującej ustawy.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Dyrektywa 2012/27/UE nakłada na Polskę cel w realizacji oszczędności energii finalnej w 2020 w wysokości 154 128 TJ, aby łatwiej (mniejszym kosztem) ten cel zrealizować, to należałoby pozostawić możliwość zgłaszania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej <u>nie zakończonych</u> przed 1 stycznia 2011r., tak jak jest to w obowiązującej ustawie. Wpłyne to na zwiększenie liczby zgłaszanych przedsięwzięć (urządzenia wytwórcze elektrowni elektrociepłowni) przez podmioty, które są obecnie wykluczone z systemu (wykluczenie instalacji objętych systemem handlu emisjami). Ułatwi to realizację krajowego celu oszczędności energii finalnej.</p>	Jw.
100.	Art. 15 ust. 2 pkt 1	FOEEiG PIPC	<p>Dokonanie zmiany w art. 15 ust. 2 pkt 1 dopuszczającej do przetargu przedsięwzięcia zakończone przed dniem 1 stycznia 2013 r. nie jak proponuje ustawodawca przed dniem 1 stycznia 2014 r.</p> <p>Uzasadnieniem jest potrzeba rozszerzenia możliwości zgłoszenia przedsięwzięć wykonanych także w roku 2013 z uwagi na dużą niewykorzystaną pulę certyfikatów z poprzednich przetargów.</p> <p>Ponadto wytyczne zawarte w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. (art. 8 ust. 3 pod pkt. d) mówią o możliwości uwzględnienia przedsięwzięć wykonanych po roku 2008.</p>	Jw.
101.	Art. 15 ust. 2 pkt 1	PSE	<p>W Art. 15 ust.2 pkt 1) proponujemy, aby zapis ten brzmiał: „zakończone przed dniem 1 stycznia 2011 r.” (tak jak w dotychczas obowiązującej ustawie).</p> <p>Nowelizacja ustawy nie może być przyczyną wykluczenia jakichkolwiek przedsięwzięć poprawiających efektywność energetyczną, jeżeli zostały one odrzucone w poprzednich przetargach, np. z powodu omyłek rachunkowych, czy też z błędnego zakwalifikowania przedsięwzięcia do odpowiedniej kategorii. Obecny zapis wyklucza z przetargu przedsięwzięcia, które zostały zrealizowane między 1 stycznia 2011r., a 31 grudnia 2013r., a które np. zostały odrzucone w poprzednich przetargach z powodów opisanych</p>	Jw.

			powyżej, a kwalifikowały się od strony merytorycznej danego przedsięwzięcia.	
102.	Art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. b	FOEEiG PIPC	Przepis dotyczy przedsięwzięcia, na które pozyskano dofinansowanie z budżetu UE lub budżetu państwa, natomiast URE interpretując go wyklucza z przetargów np. przedsiębiorstwa działające w SSE. Przepis powinien być zmieniony w kierunku wykluczenia takich wątpliwości poprzez wskazanie, że nie dotyczy to lokalizowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w SSE. Celem jest włączenie do systemu wszystkich firm, które znajdują się na terenie stref ekonomicznych. Należy podkreślić, że istnieje duża niezależność wsparcia SSE od wsparcia w systemie BC (ulgi SSE nie dotyczą energii elektrycznej). W praktyce włączenie SSE można zrealizować poprzez: 1) włączenie wszystkich firm i przedsiębiorstw znajdujących się na terenie strefy ekonomicznej, eśli okaże się to niemożliwe: 2) umożliwienie korzystania z systemu firmom wchodzącym w skład stref, których nie wszystkie zakłady korzystają z ulg oferowanych przez SSE.	Powinno się uwzględniać wytyczne KE w zakresie udzielania pomocy publicznej
103.	Art. 16 ust. 2	FOEEiG PIPC	Deklaracja przetargowa winna zawierać wartości: oszczędności energii, świadectw efektywności energetycznej, efektu energetycznego podawane z dokładnością do liczb całkowitych (bez miejsc po przecinku). Narzucanie w postępowaniu przetargowym dokładności określonej poprzez „ilość miejsc po przecinku” dla wielkości liczonych (a w wielu przypadkach szacowanych) z przybliżeniem jest niezgodne ze sztuką inżynierską.	Bezprzedmiotowa
104.	Art. 16 ust. 2 pkt 2	PRP PGE GiEK	Po pkt. 2 proponuje się zamieścić pkt. 2a o brzmieniu: „określenie łącznej wartości uzyskanych środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub z budżetu państwa, dla przedsięwzięcia poprawy efektywności energetycznej zgłoszonego w do przetargu, przeliczoną na wartość świadectw efektywności energetycznej wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego, z uwzględnieniem jednostkowej ceny opłaty zastępczej, o której mowa w art. 10 ust. 1”; Uzasadnienie: Dodano powyższy punkt w konsekwencji zmiany w art. 15 ust. 2.	Jw.

105.	Art. 16 ust. 2 pkt 3	PRP PGE GiEK	Po pkt. 3 proponuje się zamieścić pkt. 3a o brzmieniu: dane dotyczące ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego pomniejszonej o łączną wartość uzyskanych środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub z budżetu państwa, w wysokości określonej w ust. 2 pkt 2a; Uzasadnienie: Dodano powyższy punkt w konsekwencji zmiany w art. 15 ust. 2.	Jw.
106.	Art. 16 ust.2 pkt 5 lit. a	PGE GiEK PRP	proponuje się zmienić na: wartości efektu energetycznego (ω) - rozumianego jako stosunek ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju z uwzględnieniem korekty, o której mowa w pkt. 3a , służących poprawie efektywności energetycznej do wartości świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w pkt 2" Uzasadnienie: Powyższa zmiana podyktowana jest zmianą w art. 15 ust. 1a i 2	Jw.
107.	Art. 16 ust. 4	PRP PGE GiEK	Zawarte w art. 16 ust. 4 zapisy projektu ustawy nie pozwalają ocenić skutków oddziaływania na przedsiębiorstwa energetyczne, ponieważ do projektu ustawy nie dołączono projektu rozporządzenia w sprawie przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.	Jw.
108.	Art. 16 ust. 4 pkt 1	PSE	pkt 1 powinien uwzględnić: „warunki przeprowadzenia przetargu, w tym powoływania i pracy komisji przetargowej oraz termin rozstrzygnięcia przetargu”, np. ilość miesięcy od daty składania stosownych dokumentów.	Jw.
109.	Art.16	PSE	Niezbędnym jest uregulowanie terminu rozstrzygnięcia przetargu, gdyż dotychczasowe postępowanie trwa już 7 miesięcy i nie jest rozstrzygnięte, a poprzednie trwało prawie 8 miesięcy.	Jw.
110.	Art. 17 ust. 1	PTEZ	W art. 17 ust. 1 znajdują się błędny zapis przedziału ($t \times \omega_{sr} ; \omega_{max}$), który z punktu widzenia poprawności zapisów stosowanych powszechnie w matematyce oznacza, że jest to przedział otwarty, zatem wielkości graniczne przedziału, w tym najkorzystniejszą ofertę – ω_{max} – należałoby wyeliminować. Prawidłowy zapis to przedział zamknięty: $[t \times \omega_{sr} ; \omega_{max}]$.	Jw.

			Postulujemy wprowadzenie poprawki zgodnie z powyższą uwagą.	
111.	Art. 17 ust. 1	KAPE + PGNIG	Proponujemy następującą zmianę: Przetarg wygrywają te podmioty, które zadeklarowały wartość efektu energetycznego (ω), o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 5 lit.,a zawierający się w przedziale (ω_{\min} ; ω_{\max}), gdzie poszczególne symbole oznaczają ω_{\max} – najwyższą zadeklarowaną w danym przetargu wartość efektu energetycznego, ω_{\min} – minimalna wartość efektu energetycznego, przy czym wartość ω_{\max} , ω_{\max} muszą być większe lub równe jeden. Świadczenia efektywności energetycznej przyznawane są w kolejność wartości parametru ω od najwyższej do najniższej wartości do momentu, aż nie zostanie wyczerpana pula wartości świadectw ogłoszona przetargu lub wszyscy uczestnicy przetargu, którzy spełnili wymagania formalne i merytoryczne otrzymują świadectwa efektywności energetycznej odpowiadające wartości zadeklarowanego przez te podmioty efektu energetycznego ω .	Jw.
112.	Art. 17 ust. 1	IGCP	w artykule 17 ust. 1 nastąpiła zmiana podmiotu odpowiedzialnego za określanie współczynnika t , w związku z czym, powinny zostać określone również zasady w zakresie sposobu określania tego współczynnika	Jw.
113.	Art. 17 ust. 1	PGE GiEK	Pozytywnie oceniamy zapisy wprowadzone w art. 17 ust. 2 oraz art. 18 ust. 3, narzucające Prezesowi URE niezwłoczne wydanie (z urzędu) świadectw efektywności energetycznej podmiotom, które wygrały przetarg. Uzasadnienie Przyczyni się to do mniejszego zaangażowania podmiotów zobligowanych do wykonania obowiązku w proces pozyskania praw majątkowych oraz skróceniu ulegnie czas wydania świadectwa efektywności energetycznej.	Jw.
114.	Art. 18 ust. 3	IGCP	art. 18. Ust. 3 – Prezes URE wydaje niezwłocznie świadectwo e.e. – jest to określenie nieprecyzyjne, proponujemy uściślić np. w ciągu 30 dni.	Uwzględniono
115.	Art. 18 ust. 5	IGCP	Dotyczy art. 18 ust. 5 - dotychczasowe brzmienie przepisu określającego obowiązki Prezesa URE w zakresie przekazywania informacji na temat wyników postępowania przetargowego w sposób nieuzasadniony pomijało podmiot, u którego zostanie zrealizowane przedsięwzięcie (art. 16 ust. 2 pkt 1 lit b Projektu) oraz podmiot upoważniony przez podmiot, o którym mowa w lit. a lub b (art. 16 ust. 2 pkt 1 lit c Projektu). Powstawała zatem wątpliwość czy świadectwa mogą być wydane bezpośrednio na rachunek podmiotu, który przystępuje do przetargu w charakterze pełnomocnika. Wątpliwość ta była	Bezprzedmiotowa

			poruszana w wielu zapytania do Prezesa URE, których autorami były firmy startujące w przetargach w charakterze pełnomocników. Proponujemy zmianę brzmienia w sposób następujący: 5.Prezes URE niezwłocznie informuje podmiot, o którym mowa w art. 22 ust. 3, o wydanym świadectwie efektywności energetycznej podmiotowi, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1."	
116.	Art. 19 ust. 2	KK	Powtórne audyty potwierdzające oszczędność energii uzyskaną w wyniku realizacji przedsięwzięcia, powinny być wymagane w każdym z przypadków, gdy białe certyfikaty zostały przyznane za przedsięwzięcia jeszcze nie zrealizowane (art. 19 ust. 2 Projektu). <u>Uzasadnienie:</u> Obecnie Projekt przewiduje ponowne audyty jedynie w przypadku przedsięwzięć prowadzących do oszczędności przekraczających 100 toe średniorocznie, przy jednoczesnym dopuszczeniu do przetargów dużo mniejszych przedsięwzięć (minimalna ilość zaoszczędzonej energii, za które mogą zostać przyznane białe certyfikaty, to 1 toe). Powoduje to istotną lukę w weryfikacji projektów. Niezależnie od powyższego, godne rekomendacji jest wprowadzenie wymogu weryfikacji uzyskania efektu sposobem wcześniej określonym i zgłoszonym w trakcie ubiegania się o białe certyfikaty.	Weryfikacja audytów przez Prezesa URE lub na jego zlecenie
117.	Art. 19 ust. 3	PGNiG IGG	Skreślić ust. 3 – duże koszty (str.25)	Nie uwzględniona – jak uwaga 116
118.	Art. 19 ust. 4	FOEEiG PIPC	Ustawa nie przewiduje elementu „tolerancji” wyników audytu wstępnego i powykonawczego co powoduje, że wyniki obu audytów powinny być takie same. Z praktycznego punktu widzenia jest to niemożliwe. Audyt wstępny dla planowanych przedsięwzięć ze swojej natury bazuje na założeniach audytora dotyczących planowanej inwestycji a audytor wykonujący audyt powykonawczy ocenia już fizycznie wykonaną inwestycję, co siłą rzeczy musi powodować rozbieżność wyników. Niezbędne jest ustalenie „pola tolerancji”, przy którym ta rozbieżność będzie akceptowalna, czyli nie będzie uznana za podanie nieprawdziwych danych skutkując bądź karami bądź zwrotem uzyskanych certyfikatów.	Zmiana sposobu stanowienia kar

119.	Art. 19 ust. 4	PGE GiEK PRP	<p>Proponuje się zmienić na: Podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony, który otrzymał świadectwo efektywności energetycznej zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w terminie 45 dni od dnia jego zakończenia. W przypadku zrealizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej uruchomionego z dniem jego zakończenia, do zawiadomienia, należy dołączyć: 1) oświadczenie potwierdzające zgodność zrealizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej z deklaracją przetargową; 2) audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest on wymagany. oraz proponuje się dodać pkt 4a: <i>Podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony, który otrzymał świadectwo efektywności energetycznej zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w terminie 45 dni od dnia jego zakończenia. W przypadku przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, które nie zostanie uruchomione w terminie 45 dni od dnia jego zakończenia jednak nie później niż w terminie 180 dni, do zawiadomienia, należy dołączyć:</i> 1) <i>informację o terminie uruchomienia wraz z uzasadnieniem. Oświadczenie, o którym mowa w pkt 1 oraz audyt o którym mowa w pkt. 2 należy przedłożyć Prezesowi URE w terminie 45 dni od dnia uruchomienia przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.</i> Uzasadnienie: Zaproponowane zmiany mają na celu prawidłowe sporządzenie audytu powykonawczego w przypadku przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej zrealizowanych na instalacjach pracujących okresowo, w przypadku których nie jest możliwe wykonanie audytu efektywności energetycznej, w terminie wymaganym przez projekt ustawy.</p>	Jw.
120.	Art. 19 ust. 4	ENEA	<p>Podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony, który otrzymał świadectwo efektywności energetycznej zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w terminie 60 dni od dnia jego zakończenia. Do zawiadomienia należy dołączyć:</p>	Nie uwzględniono – brak przetargu

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>Wydłużenie czasu na złożenie audytu powykonawczego jest bardzo dobrą zmianą, dla podmiotów którzy przystąpili do przetargu z niezrealizowanym przedsięwzięciem efektywności energetycznej. Jednak termin 45 dni wydaje się również być za krótki. Jeżeli podmiot będzie ogłaszał przetarg na wykonanie audytu powykonawczego, a firma wykonująca ten audyt ma wykonać go rzetelnie (czas potrzebny na pomiary) to 60 dni jest niezbędnym minimum.</p>	
120a.	Art. 19 ust. 4	PTEZ	<p>Wydłużenie czasu na złożenie audytu powykonawczego jest korzystną zmianą, dla podmiotów którzy przystąpili do przetargu z niezrealizowanym przedsięwzięciem efektywności energetycznej. Jednak termin 45 dni wydaje się również być za krótki. Jeżeli podmiot będzie ogłaszał przetarg na wykonanie audytu powykonawczego, a firma wykonująca ten audyt ma wykonać go rzetelnie (czas potrzebny na pomiary) to 60 dni jest niezbędnym minimum.</p> <p>Postulujemy wydłużenie terminu obowiązkowego powiadomienia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącemu poprawie efektywności energetycznej audycie z 45 dni na 60 dni.</p>	Jw.
121.	Art. 20	PRP PGE GiEK	<p>Proponuje się wprowadzenie zapisu:</p> <p>Podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony, który otrzymał świadectwo efektywności energetycznej może zwrócić się do Prezesa URE o przeprowadzenie weryfikacji, o której mowa w art. 20 ust 1. W przypadku przeprowadzenia weryfikacji, o której mowa w art. 20 ust 1. na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiotu przez niego upoważnionego, koszty ponosi wnioskujący.</p> <p>„Podmiot, któremu przyznano świadectwo efektywności energetycznej o wartości odpowiadającej ilości energii mniejszej, niż ilość energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej stwierdzona przez Prezesa URE w wyniku weryfikacji oszczędności energii, o której mowa w ust. 1, otrzymuje w terminie 31 dni od zakończenia weryfikacji, świadectwo efektywności energetycznej o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego równej ilorazowi wykazanej w trakcie weryfikacji różnicy i wartości efektu</p>	beprzedmiotowa

			energetycznego, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 5 a). Uzasadnienie: Zaproponowane, nowe brzmienie art. 20 reguluje kwestię występowania większego wolumenu oszczędności energii, niż wartość przyznanego świadectwa efektywności energetycznej.	
121.	Art. 21 ust. 1	ENEA PTEZ	Podmiot, który nie zawiadomił Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub, zawiadamiając udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o jego zrealizowaniu, a także w przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii, o której mowa w art. 20 ust. 2, nie może brać udziału w przetargu przez okres 2 lat od dnia, w którym przedsięwzięcie to powinno być zrealizowane. Uzasadnienie: Przytoczone zapisy wprowadzają bardzo dodatkową karę, oprócz tych wymienionych w rozdziale „Kary pieniężne”. W przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii wykazanych w audytach, co obecnie jest możliwe w prawie każdym przypadku, można wyeliminować podmiot na 5 lat (czas trwania systemu wsparcia: od 2015 do 2020). Jednorazowa negatywna weryfikacja eliminuje podmiot na cały okres systemu wsparcia. Jest to zbyt dotkliwa kara, która może stać się przyczyną nadużyć. Przy proponowanych zapisach art. 21, ust. 1 w których nie podaje się możliwych odchyień pomiędzy oszczędnością energii z audytu a oszczędnością energii wynikającą z weryfikacji, wystarczającą karą byłby 1-roczny lub maksymalnie 2 letni okres. (PTEZ) <u>Postulujemy zmniejszenie kary do 1-rocznego okresu wyeliminowania z uczestnictwa w przetargach.</u>	Nie uwzględniono
122.	Art. 22	KK	Rezygnacja z pośrednictwa giełdy towarowej w obrocie białymi certyfikatami oraz ich umarzaniu (wykreślenie art. 22 z Projektu). <u>Uzasadnienie:</u> Naszym zdaniem bezwzględna konieczność pośrednictwa Towarowej Giełdy Energii (TGE) komplikuje system i zwiększa koszty uczestnictwa w nim, ponoszone przez podmioty zobowiązane oraz potencjalne strony trzecie (inwestorów) zainteresowane uzyskaniem białych certyfikatów. Zniechęca to do uczestnictwa w systemie podmioty, które nie są do tego wyraźnie zobowiązane. Rynek białych certyfikatów może istnieć	Nie uwzględniono

			<p>również poza giełdą towarową. Można rozważyć np. utworzenie strony internetowej z ofertami sprzedaży białych certyfikatów, ale działającej bez skomplikowanych formalności giełdy towarowej, a pomagającej jedynie w przekazywaniu informacji o dostępnych ofertach. Umieszczenie na niej ofert byłoby dobrowolne. Strona mogłaby podlegać pod nadzór URE, Ministerstwa Gospodarki lub nawet TGE</p>	
123.	Art. 23 ust. 2	<p>ENEA PTEZ</p>	<p>W art. 23, dodać ust 2 o treści:</p> <p>1. Prezes URE dokonuje albo zleca dokonanie innym podmiotom (...), wrywkowej weryfikacji: (...)</p> <p>2. Zgodności oszczędności energii osiągniętej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 2, z ilością energii zaoszczędzonej określonej w deklaracji przetargowej uznaje się za osiągniętą, jeżeli ilość energii zaoszczędzonej określonej w deklaracji przetargowej nie różni się więcej niż o 5% z ilością określoną podczas weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 16 ust. 1, lub audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1</p> <p>3. O negatywnej weryfikacji oszczędności energii Prezes URE zawiadamia niezwłocznie podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 1.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W obecnej ustawie jak i w projekcie utrzymano zapisy dotyczące weryfikacji audytów efektywności energetycznej. Są one zbyt ogólne, pozostawiają możliwość nadużyć przy weryfikacji audytów efektywności energetycznej. Jeżeli podmiot wykazał oszczędność energii finalnej: 10 000 GJ i energii pierwotnej: 262,73 toe, a podczas weryfikacji Prezes URE (lub podmiot który otrzymał zlecenie od prezesa URE) stwierdzi następujące oszczędności energii finalnej: 9 850GJ i energii pierwotnej: 258,790toe to weryfikacja audytu będzie negatywna i pociągnie za sobą negatywne konsekwencje dla podmiotu który dział w dobrej wierze.</p> <p>Przy całej mnogości przedsięwzięć służących oszczędność energii pierwotnej, nie da się określić dla wszystkich przedsięwzięć szczegółowej metodologii wyznaczania oszczędności energii. Rozporządzenie dot. sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii przedstawia tylko dla wybranych rodzajów przedsięwzięć metodologie</p>	Zmiana redakcji

			<p>wyznaczania oszczędności energii. Ponieważ przedsięwzięcia dla których przedstawiono metodologię dotyczą podmiotów typu: gospodarstwa domowe administratorzy budynków który nie muszą się znać na sposobach wyznaczania oszczędności energii. Inne podmioty muszą same określić oszczędności energii lub zlecić wykonanie audytu innym firmom. W takich przypadkach najczęściej wyznaczenie oszczędności energii jest sprawą dość skomplikowaną i można ją wykonać w oparciu o różne: pomiary, metodologie, z których wynik będzie zawsze będzie obarczony jakimś błędem.</p> <p>Dlatego należy jasno opisać w ustawie warunek kiedy weryfikacja audytu jest negatywna, aby nie odstraszać podmiotów od przystępowania do przetargów. Dobrym zapisem byłoby wskazanie dopuszczalnego odchylenia pomiędzy wyznaczoną a zweryfikowaną oszczędnością energii.</p> <p>Na koniec należy dodać, że zapisy dotyczące weryfikacji oszczędności energii nie precyzują czy chodzi o oszczędność energii pierwotnej czy oszczędność energii finalnej.</p>	
124.	Art. 24 ust. 3	PGE GiEK PRP	<p>Zwraca się uwagę, że artykuł powyższy stoi w sprzeczności z art. 25, który nie dopuszcza do umarzania obowiązku w kolejnych latach, świadectwami umorzonymi do 31 marca danego roku.</p> <p>Proponuje się wprowadzić zapis: „Świadectwo efektywności energetycznej umorzone do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego jest uwzględniane przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 9 ust. 1 w poprzednim roku kalendarzowym z zastrzeżeniem art. 25”.</p>	Inna redakcja
125.	Art. 25	KK	<p>Zaliczanie nadwyżki świadectw efektywności energetycznej na poczet kolejnych lat, bez żadnych ograniczeń w tym zakresie (art. 25 Projektu) jest niezgodne z przepisami Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Dyrektywa stanowi, że państwa członkowskie, mogą zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat (art. 7 ust. 7 lit, c) Dyrektywy). Należy przy tym zaznaczyć, że mogą to być jedynie lata w okresie funkcjonowania systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej. Komentowany przepis Projektu nie jest zgodny z zacytowanym powyżej przepisem Dyrektywy w</p>	Zmiana okresu rozliczeń obowiązku zgodnie z dyrektywą

			sprawie efektywności energetycznej, ponieważ zakłada dowolność w zaliczaniu oszczędności na poczet kolejnych lat. Przepis ten należy dostosować do wymogów Dyrektywy.	
126.	Art. 26 ust. 1 pkt 1	FOEEiG PIPC	Aktualna treść przepisu powoduje, że do przetargu mogą zostać zgłoszone wyłącznie przedsięwzięcia planowane. Tymczasem zapis ma umożliwić zgłaszanie do przetargu również przedsięwzięć zakończonych, z załączonym audytem powykonawczym Proponuje się dodać w Art.26 ust.1 pkt. 1): „(...) u którego zostanie lub zostało zrealizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej (...)”.	Świadectwa efektywności energetycznej tylko na nowe przedsięwzięcia realizowane po 1 stycznia 2014 r. – wymaganie z EED
127.	Art. 26 ust. 1	PTEZ	Postulujemy w miejsce słów „sieci ciepłowniczej” zastosować słowa „systemu ciepłowniczego”.	Wg def. z dyrektywy
128.	Art. 26 ust. 3	IGCP	Wnosimy o doprecyzowanie zapisów w artykule 26 ust. 3 w sposób następujący: <i>3.Audyt efektywności energetycznej dostarczania ciepła zawiera ocenę efektywności energetycznej systemu ciepłowniczego lub innego indywidualnego źródła ciepła wytwarzającego i dostarczającego ciepło do obiektu budowlanego, ze wskazaniem, który sposób dostarczania ciepła zapewnia większą efektywność energetyczną.</i>	Doprecyzowano
129.	Art. 26 ust. 5	PRP PGE GiEK	Trudno odpowiednio zinterpretować wpływ zapisów projektu ustawy na przedsiębiorstwa energetyczne, gdyż nie dołączono projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii.	Projekt rozporządzenia będzie przygotowany na bazie obowiązującego rozporządzenia „audytowego”
130.	Art. 27	ES PNIPH LEWIATAN	Audyt efektywności energetycznej. Art. 27 wprowadza dla określonej grupy przedsiębiorców obowiązek przeprowadzenia audytów energetycznych przedsiębiorstwa, co 4 lata, lub udowodnienia, że audyt taki nie jest ekonomicznie uzasadniony. Uważamy, że brak powiązań audytów z realizacją przedsięwzięć efektywności energetycznej i zachętą dla oszczędzania energii jest mechanizmem nieefektywnym, nie przynoszącym korzyści dla poprawy efektywności energetycznej. Sformułowanie „ekonomicznie uzasadniony” jest nieprecyzyjne i trudne w interpretacji.	Wymagania z dyrektywy

			Regulacje o obowiązkowym audycie (w tym już do dnia 5 grudnia 2015 roku) mogą wprowadzić tylko koszty z tym związane dla przedsiębiorstw oraz stworzyć warunki dla rynku audytorów, a nie przynieść zamierzonych efektów. Postulujemy o wycofanie przedmiotowych zapisów.	
131.	Art. 27	LEWIATAN	<u>Postulujemy wprowadzenie do ustawy powiązania audytów z realizacją przedsięwzięć na rzecz poprawy efektywności energetycznej.</u>	Wg EED są one niezależne
132.	Art. 27 ust. 1	PTEZ ENEA	Bardziej właściwe byłoby określenie grupy przedsiębiorstw zobowiązanych do wykonania audytu efektywności energetycznej przedsiębiorstwa, przez określenie granicznej ilości energii elektrycznej lub ciepłej zużywanej przez to przedsiębiorstwo. Takie rozgraniczenie byłoby bardziej czytelne niż proponowany zapis w projekcie ustawy. Zapis ten wyeliminowałby też sytuacje, kiedy przedsiębiorstwo zużywa niewielkie ilości energii, a musi wykonywać audyty. Podane wartości w proponowanym zapisie są przykładowe. Postulujemy zmianę ust.1 na brzmienie: „Przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2014 r. poz. 197), który zużywa w ciągu roku poprzedzającym rok wykonania audytu co najmniej 100 MWh energii elektrycznej lub 5 000 GJ ciepła lub 8 000 GJ w postaci energii chemicznej paliw, jest obowiązany przeprowadzać, jeżeli jest to ekonomicznie uzasadnione, co 4 lata, audyt energetyczny przedsiębiorstwa lub zlecić jego przeprowadzenie.”. Ponadto postulujemy doprecyzowanie lub wykreślenie zwrotu „jeżeli jest to ekonomicznie uzasadnione”.	Nie uwzględniono Wymaganie z EED
133.	Art. 27 ust. 1	PGE GiEK GK PGE SA PRP	Brzmienie ust.1 nieprecyzyjnie określa zasadność ekonomicznej realizacji audytu przedsiębiorstwa. W związku z powyższym konieczne jest podanie wytycznych w zakresie określenia progu ekonomicznej zasadności realizacji audytu.	Jw.
134.	Art. 27 ust. 1	PP	Naszym zdaniem w uzasadnieniu do projektu ustawy należałoby przykładowo wymienić stany faktyczne czy też wskazać przesłanki charakteryzujące sytuację, kiedy przedsiębiorca powinien uznać, że przeprowadzenie audytu jest ekonomicznie uzasadnione. Wyżej	Jw.

			przywołany przepis zawiera tzw. pojęcie nieostre, co tym samym może spowodować znaczne trudności interpretacyjne w jego stosunku zarówno z punktu widzenia prezesa URE obowiązującego do wykonania wskazanego obowiązku, jak i przedsiębiorców obowiązanych do sporządzania audytów energetycznych.	
135.	Art. 27 ust. 1	IGG	<p>Wątpliwości interpretacyjne związane z obowiązkiem przeprowadzenia audytu energetycznego</p> <p>Wątpliwości interpretacyjne może budzić warunek „ekonomicznego uzasadnienia” konieczności przeprowadzenia audytu energetycznego lub jego zlecenia. Warunek „ekonomicznego uzasadnienia” należy zakwalifikować jako klauzulę generalną, która jako zwrot niedookreślony, konkretyzuje się w danym stanie faktycznym na etapie stosowania prawa. Niemniej jednak, proponowane brzmienie przepisu powodować będzie niejasność i niepewność w stosowaniu prawa (należy pamiętać, że audyt energetyczny, zgodnie z art. 27 ust. 3 powinien być przeprowadzony przez niezależny podmiot, posiadający wiedzę oraz doświadczenie zawodowe w przeprowadzaniu tego typu audytu), nakładając kolejny, kosztowny i czasochłonny obowiązek na przedsiębiorców. Postulujemy o zaprojektowanie wytycznych dla przedsiębiorców przez projektodawcę, które w sposób jednoznaczny określą, w jakich warunkach i na jakiej podstawie przedsiębiorcy mogą uznać, że przeprowadzenie audytu będzie „ekonomicznie uzasadnione”. Dzięki temu, zakres niepewności prawnej zostanie zminimalizowany.</p> <p>Z brzmienia projektowanych przepisów ustawy nie wynika jednoznacznie, który podmiot podejmuje decyzję o konieczności przeprowadzenia audytu. Biorąc pod uwagę, że przeprowadzenie audytu jest czynnością czasową i kapitałochłonną, operatorzy postulują o sprecyzowanie, czy decyzję o konieczności przeprowadzenia audytu podejmuje przedsiębiorca, czy też może wymusić ją krajowy organ regulacyjny.</p> <p>Być może powyższe wątpliwości usunąłby projekt rozporządzenia wykonawczego, który dołączony do nUEE spełniłby jednocześnie wymóg rozporządzenia RM w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”</p>	Jw.
136.	Art. 27 ust. 1	IGCP	W pierwszej części uwag odnosiliśmy się do wątpliwej skuteczności mechanizmów zawartych w Rozdziale VI. Kolejnym przykładem słabości zaproponowanych przepisów jest zwrot zawarty w artykule 27 ust. 1 „ jeżeli	Jw.

			<i>jest to ekonomicznie uzasadnione</i> ". Powstaje pytanie, jak i czy można uzasadnić, że audyt – jako usługa doradcza – jest „ekonomicznie uzasadniona bądź nie . Kto i jak ma stwierdzać iż przeprowadzenie audytu energetycznego przedsiębiorstwa jest ekonomicznie uzasadnione lub nieuzasadnione.	
137.	Art. 27 ust. 2	PTEZ ENEA	Zapis wymaga doprecyzowania. Nie każda firma ma wprowadzony system zarządzania energią (norma ISO 50 001) ale może posiadać system zarządzania środowiskowego (norma ISO 14 001). W paragrafie mówi się o systemie zarządzania środowiskiem – takiej normy nie ma. Dlatego proponuje się zmienić nazwę z „system zarządzania środowiskiem” na „system zarządzania środowiskowego” lub wprost przywołać w paragrafie numery norm, których wprowadzenie zwalnia z wykonywania audytu przedsiębiorstwa. Postulujemy zmianę ust.2 na brzmienie: „Obowiązek, o którym mowa w ust.1, nie dotyczy przedsiębiorcy posiadającego system zarządzania energią lub system zarządzania środowiskowego określony w odpowiednich normach europejskich.”.	Jw.
138.	Art. 27 ust. 2	GK PGE SA PRP	Proponuje się zmienić na: „Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorcy posiadającego system zarządzania energią lub system zarządzania środowiskiem określony w odpowiednich normach europejskich lub międzynarodowych ". Uzasadnienie: Zmiana wynika z dostosowania do art. 8 pkt 6 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE.	Uwzględniono
139.	Art. 27 ust. 3	GK PGE SA	Art. 27 ust 3 i 4 Punkty 3 i 4 a art. 27 wzajemnie się wykluczają. Konieczne jest zredagowanie treści i jednoznaczne określenie, czy audyt energetyczny może zostać wykonany przez pracownika audytowanego przedsiębiorstwa.	Uwzględniono zmiana redakcji
140.	Art. 27 ust. 4	PTEZ ENEA	Zapis nie jasny i wymagający doprecyzowania. Postulujemy, aby szczegółowe zasady sporządzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa i kto może go wykonywać było regulowane w rozporządzeniu.	Zmiana redakcji

141.	Art. 27	KK	Brak w Projekcie ustawy zapisów określających, w jaki sposób do przeprowadzenia audytów będą zachęcane małe i średnie przedsiębiorstwa (art. 8 Dyrektywy mówi o tym, że Państwa członkowskie opracowują programy zachęt dla MŚP do poddawania się audytom energetycznym, a następnie do wdrażania zaleceń sporządzonych w trakcie tych audytów. Taki mechanizm mógłby być stworzony np. ze środków uzyskanych z kar i opłat zastępczych.	Zapisy dyrektywy - fakultatywne
142.	Art. 28 ust. 2	GK PGE SA	Art. 28 ust 2 Przyjęcie artykułu w zaproponowanej formie może doprowadzić do bardzo dużych kosztów audytów, którymi będą obciążeni przedsiębiorcy. Zlecenie podmiotowi zewnętrznemu (art. 27 ust 3) przygotowania audytu obejmującego zespoły budynków, instalacje przemysłowe i transport w przypadku PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., której 12 Oddziałów jest rozproszonych po kraju będzie wysoce kosztowne i czasochłonne. W zaproponowanej ustawie nie ma wzmianki o ew. rozporządzeniu, które powinno uszczegółowić zakres przyszłych audytów, energetycznych przedsiębiorstw. W naszej ocenie zasadne jest, by audyt energetyczny tyczył jedynie głównych profili działalności przedsiębiorstwa.	Zmiana redakcji
143.	Art. 28 ust. 2 pkt 1	FOEEiG PIPC	Proponuje się wykreślić słowa : ... oraz w przypadku energii elektrycznej – zapotrzebowania na moc.	Nowa redakcja
144.	Art. 29 ust. 1	FOEEiG PIPC	Brakuje informacji o tym, czy firmy, które posiadają system zarządzania energią zawiadamiają Prezesa URE o tym fakcie?	Nowa redakcja
145.	Art. 29 ust. 2	FOEEiG PIPC	Brakuje informacji o tym, czy Prezes URE też będzie kontrolował firmy, które mają system zarządzania energią.	Prezes URE nie kontroluje firm
146.	Art. 29 ust. 2	IGG	„Prezes URE przeprowadza albo zleca innym podmiotom wyłonionym na zasadach i w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, przeprowadzenie wyrywkowej weryfikacji zgodności oszczędności energii, możliwej do osiągnięcia w wyniku przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa, z informacją, o której mowa w ust. 1 zdanie drugie.” Zapis ten rodzi pytanie o procedury dokonywania wyrywkowej weryfikacji zgodności oszczędzania energii oraz w ustalenie relacji pomiędzy przeprowadzeniem wyrywkowej weryfikacji dokonanej zwłaszcza przez podmioty zewnętrzne, a tajemnicą przedsiębiorstwa i informacjami objętymi tajemnicą przedsiębiorstwa.	Zmiana redakcji

147.	Art. 30 ust. 5	PRP GK PGE SA	Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przedmiot zaprzestał naruszenia prawa, bądź zrealizował obowiązek” Pozytywnie oceniamy wprowadzony zapis, gdyż w obecnie obowiązującej ustawie wymierzenie przez Prezesa URE kary, dla podmiotów naruszających prawo, jest obligatoryjne.	Zmiana redakcji
148.	Art.30	PGNiG	Kary pieniężne powinny stanowić znaczną, odstrasżającą dolegliwość. Decyzje o ich nałożeniu podlegałyby zaskarżeniu do Sądu OKiK	Nie uwzględniono – kary są proporcjonalne do przewinienia
149.	Art. 30 ust. 1 pkt 7	PGE PGNiG	Projektodawca w art. 30 ust. 1 pkt 7 nUEE statuuje odpowiedzialność administracyjną za uzyskanie przez uczestnika przetargu oszczędności energii niższej niż określona w deklaracji przetargowej. Fakt nieuzyskania zadeklarowanego poziomu oszczędności stwierdzony ma być w wyniku weryfikacji, o której mowa w art. 20 ust. 1 nUEE. Za stypizowane w art. 30 ust. 1 pkt 7 nUEE zachowanie grozić ma kara pieniężna do 1 mln zł. Przedmiotową sankcją administracyjną uznać należy za naruszenie reguły ultima ratio w stosowaniu prawa represyjnego. Zauważyć należy, że na etapie ubiegania się o przyznanie świadectw efektywności energetycznej do czynienia możemy mieć z sytuacją, w której podmiot uczestniczący w przetargu zna jedynie przewidywaną oszczędność energii (np. w sytuacji określonej w art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. b nUEE). Niezrozumiałe byłoby zatem wyciągania konsekwencji prawnych z tytułu rozbieżności pomiędzy zadeklarowanym i rzeczywistym (osiągniętym w przyszłości) poziomem oszczędności energii. Ewentualna rozbieżność w przedmiotowym zakresie powinna mieć znaczenie wyłącznie dla uprawnień majątkowych podmiotu związanych z faktem przyznania świadectw efektywności energetycznej, a nie dla ponoszenia odpowiedzialności o charakterze represyjnym. Karze podlegać powinno natomiast podanie nieprawdziwych informacji na temat oszczędności energii w oświadczeniu, o którym mowa w art. 19 ust. 4	Zmiana redakcji
150.	Art. 33 pkt 2 10a- 10b	PGNiG	Wymóg sporządzenia analizy kosztów i korzyści Projekt ustawy w bardzo nieprecyzyjny sposób implementuje postanowienia Dyrektywy (art. 14 ust. 5 lit. a, b, c, d) przy określaniu sytuacji, w których powinna być wykonana analiza kosztów i korzyści. Dyrektywa wymaga wykonywania analiz kosztów i korzyści w przypadkach: a) budowy nowej jednostki wytwórczej,	Wprowadzono pojęcie znacznej modernizacji

			<p>b) znacznej modernizacji jednostki wytwórczej,</p> <p>c) znacznej modernizacji jednostki przemysłowej generującej ciepło odpadowe,</p> <p>d) budowy nowej sieci ciepłowniczej i chłodniczej lub budowy nowej jednostki wytwórczej w istniejącej sieci ciepłowniczej.</p> <p>W projekcie ustawy w art. 33 pkt 2, wprowadzającym do ustawy-Prawo energetyczne nowe art. 10a i 10b, używane jest sformułowanie: „przebudowa” lub „modernizacja”, co będzie oznaczać, iż każda nawet najmniejsza przebudowa (modernizacja) będzie wymagała wykonywania skomplikowanych analiz kosztów i korzyści wydłużając czas na ich przygotowanie i realizację oraz będzie generować dodatkowe nieuzasadnione koszty dla przedsiębiorstw energetycznych. Projektodawca przewiduje także wykonywanie analiz w przypadku budowy lub przebudowy elektrociepłowni przemysłowej, podczas gdy w dyrektywie jest mowa o instalacji przemysłowej generującej ciepło odpadowe. Elektrociepłownia przemysłowa, która wykorzystuje ciepło odpadowe i planuje modernizację lub budowę nowej jednostki kogeneracyjnej, która również będzie wykorzystywać ciepło odpadowe, nie powinna wykonywać analiz kosztów i korzyści. Potwierdzają to także postanowienia znajdujące się w części 2 Załącznika IX do dyrektywy o efektywności energetycznej, wymagające wykonania analiz kosztów i korzyści w przypadku: <i>„Jeżeli planowana jest instalacja stricte elektryczna lub instalacja bez odzysku ciepła [...]”.</i></p> <p>Zakres analizy kosztów i korzyści</p> <p>Projekt ustawy zupełnie pomija ewentualne konsekwencje przypadku, gdy analiza kosztów i korzyści wykaże zasadność modernizacji dużego bloku energetycznego z zastosowaniem kogeneracji i podłączenia go do istniejącego systemu ciepłowniczego, w którym już istnieją jednostki kogeneracyjne. W takim przypadku, może prowadzić to do niepotrzebnej konkurencji w obszarze kogeneracji oraz likwidacji już istniejących jednostek kogeneracyjnych. Przedsiębiorcy, którzy wcześniej zainwestowali w rozwój kogeneracji, będą zmuszeni do likwidacji swojej działalności wytwórczej i poniosą straty finansowe. W projekcie ustawy zbyt ogólnie opisano zasady, jakie obowiązują przy przeprowadzaniu analiz kosztów i korzyści, co będzie prowadzić do sporów pomiędzy podmiotami</p>	
--	--	--	---	--

			<p>uczestniczącymi w realizacji tych analiz oraz trudności w ostatecznej weryfikacji uzyskanych wyników. W celu doprecyzowania zakresu analiz oraz uwzględnienia także interesów przedsiębiorstw energetycznych działających na rynku ciepła (dostarczających ciepło do sieci ciepłowniczej, w tym także z jednostek kogeneracyjnych) proponujemy przyjęcie poniższych poprawek.</p> <p><u>Propozycja brzmienia przepisów:</u></p> <p>W art. 33 ustawy w pkt 2 dokonuje się następujących zmian:</p> <p>1) w art. 10a ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 7 w brzmieniu: <i>„wpływu na efektywność wytwarzania wszystkich wytwórców zasilających ciepłem system ciepłowniczy lub chłodniczy, którego dotyczy wyżej wymieniona budowa lub modernizacja”</i></p> <p>2) w art. 10a ust. 3 na końcu zdania dodaje się wyrazy: <i>„oraz analiz wpływu inwestycji na innych wytwórców funkcjonujących w systemie energetycznym, którego dotyczy budowa lub modernizacja, a także na klienta końcowego”.</i></p> <p>3) w art. 10b ust. 5. na końcu zdania dodaje się wyrazy: <i>„oraz innymi podmiotami, które posiadają jednostki wytwórcze zasilające ciepłem wyżej wymienioną sieć”.</i></p> <p>Alternatywnie proponujemy stworzenie w projekcie ustawy delegacji do wydania rozporządzenia, w którym określony zostałyby szczegółowy zakres analiz kosztów i korzyści. Projekt przedmiotowego rozporządzenia powinien być skonsultowany ze wszystkimi podmiotami działającymi na rynku ciepła sieciowego.</p>	
151.	Art. 33	<p>PNIPH</p> <p>ES</p> <p>PTEZ</p> <p>LEWIATAN</p>	<p>Analiza kosztów i korzyści budowy źródeł skojarzonych.</p> <p>Art. projektu ustawy wprowadza w art.10a- 10b upe, dla przedsiębiorstw energetycznych planujących budowę lub modernizację jednostek wytwórczych o mocy powyżej 20 MW obowiązek przeprowadzenia analizy określającej optymalne rozwiązania wykorzystania zasobów i opłacalnych rozwiązań dla budowy jednostki rozdzielonego wytwarzania energii elektrycznej i porównania jej do budowy w to miejsce jednostki kogeneracyjnej. Uważamy, że rozwiązanie to, wynikające z tekstu dyrektywy, jest rozwiązaniem słusznym, służącym poprawie efektywności energetycznej i oszczędności zasobów energetycznych. Niemniej zapisy w tym zakresie powinny zastać doprecyzowane tak, aby uniknąć problemów</p>	Doprecyzowano zakres analizy

			interpretacyjnych. W szczególności przepisy art.10a ust.1 wprowadzają nieprecyzyjny zapis przedsiębiorców, którzy planują budowę i modernizację źródeł po dniu 5 czerwca 2014 roku . Zestawienie nieprecyzyjnych określeń („planują”, „planujący budowę lub modernizację”) oraz konkretnej daty może prowadzić do nadużyć. Dodatkowo zapisy wprowadzają określenie „ efektywnych zasobów ”, które także może budzić wątpliwości interpretacyjne.	
152.	Art. 33	PTEZ	Określenie nominalna moc cieplna jest sformułowaniem zbyt ogólnym i może dotyczyć zarówno mocy cieplnej kotła, instalacji lub paliwa.. W Dyrektywie 2012/27/UE o efektywności energetycznej (Art. 14 ust. 5 pkt a, b, c i d) moc cieplna 20 MW jest zdefiniowana dokładnie jako mocy w dostarczonym do instalacji paliwie i proponujemy w celu uniknięcia problemów interpretacyjny zastosowanie wprost definicji z Dyrektywy. Postulujemy zmianę definicji mocy cieplnej jednostki wytwórczej zgodnie z zapisami dyrektywy o efektywności energetycznej (Art. 14 ust. 5 pkt a, b, c i d) oraz doprecyzowanie, w jakim momencie zaawansowania prac nad budową lub modernizacją jednostek wytwórczych lub sieci, pod dniu 5 czerwca 2014 roku będzie obowiązywał obowiązek wykonania analiz kosztów i korzyści zastosowania kogeneracji.	Def z ustawy środowiskowej doprecyzowano
153.	Art. 33	IGCP	Ustawa nie wyjaśnia, czy analizę kosztów i korzyści trzeba będzie wykonać w przyszłości dla wszystkich realizowanych po dniu 5 czerwca 2014 r inwestycji określonych w projekcie ustawy, czyli czy trzeba będzie robić analizy dla projektów dziś realizowanych czy tylko dla tych, które będą realizowane po wejściu ustawy w życie? Czy chodzi o inwestycje zrealizowane po 5 czerwca 2014 czy też rozpoczęte po 5 czerwca 2014? Czy analizę kosztów i korzyści trzeba będzie wykonywać dla każdej inwestycji w sieć ciepłowniczą?	Analiza kosztów i korzyści powinna być zrobiona dla każdej inwestycji rozpoczętej po 5.06.2014r. przed uzyskaniem pozwolenia na budowę – termin z dyrektywy
154.	Art. 33	IGCP	Uwaga ogólna do artykułu 33 dotycząca chłodu – wszelkie regulacje w zakresie chłodu powinny dotyczyć jedynie produkcji, przesyłania i dystrybucji ciepła na potrzeby produkcji chłodu, a nie regulacji samego chłodu – tylko takie podejście pozwoli na właściwą optymalizację systemów ciepłowniczych zwłaszcza poprzez produkcję ciepła w okresie letnim m.in. w wysokosprawnej kogeneracji, co wpłynie na bardziej efektywną produkcję	Chłód sieciowy z uwagi na znikomą skalę (tylko są realizowane programy pilotażowe) pozostaje poza regulacją

			energii elektrycznej oraz poprzez zwiększenie przepływu ograniczenie start przesyłowych w tym okresie;	
155.	Art. 33 pkt 2	PTEZ	<p>1) zmiana w ustawie Prawo Energetyczne Art. 10a, ust 2 i 3</p> <p>Analiza kosztów i korzyści</p> <p>W dalszej części art. 33. znajduje się bardzo lakoniczny opis zakresu, który powinna zawierać analiza kosztów i korzyści zastosowania kogeneracji. Dyrektywa 2012/27/UE w załączniku IX bardzo szczegółowo określa zasady wykonania takich analiz. Brak szczegółowych zasad będzie prowadzić do sporów pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w realizacji tych analiz oraz trudności w ostatecznej weryfikacji uzyskanych wyników.</p> <p>Postulujemy, aby szczegółowy zakres analiz został umieszczony w załączniku do projektu ustawy lub w ustawie pojawiła się delegacja dla Ministra Gospodarki do przygotowania rozporządzenia, w którym znalazłby się dokładny opis zakresu analiz kosztów i korzyści zastosowania kogeneracji.</p> <p>W projekcie ustawy nie wskazano czemu ma służyć wykonana analiza kosztów i korzyści. Zgodnie z Art.14 ust.7 dyrektywy 2012/27/WE analiza ma być jednym z kryteriów udzielania pozwoleń na budowę nowych źródeł (art. 7 dyrektywy 2009/72/WE)</p> <p>Ponadto analiza powinna uwzględniać wszystkie podmioty działające na analizowanym rynku ciepła, a także wpływ na odbiorcę końcowego. Pominięcie części uczestników rynku w tym klientów końcowych będzie powodować, że przeprowadzone analizy nie będą kompletne, a ich wyniki mogą być podważane.</p> <p>Postulujemy wprowadzenie następujących zmian:</p> <p>1) Art. 10a ust. 2 dodać za pkt 6) pkt 7) : „wpływu na efektywność wytwarzania wszystkich wytwórców zasilających ciepłem system ciepłowniczy lub chłodniczy, którego dotyczy ww. budowa lub modernizacja”</p> <p>2) Art. 10a ust. 3 dodać na końcu zdania „oraz analizę wpływu inwestycji na innych wytwórców funkcjonujących w systemie energetycznym, którego dotyczy budowa lub modernizacja, a także na klienta końcowego”</p> <p>3) Analiza kosztów i korzyści jest jednym z dokumentów niezbędnych do wydania pozwolenia na budowę źródła energii a także wniosku o</p>	Zmiana redakcji

			koncesje na wytwarzanie energii elektrycznej lub ciepła.	
156.	Art. 33 pkt 2	PRP	Ze względu na wątpliwości i związany z tym brak jednoznaczności zapisów przedstawionych w art. 33 ust 2, proponujemy wykreślenie tych zapisów lub ich istotną korektę. Ewentualnie wnioskujemy o ich przeniesienie do rozporządzenia wykonawczego do niniejszej ustawy.	Jw.
157.	Art. 33 pkt 2	GK PGE SA PRP	<p>Uwagi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • W art. 33 pkt 2 zamiennie stosuje się pojęcie modernizacja i pojęcie przebudowa - wnioskuje się o ujednoczenie stosowanych pojęć oraz ich zdefiniowanie. • Wnioskuje się o zmianę terminu budowy lub modernizacji jednostek wytwórczych, po którym należy przeprowadzić „analizę kosztów i korzyści”, na termin 6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego przepisu („art. 10a 1.). • Artykuł nie wyjaśnia, jak należy rozumieć cel „analizy kosztów i korzyści”. • Artykuł nie precyzuje w oparciu, o jakie założenia techniczne i przede wszystkim ekonomiczne należy wykonać „analizę kosztów i korzyści”. W zależności od przyjętych założeń można otrzymać, dla tego samego projektu, różne wyniki. Czy założenia ekonomiczne będą publikowane przez ministra właściwego do spraw gospodarki? • W artykule nie poruszono kwestii terminu, w jakim należy przeprowadzić analizę (na jakim etapie projektu). Nie wskazano, jakiej jednostce organizacyjnej należy przekazać wyniki „analizy kosztów i korzyści” (w jakim terminie, jak wygląda ścieżka ewentualnego odwołania się od podjętych na podstawie analizy decyzji?). Jaki organ administracji zatwierdza „analizę kosztów i korzyści” (w jakim terminie i trybie). Dla jakiego horyzontu czasu „analizę kosztów i korzyści” należy wykonać (kto taki okres ewentualnie wyznacza)? • Co należy rozumieć pod pojęciem „elektrownia”? Zaznaczyć należy, że w większości w elektrowniach zawodowych występuje produkcja energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji. • W wielu przypadkach, z uwagi na ograniczenie systemu ciepłowniczego, porównanie planowanej budowy „elektrowni - bloku energetycznego wyposażonego w turbinę kondensacyjną”, z jednostką kogeneracji wytwarzającą energię elektryczną w wysokosprawnej kogeneracji (przyjmuje 	Termin zgodny z dyrektywą EE

			<p>się, że chodzi o wytwarzanie całej energii elektrycznej w tym procesie) praktycznie jest niemożliwe. Ponadto, w niewielu przypadkach jednostka kogeneracji wytwarza całą energię elektryczną w wysokosprawnej kogeneracji np. jest to możliwe, lecz związane z postojami w okresach o niskim zapotrzebowaniu przez odbiorców na ciepło użytkowe (trudno wówczas porównać czasy pracy „elektrowni” i tej jednostki kogeneracji).</p> <ul style="list-style-type: none"> • Użycie pojęcia proces wytwarzania w wysokosprawnej kogeneracji jest niewłaściwe w kontekście „analizy kosztów i korzyści”, bowiem proces wytwarzania w wysokosprawnej kogeneracji zachodzi jak już wspomniano w większości elektrowni zawodowych. Wobec czego należy zdefiniować, co należy rozumieć pod pojęciem proces wytwarzania w wysokosprawnej kogeneracji. • Wskazanie przeprowadzenia „analizy kosztów i korzyści”, przez przedsiębiorstwa energetyczne we współpracy z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu, może być trudne do realizacji w praktyce z uwagi na tajemnicę handlową poszczególnych podmiotów lub prozaicznie wolę współpracy poszczególnych stron. 	
158.	Art. 33 pkt 2 zmiany w PE Art. 10b ust.1	PTEZ	<p>Art. 10b ust. 1. Analiza kosztów i korzyści Zgodnie z załącznikiem IX dyrektywy o efektywności energetycznej analiza powinna dotyczyć, tylko budowy kondensacyjnych jednostek wytwórczych, w przypadku jeżeli inwestor zdecydował się na budowę kogeneracyjnej jednostki wytwórczej, wykonywanie takich analiz nie jest potrzebne, a jedynie generuje dodatkowe koszty i prowadzi do wydłużenia procedur administracyjnych koniecznych do realizacji inwestycji kogeneracyjnych. Postulujemy, aby w przypadku budowy jednostek kogeneracyjnych nie było konieczności przeprowadzania takich analiz.</p>	Analiza dotyczy tylko budowy kondensacyjnych jednostek wytwórczych, w przypadku budowy kogeneracyjnej jednostki wytwórczej, wykonywanie takich analiz nie jest potrzebne
159.	Art. 33 pkt 2 Art. 10b ust.1	ENEA PTEZ	<p>Art. 10b. ust. 1. , pkt 4 Przedsiębiorstwa energetyczne oraz przedsiębiorcy, (...), planujące: (...) 4) przyłączenie do sieci ciepłowniczej jednostki wytwórczej o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW, lub przebudowę tej jednostki wytwórczej - sporządzają analizę kosztów i korzyści efektywności źródła i ocenę czy przyłączana jednostka wytwórcza jest zapewnia większą efektywność wytwarzania ciepła od źródeł już przyłączonych do sieci ciepłowniczej</p>	Nie uwzględniono. Wymaganie z dyrektywy EE

		<p><u>Uzasadnienie:</u> Nie jest uzasadnione, aby w każdym przypadku budowy sieci ciepłowniczej (tym bardziej niewielkiego fragmentu sieci ciepłowniczej) wykonywać analizę kosztów i korzyści pod kątem wykorzystania ciepła odpadowego. Czy to nie jest jakaś pomyłka?</p> <p>Przedsiębiorstwa dystrybucyjne prowadząc standardową działalność podłączania nowych klientów musiałyby za każdym razem wykonywać dodatkowe i kosztowne analizy. Dyrektywa odnosi się w tym aspekcie do budowy nowej sieci, a nie rozbudowy istniejącej sieci ciepłowniczej. Proponujemy zmianę zapisów, aby nie stwarzać dodatkowych barier w rozwoju istniejących sieci ciepłowniczych.</p> <p>Postulujemy, uszczegółowienie proponowanego zapisu, że analiza nie dotyczy istniejących sieci ciepłowniczych oraz rozbudowy sieci pod kątem podłączania nowych klientów.</p> <p>Przyjęcie przepisu w wersji proponowanej w projekcie ustawy skutkowałoby koniecznością wykonywania kosztownych analiz przy każdej, nawet najmniejszej, modernizacji sieci ciepłowniczej, w tym także w przypadku normalnej działalności polegającej na przyłączaniu nowych klientów.</p> <p>Postulujemy modyfikację przepisów w projekcie ustawy (art. 33 nowelizujący ustawę – Prawo Energetyczne) tak by były one zgodne z Dyrektywą. Wprowadzane zmiany powinny służyć temu by przedsiębiorstwa energetyczne realizujące drobne modernizacje, jak i przyłączające nowych odbiorców do sieci ciepłowniczej i chłodniczej nie musiały wykonywać nieuzasadnionych i kosztownych analiz.</p> <p>Zwracamy uwagę, iż Dyrektywa definiuje znaczną modernizację, jako modernizację, której koszty przekraczają 50% kosztów nowej porównywalnej jednostki.</p>	<p>(brak propozycji zwolnień zgłaszanych KE na mocy art.14 ust. 6 ostatni akapit w 2013 r.)</p>
160.	<p>Art. 33 pkt 2 zmiany w PE Art. 10b ust.3</p>	<p>PAK</p> <p>Zapisy pkt 1 tego ustępu wydają się nieprecyzyjne. Przewidziana możliwość zwolnienia z przeprowadzania analizy kosztów i korzyści dotyczy wymogu jednoczesnego dostarczania energii cieplnej instalacji wytwarzających energię elektryczną w okresach szczytowego obciążenia.</p>	<p>Uwzględniono</p>

			<p>Wobec czego zapis powinien brzmieć: „1.jednostek wytwórczych produkujących energię w okresach szczytowego zapotrzebowania „ w rozdziale III dyrektywy EED zatytułowanym „EFEKTYWNOŚĆ ZAOPATRZENIA W ENERGIĘ”, zamieszczono artykuł 14 dotyczący promowania efektywności ogrzewania i chłodzenia, w którym w ustępie 11 znajdują się podstawy prawne dla przedłużenie systemu wsparcia kogeneracji, przy założeniu, że podlega ono ocenie zgodności z zasadami dotyczącymi pomocy państwa. W związku z powyższym jesteśmy zainteresowani, kiedy rozpoczną się prace legislacyjne dotyczące długoterminowego systemu wsparcia dla kogeneracji, bez którego podjęcie decyzji inwestycyjnych o budowie nowych wysokosprawnych źródeł oznacza znaczące podwyżki cen ciepła dla dotychczasowych odbiorców i czyni inwestycje nierentownymi.</p>	Prace trwają i uwzględnia decyzję KE w spr. notyfikacji obecnego systemu
161.	Art. 33 10b ust. 3	LEWIATAN ES PNIPH PTEZ PGNIG	<p>Zwolnienia dla źródeł szczytowych. W art. 33 art.10b ust. 3 wprowadzono wyłączenia dla źródeł, dla których należy przeprowadzić analizę porównawczą budowy kogeneracji zamiast produkcji rozdzielonej, tj. dla źródeł szczytowych, obiektów energetyki jądrowej oraz CCS. W projekcie zapisów błędnie zdefiniowano źródło szczytowe jako źródło o pracy nie krótszej niż 1500 h rok. W ten sposób zdefiniowano źródło, które może pracować w podstawie, przez cały rok. <u>Postulujemy, zmianę błędnego zapisu na następujące brzmienie „... pracujących przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin w roku, jako średnia z pięciu ostatnich lat”.</u></p>	Uwzględniono
162.	Art. 33 10b ust. 4	ENEA PTEZ	<p>Art. 10b. ust.4: zmiana na : Jeżeli planowana jest budowa lub przebudowa jednostki wytwórczej energii elektrycznej będącej elektrownią lub elektrociepłownią przemysłową, analiza kosztów i korzyści zawiera porównanie tej jednostki, z jednostką wytwórczą będącą elektrownią lub elektrociepłownią przemysłową, która wytwarza zbliżone ilości energii elektrycznej, wykorzystując w procesie wytwarzania: ciepło odpadowe z instalacji przemysłowej, albo dostarcza wytworzone ciepło lub chłód za pomocą sieci ciepłowniczych lub chłodniczych do procesów przemysłowych lub odbiorców końcowych. <u>Uzasadnienie:</u> Zapis nieczytelny, nie wiadomo co jest celem tego zapisu i jakie jednostki</p>	Nie uwzględniono, regulacja zgodna z dyrektywą

			wytwórcze energii elektrycznej obejmuje. Proponuję aby dotyczył on tylko jednostek wytwórczych energii elektrycznej zlokalizowanych w zakładach przemysłowych (u odbiorcy końcowego).	
163.	Art. 33, 10b ust. 5	LEWIATAN ES PNIPH	Współpraca przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu i wytwórców energii. Art. 33, ust. 5 wprowadza zapisy o przeprowadzeniu analizy porównawczej kosztów i korzyści budowy źródeł wytwórczych we współpracy podmiotów zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu i wytwórców energii. <u>Postulujemy wprowadzenie przepisów o wzmocnieniu tej współpracy, wskazujących na obligatoryjne podjęcie współpracy dla potrzeb przedmiotowej analizy.</u>	Poza zakresem ustawy
164.	Art. 33 10b ust. 5	PTEZ	dodać na końcu zdania: „oraz innymi podmiotami, które posiadają jednostki wytwórcze zasilające ciepłem ww. sieć”.	Nie uwzględniono, regulacja zgodna z dyrektywą
165.	Art. 33 10c	ES PNIPH	Analiza potencjału kogeneracji. Z przychylnością przyjmujemy zapisy o ocenie potencjału kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemach ciepłowniczych lub chłodniczych.	Uwzględniono
166.	Art. 33, 10c ust. 2	IGG PGNIG	Postulujemy o następującą modyfikację w art. 33 pkt 2 Projektu, w zakresie nowo wprowadzanego do Ustawy – Prawo energetyczne art. 10c ust. 2: <i>„W celu sporządzenia oceny, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki przeprowadza analizę wprowadzenia określonych wariantów wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych i chłodniczych, w tym możliwości techniczne oraz opłacalność ekonomiczną wprowadzenia tych wariantów. Analiza opłacalności ekonomicznej uwzględnia koszty i korzyści środowiskowe i zdrowotne. Analizę tę przeprowadza się dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Zapis ten sprowadza się tylko i wyłącznie do przeprowadzenia analiz, za którymi nie idą żadne następne działania. W szczególności nowy art. 10c, nie implementuje art. 14 ust 4 Dyrektywy, zgodnie z którym w przypadku, gdy sporządzona analiza potwierdzi istnienie uzasadnionego ekonomicznie potencjału stosowania wysokosprawnej kogeneracji lub efektywnych	Zmiana redakcji. Doprecyzowano

			<p>systemów ciepłowniczych i chłodniczych, państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania na rzecz rozbudowy sprawnej infrastruktury ciepłowniczej i chłodniczej lub ich dostosowania do rozwoju wysokosprawnej kogeneracji (...). W związku z powyższym prosimy o zdefiniowanie w Projekcie działań, jakie zostaną podjęte przez Ministra właściwego do spraw gospodarki po zakończeniu przedmiotowych analiz, w celu wypełnienia zobowiązania wynikającego z art.14 ust. 4 Dyrektywy.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę, iż ocena potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych powinna być prowadzona zgodnie z metodologią określoną w Załączniku IX, część 1 do Dyrektywy 2012/27/UE. Zgodnie z niniejszym załącznikiem koszty brane pod uwagę przy ocenie potencjału obejmują również czynniki socjoekonomiczne i środowiskowe. W szczególności zarówno koszty i korzyści uwzględniane w analizie obejmują również koszty i korzyści środowiskowe i zdrowotne.</p>	
167.	Art. 33, 10c ust. 3	GK PGE SA PRP	<p>• W art. 10c 3 brzmienie: proponujemy zmienić na: Przez efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy rozumie się system ciepłowniczy lub chłodniczy, w którym do produkcji ciepła lub chłodu dostarczonego do sieci ciepłowniczej lub chłodniczej wykorzystuje się co najmniej w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 50%o energię ze źródeł odnawialnych, lub 2) 50 %o ciepło odpadowe, lub 3) 75 % ciepło pochodzące z kogeneracji; 4) 50 %o łącznie ciepło i energię, o której mowa w pkt. 1), 2) i 3). <p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana ma na celu sprecyzowanie przeznaczenia ciepła lub chłodu - dostarczenia go do sieci ciepłowniczej lub chłodniczej. Dodatkowo uszczegółowiono zapis w punkcie 4).</p>	Uwzględniono. Zmiana redakcji
168.	Art. 33, 10c ust. 3	PTEZ PGNIG	<p>W art. 10c ust. 3 Ustawy Prawo Energetyczne wprowadzono definicję efektywnego systemu ciepłowniczego. Efektywny system ciepłowniczy to taki system, który spełnia jeden z czterech warunków opisanych w ust 3, ale wymieniając ostatni warunek zapomniano dodać zaimka „lub”</p> <p>Postulujemy zmianę błędnego zapisu na następujące brzmienie: „3) 75% ciepło pochodzące z kogeneracji, lub</p>	Jw.

			4) 50% połączenie takiej energii i ciepła.”. Proponujemy rozważenie przeniesienia treści tego art. do definicji.	
169.	Art. 33, 10c ust. 3	IGCP	w nowym art. 10c ust. 3 ustawy Prawo energetyczne należy w pkt. 1) zamienić słowo „energię” na słowo „ciepło” oraz doprecyzować czego dotyczy pkt. 4) – nie wiadomo jakiej energii dotyczy zapis	Nie uwzględniono. Def. zgodna z EED
170.	Art. 33 pkt 5 dodaje się punkt 6	PGNiG	Sposób wykorzystania analizy kosztów i korzyści Propozycja brzmienia przepisów: W art. 33 ustawy po pkt 5 dodaje się punkt 6 w brzmieniu: <i>„w art. 35 po ust. 1c dodaje się ust. 1d w brzmieniu: Wniosek o udzielenie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej lub ciepła powinien ponadto zawierać analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z Projektem analiza kosztów i korzyści służy wyłącznie do uzyskania pozwolenia na budowę źródła energii. Zwracamy uwagę, iż taki cel sporządzenia analizy nie oddaje intencji projektodawcy unijnego wyrażonej w art. 14 ust. 8 Dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą zwolnić poszczególne instalacje z wymogów wdrażania opcji, których korzyści przewyższają koszty, jeśli wystąpią nadrzędne przyczyny prawne. Takie sformułowanie wskazuje, iż realizacja projektów, których korzyści przewyższają koszty powinna być wymagana. W tym celu niezbędne jest ustanowienie mechanizmów weryfikacji wyników analizy kosztów i korzyści. W tym celu proponujemy, by analiza ta była jednym z dokumentów załączanych do wniosku o koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej lub ciepła.	Analiza powinna powstać przez złożeniem wniosku o koncesję
171.	Art. 33 Uzupełnienie Pr en (art.15 EED)	FOEEiG PIPC	W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne proponuje się wprowadzenie następujących zmian w przepisach: 1) art. 3 ust. 16c) proponuje się nadać brzmienie: <i>„16c) równoważenie dostaw energii elektrycznej z zapotrzebowaniem na tę energię – zaspokojenie możliwego do przewidzenia, bieżącego i perspektywicznego zapotrzebowania odbiorców na energię elektryczną i moc, z uwzględnieniem podejmowania działań mających na celu wprowadzenie odpłatnych ograniczeń w jej dostarczaniu i poborze”.</i>	Nie uwzględniono – brak odpłatnych ograniczeń „Ograniczenia” dot. wyłącznie wydarzeń nadzwyczajnych art. 11 uPE

		<p>2) w art. 3 proponuje się dodanie pkt 50: „50) reakcja strony popytowej – zmiany w użytkowaniu energii elektrycznej przez odbiorców w stosunku do ich normalnych schematów użytkowania energii wprowadzone w odpowiedzi na zmiany cen energii elektrycznej lub mocy w czasie oraz bodźce finansowe ukierunkowane na zmianę zapotrzebowania lub wytwarzania energii elektrycznej w źródłach służących w normalnych warunkach pracy systemu elektroenergetycznego do wytwarzania energii na potrzeby własne odbiorców energii elektrycznej, mające na celu: ograniczenie zagrożeń dla stabilności systemu energetycznego, zapewnienie długoterminowej zdolności pokrycia zapotrzebowania lub ograniczenie kosztów rozbudowy sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej;”</p> <p>lub</p> <p>„50) reakcja strony popytowej - programy i działania mające na celu zachęcenie odbiorców do zmiany sposobu użytkowania energii elektrycznej uwzględniające czas i poziom zapotrzebowania na energię elektryczną, do których należą: ceny i taryfy dynamiczne, programy zwiększające niezawodność (takie jak bezpośrednie sterowanie urządzeń i odbiory wyłączalne), wykorzystanie magazynów energii elektrycznej oraz źródeł służących w normalnych warunkach pracy systemu elektroenergetycznego do wytwarzania energii na potrzeby własne odbiorców energii elektrycznej;”.</p> <p>3) w art. 3 proponuje się dodanie pkt 51: „51) agregator reakcji strony popytowej – podmiot prowadzący działalność gospodarczą polegającą na zarządzaniu i oferowaniu reakcji strony popytowej z udziałem dwóch lub większej liczby odbiorców energii elektrycznej.”.</p> <p>4) w art. 5 ust. 2 pkt. 2 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „2) umowa o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii - postanowienia określające: moc umowną w okresach szczytowych i pozaszczytowych, jeśli urządzenia pomiarowo-rozliczeniowe to umożliwiają, oraz warunki wprowadzania jej zmian, ilość przesyłanych paliw gazowych lub energii w podziale na okresy umowne, miejsca dostarczania paliw gazowych lub energii do sieci i ich odbioru z sieci,</p>	<p>Brak uzasadnienia dla określania mocy dla okresu szczytowego itp.</p>
--	--	---	--

		<p>standardy jakościowe, warunki zapewnienia niezawodności i ciągłości dostarczania paliw gazowych lub energii ,stawki opłat lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach oraz warunki wprowadzania zmian tych stawek i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, parametry techniczne paliw gazowych lub energii oraz wysokość bonifikaty za niedotrzymanie tych parametrów oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy oraz okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania”.</p> <p>5) w art. 9 ust. 3 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, biorąc pod uwagę: bezpieczeństwo i niezawodne funkcjonowanie tego systemu, równoprawne traktowanie użytkowników systemu elektroenergetycznego, wykorzystanie reakcji strony popytowej, wymagania w zakresie ochrony środowiska oraz budowy i eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci określone w odrębnych przepisach.”.</p> <p>6) w art. 9 ust 4 pkt 5) proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „5) zakres, warunki i sposób bilansowania systemu elektroenergetycznego, w tym wykorzystanie reakcji strony popytowej, oraz prowadzenia z użytkownikami tego systemu rozliczeń wynikających z niezbilansowania energii elektrycznej dostarczonej i pobranej z systemu”.</p> <p>7) w art. 9 ust 4 pkt 8) proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „8) warunki współpracy pomiędzy operatorami systemów elektroenergetycznych, w tym z innymi przedsiębiorstwami energetycznymi, w zakresie prowadzenia ruchu sieciowego, zarządzania przepływami, dysponowania mocą jednostek wytwórczych i reakcji strony popytowej oraz postępowania w sytuacjach awaryjnych”.</p> <p>8) w art. 9 ust. 4 proponuje się dodanie pkt 16 w brzmieniu: „16) warunki dostępu oraz udziału odbiorców i agregatorów reakcji strony popytowej w działaniach operatora systemu przesyłowego związanych z bilansowaniem systemu, zakupem usług systemowych oraz zapewnieniem</p>	<p>Nie ma uzasadnienia</p> <p>Proponowane rozwiązania już funkcjonują w systemie elektroenergetycznym na podstawie obowiązującego prawa – ustawa Prawo energetyczne i rozporządzenie tzw. systemowe energii elektrycznej</p>
--	--	---	--

		<p>długoterminowych zdolności przesyłowych i rezerw mocy wytwórczych”.</p> <p>9) w art. 9c ust. 2 proponuje się dodanie pkt 19 w brzmieniu: „19) zakup usług systemowych, o których mowa w ust. 2 pkt. 8, oraz usług w zakresie bilansowania i zapewnienia odpowiedniego poziomu rezerw zdolności wytwórczych i przesyłowych, o którym mowa w ust. 2 pkt 9, z wykorzystaniem w sposób równoprawny i niedyskryminacyjny reakcji strony popytowej (w tym także świadczonych przez agregatorów reakcji strony popytowej) w oparciu o ich zdolności techniczne”.</p> <p>10) w art. 9c ust 3 pkt 9a) proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „9a) umożliwienie realizacji umów sprzedaży energii elektrycznej zawartych przez odbiorców przyłączonych do sieci oraz umów świadczonych przez odbiorców i agregatorów w zakresie reakcji strony popytowej poprzez:”.</p> <p>11) w art. 9c ust 3 pkt 9a lit. b proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „b) pozyskiwanie, przechowywanie, przetwarzanie i udostępnianie, w uzgodnionej pomiędzy uczestnikami rynku energii formie, danych pomiarowych dla energii elektrycznej i mocy pobranej przez odbiorców wybranym przez nich sprzedawcom, agregatorom reakcji strony popytowej i podmiotom odpowiedzialnym za bilansowanie handlowe oraz operatorowi systemu przesyłowego”.</p> <p>12) w art. 9g ust. 4 proponuje się dodanie pkt 10 w brzmieniu: „10) określenia warunków technicznych udziału w rynkach usług systemowych i bilansowania przez odbiorców i agregatorów reakcji strony popytowej.”.</p> <p>13) w art. 9g ust. 6 proponuje się dodanie pkt 7 w brzmieniu: „7) warunki dostępu oraz udziału odbiorców i agregatorów reakcji strony popytowej w działaniach operatora związanych z bilansowaniem systemu, zakupem usług systemowych oraz zapewnianiem długoterminowych zdolności przesyłowych, dystrybucyjnych i rezerw mocy wytwórczych.”.</p>	
--	--	--	--

		<p>14) w art. 9g ust 6a proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „6a) Warunki w zakresie bilansowania systemu elektroenergetycznego, o których mowa w ust. 6 pkt 1, powinny umożliwiać dokonywanie zmian grafiku handlowego w dniu jego realizacji oraz bilansowanie tego systemu i zarządzanie ograniczeniami systemowymi także przez zmianę zapotrzebowania na energię elektryczną lub wytwarzania energii elektrycznej w źródłach służących w normalnych warunkach pracy systemu elektroenergetycznego do wytwarzania energii na potrzeby własne odbiorców energii elektrycznej przez odbiorców lub agregatorów reakcji strony popytowej niespowodowane wprowadzonymi ograniczeniami, o których mowa w art. 11 ust. 1.”.</p> <p>15) w art. 9g proponuje się dodanie ust. 6b w brzmieniu: „6b) Warunki dotyczące bilansowania systemu elektroenergetycznego, o których mowa w ust. 6 pkt 1 w zakresie, o którym mowa w ust 6 pkt 6a, powinny umożliwiać niezależne bilansowanie handlowe użytkowników systemu w zakresie realizacji umów sprzedaży energii elektrycznej przez podmioty odpowiedzialne za bilansowanie handlowe oraz w zakresie realizacji reakcji strony popytowej przez agregatorów reakcji strony popytowej.”.</p> <p>16) w art. 11c ust. 2 pkt 1 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „1) podejmuje we współpracy z użytkownikami systemu elektroenergetycznego, w tym z odbiorcami energii elektrycznej i agregatorami reakcji strony popytowej, wszelkie możliwe działania przy wykorzystaniu dostępnych środków mających na celu usunięcie tego zagrożenia i zapobieżenie jego negatywnym.”</p> <p>17) w art. 11d ust. 1 pkt 2 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „2) dokonuje zakupów interwencyjnych mocy lub energii elektrycznej lub reakcji strony popytowej;”.</p> <p>18) w art. 11d ust. 4 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „4) Operatorzy systemu elektroenergetycznego pokrywają koszty poniesione przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii</p>	<p>Jw.</p>
--	--	--	------------

		<p>elektrycznej oraz agregatorów reakcji strony popytowej, w związku z działaniami, o których mowa w ust. 1.”.</p> <p>19) w art. 14 ust. 2 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „2) zdolności wytwórcze krajowych źródeł paliw i energii oraz potencjał reakcji strony popytowej;”.</p> <p>20) w art. 45 ust. 2 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „2. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła uwzględniają koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć i usług zmierzających do zmniejszenia zużycia paliw i energii u odbiorców oraz zakupu reakcji strony popytowej, stanowiących ekonomiczne uzasadnienie uniknięcia budowy nowych źródeł energii i sieci przesyłowych i dystrybucyjnych lub utrzymania szczytowych źródeł wytwórczych.”.</p> <p>21) w art. 45 ust. 4 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „4. Przedsiębiorstwa energetyczne różnicują ceny i stawki opłat określone w taryfach dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na koszty uzasadnione spowodowane realizacją świadczenia z uwzględnieniem czasu użytkowania energii i mocy, jeśli wpływają one na oszczędności kosztów w zakresie bilansowania systemu elektroenergetycznego, zarządzania ograniczeniami systemowymi oraz sieci elektroenergetycznych uzyskane dzięki działaniom po stronie zapotrzebowania, zarządzaniu zapotrzebowaniem oraz rozproszonemu wytwarzaniu, łącznie z oszczędnościami wynikającymi z obniżenia kosztu dostawy lub inwestycji sieciowych oraz optymalizacji funkcjonowania sieci, o ile przepisy nie stanowią inaczej.”.</p> <p>22) w art. 46 ust. 3 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „3. Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Prezesa URE, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej oraz szczegółowe zasady rozliczeń w obrocie energią elektryczną, biorąc pod uwagę: politykę energetyczną</p>	<p>Nie uwzględniono - art.45 dotyczy także taryf dla gazu i ciepła</p> <p>Konieczne zmiany w rozp. taryfowym – brak</p>
--	--	---	--

			<p>państwa, zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów przedsiębiorstw energetycznych, w tym kosztów ich rozwoju, ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i opłat, poprawę efektywności dostarczania i wykorzystywania energii elektrycznej, równoprawne traktowanie odbiorców, eliminowanie subsydiowania skrośnego, niedyskryminacyjne wykorzystywanie reakcji strony popytowej oraz przejrzystość cen i stawek opłat.”.</p> <p>23) w art. 46 ust. 3 pkt 6 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „6. sposób uwzględniania w taryfach poprawy efektywności, oszczędności kosztów w zakresie bilansowania systemu elektroenergetycznego, zarządzania ograniczeniami systemowymi oraz sieci elektroenergetycznych uzyskane dzięki działaniom po stronie zapotrzebowania, zarządzaniu zapotrzebowaniem oraz rozproszonemu wytwarzaniu, łącznie z oszczędnościami wynikającymi z obniżenia kosztu dostawy lub inwestycji sieciowych, optymalizacji funkcjonowania sieci oraz zmiany warunków działalności wykonywanej przez przedsiębiorstwa energetyczne;”.</p> <p>24) w art. 46 ust. 3 pkt 9 proponuje się wprowadzenie następującej zmiany: „9. sposób ustalania opłat za ponadumowny pobór energii biernej i przekroczenia mocy z uwzględnieniem podziału na strefy szczytowe i pozaszczytowe, jeśli urządzenia pomiarowo-rozliczeniowe to umożliwiają”.</p>	<p>propozycji regulacji</p> <p>Tak szczegółowe ustalenia parametrów powinny być określone w umowach z każdym zainteresowanym odbiorcą</p>
172.	Art. 33 pkt 7	KK	<p>Brak w Projekcie ustawy odniesienia do art. 9 i 10 Dyrektywy o opomiarowaniu i rozliczeniach, w tym brak ujęcia wytycznych dotyczących procesu wprowadzania inteligentnych liczników gazu ziemnego i energii elektrycznej.</p> <p>Szczególnie brak jest zasad udostępnienia na wniosek odbiorców końcowych kompleksowych informacji opisanych w art. 9 ust. 2 lit. d) Dyrektywy oraz danych historycznych, o których mowa w art.10 ust. 2 Dyrektywy.</p>	<p>Będzie oddzielny projekt zmian ustawy Pr en Trwają prace i konsultacje z Komisją Europejską odnośnie wdrażania inteligentnych liczników energii.</p>
173.	Art. 33 pkt 7	PPSZNSM	<p>1) W projekcie ustawy Art.33 należy bezwzględnie dodać jako uzupełnienie w Art.45a ustęp „7a” p.3 z Art.192 projektu Pr en 7 a) Właściciel węzła cieplnego, z którego jest dostarczane ciepło do</p>	

			<p>budynku wielolokalowego, dokonuje pomiarów parametrów i ilości ciepła dostarczonego do węzła cieplnego i przeznaczonego odpowiednio na ogrzewanie budynku wielolokalowego oraz na potrzeby przygotowania ciepłej wody dostarczanej centralnie przez instalację w tym budynku.</p> <p>2) W projekcie zmian do art.45a p.13 zmienić błędnie podane „m3 ogrzewanej kubatury” na m2 ogrzewanej powierzchni oraz dodać po słowach właściciel lub zarządca budynku słowa „z udziałem dostawcy ciepła” oraz skreślić końcowe słowa „lub zmiany mocy zamówionej”. Zmiany te mają bardzo istotny wpływ na zużycie energii cieplnej. Aktualnie wielu dostawców ciepła mierzy ciepło dostarczone do węzła bez możliwości rozdzielania energii cieplnej na potrzeby c.o. i c.w.u.. W projekcie błędnie powielono błąd z projektu Prawa energetycznego m3 , gdyż powinno być m2, a jeżeli na m3 (0,4 : 2,6m wysokości pomieszczenia) 0,4GJ/m3 to bardzo duże zużycie ciepła. Dopisek “z udziałem dostawcy” jest konieczny gdyż bardzo często przekroczenie tych wskaźników leży po stronie dostawcy ciepła.</p>	<p>Nie uwzględniono Jest to propozycja Zespołu ds. rozliczeń ciepła w budynkach wielolokalowych powołanego przez MG w 2010 r.</p>
174.	Art. 33 pkt 7	SdsRE ISTA	<p>Art. 45a - zmiany:</p> <p>7. Jeżeli miejsce zainstalowania układu pomiarowo-rozliczeniowego służącego do rozliczeń kosztów zakupu ciepła jest wspólne dla dwóch lub więcej budynków wielolokalowych albo dwóch lub więcej grup lokali lub lokali, właściciele lub zarządcy tych budynków lub lokali są obowiązani wyposażać, do dnia 31 grudnia 2016 r. :</p> <p>1) budynki i grupy lokali w ciepłomierze, 2) lokale - tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, - w ciepłomierze oraz indywidualne liczniki ciepłej wody, 3) lokale - jeżeli ich wyposażenie w ciepłomierze nie jest technicznie możliwe lub opłacalne - w podzielniki kosztów ogrzewania oraz - jeżeli w budynku jest c.w.u. - w indywidualne liczniki ciepłej wody.</p> <p>8. Koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2, rozlicza się w części dotyczącej:</p> <p>1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące: a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych: - wskazania ciepłomierzy, - wskazania podzielników kosztów ogrzewania, b) dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez</p>	<p>Nie uwzględniono jw. + wynik konsultacji projektu TrójPaku ustaw</p> <p>Obowiązki nakładane ustawą w zakresie instalowania urządzeń służących w konsekwencji do rozliczeń mogą dotyczyć wyłącznie urządzeń podlegających prawnej kontroli metrologicznej (ustawa o miarach)</p>

		<p>osoby, o których mowa w ust. 2, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali;</p> <p>2) przygotowania ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie przez instalację w budynku wielolokalowym, stosując metody wykorzystujące:</p> <p>a) wskazania wodomierzy ciepłej wody w lokalach, b) liczbę osób zamieszkałych stale w lokalu. 3</p> <p>9. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku tak, aby wybrana metoda:</p> <p>a) zapewniała energooszczędne zachowania, b) zapewniała ustalanie opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej; c) uwzględniała współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku.</p> <p>10. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego wprowadza wybraną metodę, o której mowa w ust. 9, w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń ciepła przeznaczonego na ogrzewanie tego budynku i przygotowanie ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie poprzez instalację w budynku, zwanego dalej „regulaminem rozliczeń”; regulamin rozliczeń podaje się do wiadomości osobom, o których mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia jego wprowadzenia do stosowania. Regulamin powinien uwzględniać stan techniczny budynku i jego systemu grzewczego, sposób dostawy ciepła oraz opomiarowania takiego budynku dla potrzeb rozliczania kosztów ogrzewania. Szczegółowy zakres regulaminu określają odrębne przepisy.</p> <p>11. W przypadku gdy właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego wprowadził metodę, o której mowa w ust. 9, wykorzystującą ciepłomierze lub podzielniki kosztów ogrzewania wymienione w ust. 8 pkt 1 lit. a tiret pierwsze oraz tiret drugie, osoba, o której mowa w ust. 2, obowiązana jest udostępnić swoje pomieszczenia w celu zainstalowania lub wymiany tych ciepłomierzy i podzielników kosztów ogrzewania oraz umożliwić dokonywanie ich kontroli i odczytu wskazań w celu rozliczania kosztów zużytego ciepła w tym budynku.</p> <p>11a. Jeżeli użytkownik lokalu nie udostępni ciepłomierzy, indywidualnych</p>	
--	--	---	--

		<p>liczników ciepłej wody lub podzielników kosztów ogrzewania, w celu dokonania ich odczytu, lub dokona ingerencji w ten przyrząd lub urządzenie w celu zafałszowania jego pomiarów lub wskazań, użytkownik ten w okresie rozliczeniowym może zostać obciążony według maksymalnego jednostkowego zużycia ciepła lub ciepłej wody użytkowej w danym budynku.</p> <p>12. W przypadku braku możliwości technicznych stosowania w lokalach budynku wielolokalowego metody, o której mowa w ust. 9, wykorzystującej liczniki ciepła lub podzielniki kosztów ogrzewania, regulamin rozliczeń powinien dopuszczać możliwość zamiennego rozliczania opłat za ciepło dla lokali mieszkalnych lub użytkowych na podstawie ich powierzchni lub kubatury do czasu wystąpienia warunków umożliwiających rozliczanie według rejestrowanego zużycia. Warunki takiego rozliczania kosztów ogrzewania określają przepisy odrębne. 4</p> <p>Art. 45 b).</p> <p>1. Właściciel lub zarządca budynku, który narusza obowiązek montażu, w budynku lub lokalach budynku wielolokalowego, przyrządów pomiarowych lub urządzeń, umożliwiających rozliczanie według zużycia ,kosztów ogrzewania oraz zużycia ciepłej wody w takich lokalach, podlega karze grzywny, nie mniejszej niż zł.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw budownictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarka, określi w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) Wymagania techniczne, które powinny być spełnione w budynku aby można było zastosować w nim odpowiedni system rozliczeń kosztów ogrzewania,</p> <p>2) Warunki, jakie muszą być spełnione, aby można stosować rozliczanie zamiennie kosztów ogrzewania, to jest powierzchnię lub kubaturę zamiast liczników ciepła lub podzielników kosztów ogrzewania,</p> <p>3) Sposoby podziału kosztu dostawy ciepła na opłaty za ogrzewanie i za ciepło do przygotowania ciepłej wody użytkowej</p> <p>4) Sposoby ustalania i stosowania współczynników wyrównawczych,</p>	
--	--	---	--

			<p>uwzględniających położenie lokalu w bryle budynku,</p> <p>5) Dopuszczalne najniższe temperatury eksploatacyjne pomieszczeń w budynkach określonych typów, pozwalające na spełnienie wymagań dotyczących zachowania stanu technicznego i warunków higieniczno-sanitarnych,</p> <p>6) Niezbędny zakres regulaminu rozliczania kosztów ogrzewania oraz kosztów przygotowania ciepłej wody użytkowej.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw budownictwa określi w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) Organ właściwy do nadzoru nad stosowaniem przepisów ustawy, określających obowiązki właściciela lub zarządcy budynku w zakresie wyposażania budynków i lokali w urządzenia do pomiaru oraz rozliczania kosztów ogrzewania oraz zużycia wody.</p> <p>2) System edukacji oraz informacji dla zarządców budynków i użytkowników lokali z zakresu racjonalnego korzystania z energii w budynkach i lokalach mieszkalnych</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Załącznik w pdf. na stronie BIP RCL Rządowy Proces Legislacji</p>	
175.	Art. 35 ust. 1.	PRP GK PGE SA	<p>Nowe brzmienie: „Do dnia 5 grudnia 2015 r. przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 29, po raz pierwszy przeprowadzi audyt energetyczny przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 2”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W art. 27 ust. 2. zwolniono z obowiązku przeprowadzenia audytu przedsiębiorców posiadających system zarządzania energią lub system zarządzania środowiskiem określony w odpowiednich normach europejskich (zasadne dopisanie również określenia „norm międzynarodowych” – w celu dostosowania do art. 8 pkt 6 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE). Niemniej jednak proponuje się zapisanie obowiązku poinformowania Prezesa URE o zwolnieniu z obowiązku przeprowadzenia audytu.</p>	<p>Nie uwzględniono. Regulacja wystarczająca</p>

176.	Art. 35 ust. 2	PRP GK PGE SA	W art. 35 ust. 2. dodać Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 27 ust 2 do dnia 5 grudnia 2015 r. powiadomi pisemnie Prezesa URE, o spełnieniu wymogu określonego w art. 27 ust 2.	Nie wymaga regulacji prawnej
177.	Art. 37	PTEZ	Zapisy z projektu ustawy o efektywności energetycznej dotyczące ważności praw majątkowych wydanych na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyglądają na sprzeczne z zapisami w uzasadnieniu. Uzasadnienie strona 12 stanowi, że „W związku z tym, że projektowana ustawa nie będzie czasowo ograniczona, nie wprowadzono przepisu, zgodnie z którym prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, które nie zostaną umorzone przez Prezesa URE do dnia 31 marca 2016 r., wygasają z mocy prawa z dniem 1 kwietnia 2016r” Proponujemy zmienić Art. 37: „Prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, wydanych na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, z późn. zm.11)) mogą być użyte do realizacji obowiązku o którym mowa w art. 9 ust. 1.” Proponujemy rozważyć przedłużenie okresu ważności świadectw efektywności do roku 2020.	Uwzględniono częściowo Świadectwa te są wydawane na innych zasadach niż planowane, ale z uwagi na ich niewielką ilość, będą uwzględniane w początkowym okresie do rozliczenia obowiązku.
178.	Art. 37	ENEA	Art. 37 nowe brzmienie: Prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, wydanych na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551, z późn. zm.11)) mogą być użyte do realizacji obowiązku o którym mowa w art. 9 ust. 1 Uzasadnienie: Zapisy z projektu ustawy o efektywności energetycznej dotyczące ważności praw majątkowych wydanych na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyglądają na sprzeczne z zapisami w uzasadnieniu. Proponuje się aby prawa majątkowe wydane na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. nie wygasły z dniem 1 kwietnia 2016 r. Jaki był zamysł twórcy projektu i uzasadnienia?	Jw.
179.	Art. 37	PRP GK PGE SA	Proponuje się wykreślić niniejszy artykuł: <u>Uzasadnienie:</u> W świetle zaproponowanych zmian w niniejszym piśmie, jak i w kontekście	Jw.

			<p>zapisów projektu ustawy (niezmienionych niniejszym pismem), art. 37 jest bezzasadny. Zgodnie z art. 25 „Prezes URE zalicza nadwyżkę świadectw efektywności energetycznej umorzonych do dnia 31 marca danego roku na poczet kolejnych lat następujących po roku, którego obowiązek, o którym mowa w art. 9 ust. 1”, wobec czego nie ma znaczenia, kiedy zostaną świadectwa umorzone, lecz którego roku obowiązek umorzenia one pokryją.</p> <p>Zaakceptowanie zgłoszonego przez nas postulatu pozostania przy wyrażaniu obowiązku w formie energii pierwotnej, pozwoli na płynne przejście z regulacji prawnych obowiązujących obecnie, do regulacji prawnych wniesionych nową ustawą – nie będzie konieczności wygaszania praw majątkowych uzyskanych na zasadach obowiązujących obecnie.</p>	
180.	Art. 37	PSE	<p>Prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej wydane na podstawie obecnie obowiązującej ustawy nie powinny wygasać z dniem 1 kwietnia 2016r., tj. aby nie były ograniczone czasowo (zapewni to, w ramach kontynuacji systemu białych certyfikatów, takie samo traktowanie praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej wydanych zarówno w reżimie prawnym „starej” jak i „nowej” ustawy).</p>	Jw.
181.	Art. 40	PRP GK PGE SA	<p>Wnioskujemy o ujednoczenie terminów obowiązywania zaproponowanej ustawy. W obecnym kształcie występują rozbieżności pomiędzy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 40 projektu ustawy, gdzie wskazano wydatki z budżetu państwa do 2024 r., • Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE, gdzie w art. 7 ust. 1 określono łączny cel w zakresie oszczędności energii do 31 grudnia 2020 r., • art. 9 ust. 7 projektu ustawy, gdzie zakres obowiązku określono na 1,5% począwszy od 2015 r, bez podania daty końcowej. 	- terminy wynikają z EED
182.	implementacji Załącznika XI do Dyrektywy 2012/27/UE	PRP	<p>W załączniku XI do dyrektywy 2012/27/UE, pt. Kryteria efektywności energetycznej dotyczące regulacji sieci energetycznej oraz taryf sieci elektroenergetycznych, określono przepisy regulujące zasady opracowywania i akceptowania taryf sieciowych.</p> <p>Na chwilę obecną art. 45 i nast. ustawy PE w ograniczonym stopniu uwzględniają możliwości wskazane w załączniku (katalog potencjalnych działań i inwestycji).</p>	jak uwaga 171

			<p>W związku z powyższym należy rozważyć taką nowelizację art. 45 i ustawy Prawo energetyczne, która skutkowałaby możliwością następujących działań operatorów:</p> <ul style="list-style-type: none"> • doprecyzowanie zasad oraz formy prowadzenia inwestycji proefektywnościowych przez operatorów sieci i ich uwzględniania w taryfie przez Prezesa URE; • umożliwienie świadczenia usług systemowych przez OSD na rzecz OSP w ramach usług zarządzania popytem; • umożliwienie OSD stosowanie taryf dynamicznych. 	
183.	UWAGI	KK	Brak ujęcia w Projekcie ustawy art. 12 Dyrektywy dotyczącego wzmacniania pozycji odbiorcy końcowego, w tym promocji działań proefektywnościowych wśród małych odbiorców, jakimi są gospodarstwa domowe.	Przepis fakultatywny
184.	UWAGI	KK	Brak odniesienia w Projekcie ustawy do art. 17 Dyrektywy odnośnie informowania i szkoleń o możliwych sposobach oszczędzania energii i środkach finansowania poprawy efektywności energetycznej.	Nie wymaga regulacji
185.	UWAGI	KK	<p>W Projekcie brakuje również definicji „systemu zarządzania energią” (art.2 ust. 11 Dyrektywy), mimo że Projekt posługuje się tym pojęciem w art.27 ust. 2, przy odwołaniu się do „norm europejskich”.</p> <p>Jednostki sektora finansów publicznych winne być zachęcane i informowane o korzyściach płynących z systematycznego zarządzania energią. Korzystne byłoby wdrożenie systemu zachęt i preferencji dla tych jednostek sektora finansów publicznych, które wdrożyłyby rozwiązania innowacyjne lub wzorcowe.</p>	Systemy te określone w stosownych normach
186.	UWAGI	KK	<p>Kary i opłaty zastępcze związane z systemem białych certyfikatów wnoszone do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) powinny być wykorzystane tylko na finansowanie projektów z zakresu efektywności energetycznej, a 30% środków z tej puli powinno być wykorzystane co roku na projekty dotyczące poprawy efektywności energetycznej u odbiorców wrażliwych energetycznie, w szczególności zaś na termomodernizację budynków i wymianę sprzętu na energooszczędny oraz kampanie informacyjno-edukacyjne.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Opłaty z tytułu białych certyfikatów, które trafiają w tej chwili do NFOŚiGW są wykorzystywane na różne projekty dotyczące ochrony środowiska, nie</p>	Zmiana systemu

			<p>można jednak wskazać ile z nich dotyczy efektywności energetycznej. Tymczasem, opłaty związane z niewywiązaniem się podmiotów z realizacji przedsięwzięć z zakresu poprawy efektywności energetycznej winny być wykorzystane tylko na przedsięwzięcia z zakresu efektywności energetycznej, aby wspierać w ten sposób realizację krajowego celu z zakresu efektywności energetycznej. Opłaty te powinny być w szczególności wykorzystywane na poprawę efektywności energetycznej w grupie najuboższych, którzy ze względu na istniejące wymogi, w tym kryterium zdolności kredytowej, nie mogą korzystać z żadnego istniejącego obecnie systemu wsparcia dla inwestycji w efektywność energetyczną. Takie rozwiązanie uzupełniłoby wprowadzony na początku 2014 roku system dodatku energetycznego dla odbiorców wrażliwych. Pomogłoby również rozwiązać problem gospodarstw domowych ubogich energetycznie w sposób trwały, a nie ad hoc oraz stworzyłoby warunki sprzyjające rozwojowi usług energetycznych.</p>	
187.	UWAGI	KK	<p>1. Większa rola dla samorządu lokalnego w realizacji działań i promocji efektywności energetycznej.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Choć dyrektywa nie nakłada wprost żadnych zobowiązań na jednostki samorządu lokalnego (a jedynie je sugeruje państwu członkowskim do rozważenia np. w art. 5 ust. 7 czy art. 17 Dyrektywy), ale też tego nie zakazuje, w polskich warunkach zasadnym wydaje się przewidzenie w nowej ustawie o efektywności energetycznej większej roli w promocji efektywności energetycznej i realizacji wzorcowej roli samorządu w tym zakresie. Jest to szczególnie istotne ze względu na fakt, iż to samorząd lokalny będzie miał do dyspozycji większość środków na efektywność energetyczną przewidzianych w perspektywie finansowej UE na lata 2014-2020. Takie podejście w wielu przypadkach przez samorządy lokalne jest już w Polsce realizowane, ale wymaga upowszechnienia i rozszerzenia o projekty uwzględniające działania adresowane m.in. do odbiorców wrażliwych energetycznie. Działania na rzecz efektywności energetycznej i tak powinny być zawierane w Planach Gospodarki Niskoemisyjnej, więc taki zapis nie powodowałby zwiększenia obowiązków, lecz stanowiłby dodatkową zachętę do działań w tym obszarze.</p>	Nowa redakcja art. 5-6 projektu ustawy

Uwagi do OSR				
1.	OSR	IGG	Str. 3 podano ...że są tylko dwa pomioty sprzedające gaz ziemny odbiorcom końcowym. Jest to liczba zaniżona. Wystarczy sięgnąć np. po „Sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w 2013 r.” str. 116.	Uwzględniono
2.	OSR	IGG	Wyjaśnienia wymaga tabela na str. 10 dotycząca „ <i>Wpływu na konkurencyjność Gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonalnie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe</i> ”. Jako skutek roczny podano kwotę 22 mln, co zgodnie z podanym uzasadnieniem – ma dotyczyć wyłącznie kosztów sporządzenia audytu. Pomijając – że wątpliwości budzi średni koszt audytu, który wynosiłby jedynie 8800 zł – to tabela wymaga uzupełnienia o roczne koszty sporządzania systemów zarządzania energią. W tabeli podano jedynie zbiorczą sumę 154,8 mln zł. Również ta ostatnia suma powinna być w sposób bardziej szczegółowy uzasadniona. Można mieć wątpliwości czy nie jest to suma zaniżona biorąc pod uwagę skalę wymaganych działań.	Doprecyzowano

TABELA ZGODNOŚCI

1.	Nr celex / nr naturalny
	32012L0027 2012/27/EU
2.	Tytuł dyrektywy
	Directive 2012/27/EU of the European Parliament and of the Council of 25 October 2012 on energy efficiency, amending Directives 2009/125/EC and 2010/30/EU and repealing Directives 2004/8/EC and 2006/32/EC Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE
3.	<i>Instytucja odpowiedzialna za wdrożenie dyrektywy</i>
	Ministerstwo Gospodarki -
4.	Akt prawny, który wdraża przepisy dyrektywy
	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Projekt ustawy o efektywności energetycznej ▪ Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. <i>o efektywności energetycznej</i> (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167 i 2359 oraz z 2016 r. poz. 266), ▪ Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - <i>Prawo energetyczne</i> (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.), ▪ Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – <i>Prawo budowlane</i> (Dz. U. z 2016 r. poz. 290), ▪ Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. <i>o swobodzie działalności gospodarczej</i> (Dz. U. z 2014 r. poz. 197, z późn. zm.), ▪ Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – <i>Prawo ochrony środowiska</i> (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.), ▪ Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. <i>o wspieraniu termomodernizacji i remontów</i> (Dz. U. z 2014 r. poz.712), ▪ Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. <i>o statystyce publicznej</i> (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.), ▪ Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. <i>o ochronie konkurencji i konsumentów</i> (Dz. U. z 2015 r. poz. 187, 1613 i 1634), ▪ Ustawa z dnia 14 września 2012 r. <i>o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urzędzeń biurowych</i> (Dz. U. poz. 1203, z 2015 r. poz. 1069 oraz z 2016 r. poz. 266), ▪ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – <i>Kodeks postępowania cywilnego</i> (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.). ▪ Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. <i>w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług</i> (Dz. U. Nr 68, poz. 360), ▪ Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. <i>w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną</i> (Dz. U. z 2013 r. poz. 1200), ▪ Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. <i>w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf</i>

- oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. Nr 194, poz. 1291),*
- *Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. poz. 820);*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623 oraz z 2008 r. Nr 30, poz. 178 i Nr 162 poz. 1005),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych (Dz. U. Nr 16, poz. 92),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego (Dz. U. Nr 133, poz. 891 oraz z 2012 r. poz. 968),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 sierpnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii (Dz. U. poz. 962),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. poz. 1039),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 23 października 2012 r. w sprawie przetargu na wybór przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej (Dz. U. poz. 1227),*
 - *Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. poz. 1940).*

5.	Artykuł dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Ocena potrzeby implementacji	Przepis polski (jednostka redakcyjna/ akt normatywny)
	Art. 1 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 1</p> <p style="text-align: center;">Przedmiot i zakres stosowania</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólną strukturę ramową dla środków służących wspieraniu efektywności energetycznej w Unii, aby zapewnić osiągnięcie głównego unijnego celu zakładającego zwiększenie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r., a także stworzyć warunki dla dalszego polepszania efektywności energetycznej po wspomnianej dacie docelowej.</p> <p>Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest usunięcie barier na rynku energii oraz przewyżczenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, które ograniczają efektywność dostaw i wykorzystywania energii, a także przewiduje ustalenie orientacyjnych krajowych celów w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r.</p>	Nie wymaga wdrożenia (przepis informacyjny)	
	Art. 1 ust. 2	<p>2. Wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie są wymogami minimalnymi i nie uniemożliwiają państw członkowskich utrzymywania lub wprowadzania surowszych środków. Środki takie są zgodne z prawem unijnym. W przypadku, gdy przepisy krajowe przewidują surowsze środki, państwa członkowskie informują o nich Komisję.</p>	Nie wymaga wdrożenia (przepis informacyjny)	
	Art. 2 pkt. 1	<p style="text-align: center;">Definicje</p> <p>Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) "energia" oznacza wszelkie formy nośników energii, paliwa, energię cieplną, energię ze źródeł odnawialnych, energię elektryczną lub każdą inną formę energii określone w art. 2 lit. d) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii [21];</p>	Pełne wdrożenie	<p>Art. 3 pkt. 1 ustawy - Prawo energetyczne,</p> <p>Art. 2 pkt. 5, 6 i 7 projektu ustawy o efektywności energetycznej</p>

Art. 2 pkt. 2	2) "zużycie energii pierwotnej" oznacza zużycie krajowe brutto z wyłączeniem zastosowań poza energetycznych;	Nie wymaga wdrożenia (pojęcie wykorzystywane jedynie w dyrektywie)	
Art. 2. pkt 3	3) "zużycie energii końcowej" oznacza całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa. Wyłącza się z niego dostawy dla sektora przemiany energetycznej oraz samego przemysłu energetycznego;	Nie wymaga transpozycji (pojęcie wykorzystywane jedynie w dyrektywie)	
Art. 2 pkt 4	4) "efektywność energetyczna" oznacza stosunek uzyskanych wyników, usług, towarów lub energii do wkładu energii;	Pełne wdrożenie	Art. 2 pkt. 3 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 5	5) "oszczędność energii" oznacza ilość zaoszczędzonej energii ustaloną w drodze pomiaru lub oszacowania zużycia przed wdrożeniem środka mającego na celu poprawę efektywności energetycznej i po jego wdrożeniu, z jednoczesnym zapewnieniem normalizacji warunków zewnętrznych wpływających na zużycie energii;	Pełne wdrożenie	Art. 2 pkt. 10 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 6	6) "poprawa efektywności energetycznej" oznacza zwiększenie efektywności energetycznej w wyniku zmian w technologicznych, zachowań lub ekonomicznych;	Pełne wdrożenie	Art. 2 pkt. 12 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 7	7) „usługa energetyczna” oznacza fizyczną korzyść, udogodnienie lub pożytek pochodzące z połączenia zużycia energii z wykorzystywaniem technologii energooszczędnych lub działania, które mogą obejmować czynności, utrzymanie i kontrolę niezbędne do świadczenia danej usługi, która jest świadczona na podstawie umowy i która w normalnych okolicznościach prowadzi do sprawdzalnej i wymiernej lub możliwej do oszacowania poprawy efektywności energetycznej lub do oszczędności energii pierwotnej;	Pełne wdrożenie (pojęcie zawiera się w określeniu „przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej”)	Art. 2 pkt. 12 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 8	8) „instytucje publiczne” oznaczają każdą instytucję zamawiającą w rozumieniu dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w	Pełne wdrożenie	Art. 2 pkt. 8 projektu ustawy o efektywności energetycznej

		sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi [22];		
Art. 2 pkt 9		9) „instytucje rządowe” oznaczają wszelkie jednostki administracyjne, których właściwość obejmuje całe terytorium państwa członkowskiego;	Pełne wdrożenie	Art. 8 ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 10		10) „całkowita powierzchnia użytkowa” oznacza powierzchnię pomieszczeń budynku lub części budynku, gdzie energia jest wykorzystywana do regulowania wewnętrznych warunków klimatycznych;	Nie wymaga wdrożenia (pojęcie wykorzystywane jedynie w dyrektywie)	
Art. 2 pkt 11		11) „system zarządzania energią” oznacza zbiór wzajemnie powiązanych lub wzajemnie oddziałujących elementów planu, który wyznacza cel w zakresie efektywności energetycznej oraz określa strategię osiągnięcia tego celu;	Nie wymaga wdrożenia (nie występuje w przepisie, który należy transponować)	
Art. 2 pkt 12		12) „norma europejska” oznacza normę przyjętą przez Europejski Komitet Normalizacyjny, Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki lub Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych i udostępnioną do użytku publicznego;	Nie wymaga wdrożenia	Art. 2 pkt. 1, 2 i 8 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1025/2012 w sprawie normalizacji europejskiej
Art. 2 pkt 13		13) „norma międzynarodowa” oznacza normę przyjętą przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną i udostępnioną do użytku publicznego;	Nie wymaga wdrożenia	Art. 2 pkt. 1 i 9 Rozporządzenia jw.
Art. 2 pkt 14		14) „strona zobowiązana” oznacza dystrybutora energii lub przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii, objęte krajowymi systemami zobowiązującymi do efektywności energetycznej, o których mowa w art. 7;	Nie wymaga wdrożenia (pojęcie wykorzystywane jedynie w dyrektywie)	
Art. 2 pkt 15		15) „strona uprawniona” oznacza podmiot prawny, któremu rząd lub inna instytucja publiczna przekazały uprawnienia do opracowywania, prowadzenia lub realizowania planu finansowego w imieniu tego rządu lub tej instytucji publicznej;	Nie wymaga wdrożenia (nie występuje w przepisie, który należy transponować)	

Art. 2 pkt 16	16) „strona uczestnicząca” oznacza przedsiębiorstwo lub instytucję publiczną, które zobowiązało się lub która zobowiązała się do osiągnięcia pewnych celów w ramach dobrowolnej umowy lub jest objęte(-a) krajowym instrumentem polityki regulacyjnej;	Nie wymaga wdrożenia (jak wyżej)	
Art. 2 pkt 17	17) „wykonujący organ publiczny” oznacza podmiot prawa publicznego odpowiedzialny za realizację lub nadzorowanie opodatkowania, planów i instrumentów finansowych, zachęt podatkowych, standardów i norm, systemów znakowania energetycznego, szkoleń lub kształcenia w dziedzinie energii lub emisji dwutlenku węgla;	Nie wymaga wdrożenia (jak wyżej)	
Art. 2 pkt 18	18) „środek z dziedziny polityki” oznacza instrument o charakterze regulacyjnym, finansowym, fiskalnym, dobrowolnym lub informacyjnym, który został formalnie ustanowiony i wdrożony w państwie członkowskim, aby stworzyć ramy wsparcia, wymóg lub zachętę dla uczestników rynku do oferowania i nabywania usług energetycznych i do podejmowania innych środków poprawy efektywności energetycznej;	Nie wymaga wdrożenia (jak wyżej)	
Art. 2 pkt 19	19) „działanie indywidualne” oznacza działanie, które prowadzi do sprawdzalnej i wymiernej lub dającej się oszacować poprawy efektywności energetycznej i które jest podejmowane w wyniku środka z dziedziny polityki;	Nie wymaga wdrożenia (jak wyżej)	
Art. 2 pkt 20	20) „dystrybutor energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w tym operatora systemu dystrybucyjnego, odpowiedzialną za przesył energii w celu jej dostarczenia do odbiorców końcowych lub do elementów systemów dystrybucyjnych, które sprzedają energię odbiorcom końcowym;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 5 i pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.
Art. 2 pkt 21	21) „operator systemu dystrybucyjnego” oznacza „operatora systemu dystrybucyjnego” określonego, odpowiednio, w dyrektywie 2009/72/WE i dyrektywie 2009/73/WE;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 25 ustawy - Prawo energetyczne

Art. 2 pkt 22	22) „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną sprzedającą energię odbiorcom końcowym;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 6, pkt 6a i pkt 12 ustawy Prawo energetyczne
Art. 2 pkt 23	23) „odbiorca końcowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która dokonuje zakupu energii do własnego użytku;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 13a ustawy Prawo energetyczne
Art. 2 pkt 24	24) „dostawca usług energetycznych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługi energetyczne lub realizuje inne środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej w obiekcie lub w lokalach odbiorcy końcowego;	Nie wymaga wdrożenia (nie występuje w przepisie, który należy wdrożyć)	
Art. 2 pkt 25	25) „audyt energetyczny” oznacza systematyczną procedurę, której celem jest uzyskanie odpowiedniej wiedzy o profilu istniejącego zużycia energii danego budynku lub zespołu budynków, działalności lub instalacji przemysłowej bądź handlowej lub usługi prywatnej lub publicznej, określenie, w jaki sposób i w jakiej ilości możliwe jest uzyskanie opłacalnej oszczędności energii, oraz poinformowanie o wynikach	Pełne wdrożenie	Art. 2 pkt. 1 i art. 37 ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 2 pkt 26	26) „małe i średnie przedsiębiorstwa” lub „MŚP” oznaczają przedsiębiorstwa zdefiniowane w tytule I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw [23]; do kategorii mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw należą przedsiębiorstwa, które zatrudniają mniej niż 250 pracowników i których roczny obrót nie przekracza 50 milionów EUR lub całkowita roczna kwota bilansowa nie przekracza 43 milionów EUR;	Pełne wdrożenie	Art. 36 ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej, Art. 104-106 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej
Art. 2 pkt 27	27) „umowa o poprawę efektywności energetycznej” oznacza umowę pomiędzy beneficjentem a dostawcą realizującym środek poprawy efektywności energetycznej, weryfikowaną i monitorowaną w trakcie całego okresu jej obowiązywania zgodnie, z którą inwestycje (roboty, dostawa lub usługa) w ten środek są splanowane w relacji do uzgodnionego w umowie poziomu poprawy efektywności	Pełne wdrożenie	Art. 7 ust. 1 i 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej

		energetycznej lub innego uzgodnionego kryterium charakterystyki energetycznej, na przykład oszczędności finansowych;		
Art. 2 pkt 28	28) „inteligentny system pomiarowy” oznacza system elektroniczny, z którego pomocą można zmierzyć zużycie energii, uzyskując więcej informacji niż w przypadku konwencjonalnego licznika, a także przysyłać i otrzymywać dane przy wykorzystaniu łączności elektronicznej;	Pełne wdrożenie	Art. 9c ust. 5b ustawy - Prawo energetyczne/projekt założeń wprowadzający system inteligentnego opomiarowania	
Art. 2 pkt 29	29) „operator systemu przesyłowego” oznacza „operatora systemu przesyłowego” w rozumieniu, odpowiednio, dyrektywy 2009/72/WE i dyrektywy 2009/73/WE;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 24 ustawy - Prawo energetyczne	
Art. 2 pkt 30	30) „kogeneracja” oznacza równoczesne wytwarzanie energii cieplnej i energii elektrycznej lub mechanicznej w trakcie tego samego procesu;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 33 ustawy - Prawo energetyczne	
Art. 2 pkt 31	31) „ekonomicznie uzasadnione zapotrzebowanie” oznacza zapotrzebowanie, które nie przekracza potrzeb w zakresie ogrzewania lub chłodzenia i które w innej sytuacji zostałyby zaspokojone w warunkach rynkowych przy zastosowaniu procesów wytwarzania energii innych niż kogeneracja;	Pełne wdrożenie (pojęcie zawiera się w określeniu „ciepło użytkowe z kogeneracji”)	Art. 3 pkt 34 ustawy - Prawo energetyczne	
Art. 2 pkt 32	32) „ciepło użytkowe” oznacza ciepło wytwarzane w procesie kogeneracji w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania na ogrzewanie lub chłodzenie;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 34 ustawy - Prawo energetyczne	
Art. 2 pkt 33	33) „energia elektryczna z kogeneracji” oznacza energię elektryczną wytwarzaną w procesie skojarzonym z produkcją ciepła użytkowego i obliczoną zgodnie z metodą określoną w załączniku I;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 36 ustawy - Prawo energetyczne	
Art. 2 pkt 34	34) „wysokosprawna kogeneracja” oznacza kogenerację spełniającą kryteria przedstawione w załączniku II;	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 38 ustawy - Prawo energetyczne	

Art. 2 pkt 35	35) „sprawność ogólna” oznacza sumę rocznej produkcji energii elektrycznej i mechanicznej oraz ciepła użytkowego podzieloną przez ilość paliwa zużytego do produkcji ciepła w procesie kogeneracji oraz do produkcji brutto energii elektrycznej i mechanicznej;	Pełne wdrożenie (pojęcie zawiera się w określeniu „średnioroczna sprawność ogólna”)	§ 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji (...)
Art. 2 pkt 36	36) „stosunek energii elektrycznej do ciepła” oznacza stosunek energii elektrycznej z kogeneracji do ciepła użytkowego wytworzonych w pełnym trybie kogeneracji, z zastosowaniem danych eksploatacyjnych konkretnej jednostki;	Pełne wdrożenie	Rozporządzenie jw.
Art. 2 pkt 37	37) „jednostka kogeneracyjna” oznacza jednostkę, która może działać w trybie kogeneracji	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 35 ustawy - Prawo energetyczne
Art. 2 pkt 38	38) „małoskalowa jednostka kogeneracyjna” oznacza jednostkę kogeneracyjną o mocy zainstalowanej mniejszej niż 1 MWe;	Pełne wdrożenie	Załącznik nr 1 pkt 2.2 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji (...)
Art. 2 pkt 39	39) „jednostka mikrokogeneracji” oznacza jednostkę kogeneracyjną o maksymalnej mocy niższej niż 50 kWe;	Pełne wdrożenie	§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji (...)
Artykuł 2 pkt 40	40) „wskaźnik intensywności zabudowy” oznacza stosunek powierzchni budynków do powierzchni gruntu na danym terenie;	Pełne wdrożenie	Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Artykuł 15 ust. 1 pkt 6: (...) intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej,
Artykuł 2 pkt 41	41) "efektywny system ciepłowniczy i chłodniczy" oznacza system ciepłowniczy lub chłodniczy, w którym do produkcji ciepła lub chłodu wykorzystuje się w co	Pełne wdrożenie	Dodany do ustawy – Prawo energetyczne w art. 7b ust. 4 (art. 43 pkt 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej)

		najmniej 50 % energię ze źródeł odnawialnych, lub w co najmniej 50 % ciepło odpadowe, lub w co najmniej 75 % ciepło pochodzące z kogeneracji, lub w co najmniej 50 % wykorzystuje się połączenie takiej energii i ciepła;		
Artykuł 2 pkt 42		42) "efektywne ogrzewanie i chłodzenie" oznacza rozwiązanie w zakresie ogrzewania i chłodzenia, które dla podstawowego scenariusza odzwierciedlającego działalność w niezmiennych warunkach wymiennie zmniejsza wkład energii pierwotnej wymaganej, aby dostarczyć jedną jednostkę energii dla potrzeb odnośnego systemu w sposób opłacalny, zgodnie z oceną w ramach analizy kosztów i korzyści, o której mowa w niniejszej dyrektywie, z uwzględnieniem energii niezbędnej do wydobycia, przetwarzania, przesyłu i rozdziału;	Nie wymaga wdrożenia	Pojęcie nie zostało zdefiniowane, ale nawiązuje do niego dodany do ustawy – Prawo energetyczne art. 10a ust. 1 (art. 43 projektu ustawy o efektywności energetycznej)
Artykuł 2 pkt 43		43) "efektywne indywidualne ogrzewanie i chłodzenie" oznacza rozwiązanie w zakresie indywidualnego zaopatrzenia w energię cieplną i chłodniczą, które w porównaniu z efektywnym systemem ciepłowniczym i chłodniczym wymiennie zmniejsza wkład energii pierwotnej ze źródła nieodnawialnego wymaganej, aby dostarczyć jedną jednostkę energii dla potrzeb odnośnego systemu, lub wymaga takiego samego wkładu energii pierwotnej ze źródła nieodnawialnego, lecz po mniejszym koszcie, z uwzględnieniem energii niezbędnej do wydobycia, przetwarzania, przesyłu i rozdziału;	Nie wymaga wdrożenia (nie występuje w przepisie, który należy wdrożyć)	
Artykuł 2 pkt 44		44) "znaczną modernizacją" oznacza modernizację, której koszt przekracza 50 % kosztu inwestycyjnego nowej porównywalnej jednostki;	Pełne wdrożenie	Pojęcie zostało zdefiniowane, w dodanym do ustawy – Prawo energetyczne art. 10a ust. 2 (art. 43 projektu ustawy o efektywności energetycznej)
Artykuł 2 pkt 45		45) "koncentrator" oznacza dostawcę usług po stronie zapotrzebowania, który łączy wiele krótkotrwałych obciążeń po stronie odbiorców, by sprzedawać lub wystawiać je na aukcjach na zorganizowanych rynkach energii	Nie wymaga wdrożenia	

<p>Art. 3 ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 3</p> <p style="text-align: center;">Wartości docelowe efektywności energetycznej</p> <p>1. Każde państwo członkowskie ustala orientacyjną krajową wartość docelową w zakresie efektywności energetycznej w oparciu o swoje zużycie energii pierwotnej lub końcowej, oszczędność energii pierwotnej lub końcowej albo energochłonność. Państwa członkowskie powiadamiają o tych wartościach docelowych Komisję zgodnie z art. 24 ust. 1 i załącznikiem XIV część 1. Wyrażają one te wartości docelowe również w kategoriach bezwzględnego poziomu zużycia energii pierwotnej i końcowej w roku 2020 i wyjaśniają, w jaki sposób i na podstawie jakich danych został on obliczony.</p> <p>Ustalając te wartości docelowe, państwa członkowskie uwzględniają:</p> <p>a) że główny cel unijny w dziedzinie zużycia energii do 2020 r. może być nie większy niż 1474 Mtoe energii pierwotnej lub nie większy niż 1078 Mtoe energii końcowej;</p> <p>b) środki przewidziane w niniejszej dyrektywie;</p> <p>c) środki przyjęte, aby osiągnąć krajowe cele w zakresie oszczędności energii przyjęte na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/32/WE; oraz</p> <p>d) inne środki wspierania efektywności energetycznej w państwach członkowskich i na szczeblu Unii.</p> <p>Ustalając te wartości docelowe, państwa członkowskie mogą uwzględnić również warunki krajowe, które mają wpływ na zużycie energii pierwotnej, takie jak:</p> <p>a) dodatkowy potencjał w zakresie oszczędności energii w sposób opłacalny;</p> <p>b) zmiany PKB i jego prognoza;</p> <p>c) zmiany w zakresie importu i eksportu energii;</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Art. 4 ust. 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej.</p> <p>Informacja w sprawie krajowego celu indykatywnego w zakresie efektywności energetycznej dla Polski ustalonego na podstawie art. 3 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE została w terminie przekazana Komisji Europejskiej.</p>
-----------------------------	---	------------------------	---

		<p>d) rozwój wszystkich odnawialnych źródeł energii, energia jądrowa, wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla; oraz</p> <p>e) wczesne działania.</p>		
	Art. 3 ust. 2	<p>2. Do dnia 30 czerwca 2014 r. Komisja oceni poczynione postępy i to, czy Unia ma szanse osiągnąć poziom zużycia energii nie wyższy niż 1474 Mtoe energii pierwotnej lub nie wyższy niż 1078 Mtoe energii końcowej do 2020 r.</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia – dotyczy KE	
	Art. 3 ust. 3	<p>3. Przeprowadzając przegląd, o którym mowa w ust. 2, Komisja:</p> <p>a) podsumuje orientacyjne krajowe wartości docelowe efektywności energetycznej podane przez państwa członkowskie;</p> <p>b) oceni, czy sumę tych wartości docelowych można uznać za wiarygodny wskaźnik tego, czy Unia jako całość jest na właściwej drodze, uwzględniając ocenę zawartą w pierwszym sprawozdaniu rocznym zgodnie z art. 24 ust. 1 oraz ocenę zawartą w krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2;</p> <p>c) uwzględni uzupełniającą analizę wynikającą z:</p> <p>(i) oceny postępów w dziedzinie zużycia energii oraz zużycia energii w odniesieniu do działalności gospodarczej na szczeblu Unii, w tym postępów w zakresie efektywności dostaw energii w państwach członkowskich, które oparły swoje krajowe cele orientacyjne na zużyciu energii końcowej lub na oszczędności energii końcowej, w tym postępów związanych z osiągnięciem przez te państwa członkowskie zgodności z rozdziałem III niniejszej dyrektywy;</p> <p>(ii) wyników badań modelowych dotyczących przyszłych tendencji w zakresie zużycia energii na szczeblu Unii;</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia – dotyczy KE	

		d) porówna wyniki uzyskane zgodnie z lit. a)–c) z ilościowo wyrażonym zużyciem, które byłoby potrzebne, by osiągnąć w 2020 r. zużycie energii nie większe niż 1474 Mtoe energii pierwotnej lub nie większe niż 1078 Mtoe energii końcowej.		
	Art. 4	<p style="text-align: center;">Artykuł 4 Renowacja budynków</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają długoterminową strategię wspierania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków mieszkaniowych i użytkowych, zarówno publicznych, jak i prywatnych. Strategia ta obejmuje:</p> <p>a) przegląd krajowych zasobów budowlanych oparty, w stosownych przypadkach, na próbkach statystycznych;</p> <p>b) określenie opłacalnych sposobów renowacji właściwych dla typu budynków i strefy klimatycznej;</p> <p>c) polityki i środki mające stymulować opłacalne gruntowne renowacje budynków, w tym gruntowne renowacje prowadzone etapami;</p> <p>d) przyjęcie przyszłościowej perspektywy w podejmowaniu decyzji inwestycyjnych przez podmioty fizyczne, sektor budowlany i instytucje finansowe;</p> <p>e) oparte na faktach szacunki oczekiwanej oszczędności energii i szerszych korzyści.</p> <p>Państwa członkowskie publikują pierwszą wersję strategii do dnia 30 kwietnia 2014 r. i aktualizują tę strategię co trzy lata oraz przekazują każdą jej wersję Komisji, jako część krajowych planów działania na rzecz efektywności energetycznej.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 4 ust. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 3 projektu ustawy o efektywności energetycznej

<p>Art.5 ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 5</p> <p style="text-align: center;">Wzorcową rolą budynków instytucji publicznych</p> <p>1. Nie naruszając art. 7 dyrektywy 2010/31/UE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3 % całkowitej powierzchni ogrzewanych lub chłodzonych budynków będących własnością jego instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych było poddawane co roku renowacji w celu spełnienia przynajmniej wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które ustaliło przy zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.</p> <p>Współczynnik 3 % oblicza się w oparciu o całkowitą powierzchnię pomieszczeń w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej wynoszącej ponad 500 m² stanowiących własność instytucji rządowych zainteresowanego państwa członkowskiego oraz przez nie zajmowanych, które na dzień 1 stycznia każdego roku nie spełniają krajowych minimalnych wymogów dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych w stosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE. Ta wartość progowa od dnia 9 lipca 2015 r. zostaje obniżona do 250 m².</p> <p>W przypadku gdy państwo członkowskie wymaga, by obowiązek renowacji każdego roku 3 % całkowitej powierzchni pomieszczeń rozciągał się na powierzchnię będącą własnością jednostek administracyjnych niższego niż centralny szczebel instytucji rządowych oraz przez nie zajmowanych, wskazane 3 % jest wyliczane w odniesieniu do całkowitej powierzchni pomieszczeń w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej wynoszącej ponad 500 m², a od dnia 9 lipca 2015 r. ponad 250 m², stanowiących własność instytucji rządowych oraz tych jednostek administracyjnych zainteresowanego państwa członkowskiego oraz przez nie zajmowanych, które 1 stycznia każdego roku nie spełniają krajowych wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych w zastosowaniu</p>	<p>Pełne wdrożenie / przyjęto alternatywne podejście</p>	<p>Art. 6, art. 7 i art. 8 ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej</p>
----------------------------	--	--	--

		<p>art. 4 dyrektywy 2010/31/UE. Podczas wdrażania środków kompleksowej renowacji budynków instytucji rządowych zgodnie z akapitem pierwszym państwa członkowskie mogą wybrać, czy uznawać budynki za całość, w tym przegrody zewnętrzne, wyposażenie, eksploatację i utrzymanie. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by budynki instytucji rządowych o najgorszej charakterystyce energetycznej były traktowane priorytetowo w odniesieniu do środków w zakresie efektywności energetycznej, jeżeli jest to opłacalne i technicznie wykonalne.</p>		
	Art. 5 ust 2	<p>2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieokreślanu lub niestosowaniu wymogów, o których mowa w ust. 1, do następujących kategorii budynków:</p> <p>a) urzędowo chronionych jako część wyznaczonego środowiska lub z powodu ich szczególnych wartości architektonicznych lub historycznych, o ile zgodność z pewnymi minimalnymi wymogami dotyczącymi charakterystyki energetycznej zmieniłaby w sposób niedopuszczalny ich charakter lub wygląd;</p> <p>b) stanowiących własność sił zbrojnych lub instytucji rządowych oraz służących celom obrony narodowej, z wyłączeniem kwater jednoosobowych i budynków biurowych sił zbrojnych i innego personelu zatrudnionego przez organy krajowych sił zbrojnych;</p> <p>c) używanych jako miejsca kultu i do działalności religijnej.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 8 ust. 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej
1.	Art. 5 ust. 3	<p>3. Jeżeli państwo członkowskie dokonuje renowacji więcej niż 3 % całkowitej powierzchni budynków instytucji rządowych w danym roku, może zaliczyć nadwyżkę na poczet rocznego wskaźnika renowacji za dowolny rok z trzech poprzednich lub następnych lat.</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia, gdyż ma on charakter fakultatywny	

Art. 5 ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą zaliczyć w poczet ich rocznego wskaźnika renowacji budynków instytucji rządowych nowe budynki zajmowane przez nie i będące ich własnością w zamian za konkretne budynki instytucji rządowych rozebrane w dowolnym z dwóch poprzednich lat lub budynki sprzedane, zburzone lub wycofane z użycia w dowolnym z dwóch poprzednich lat z uwagi na intensywniejsze wykorzystanie innych budynków.	Przepis nie wymaga wdrożenia, gdyż ma on charakter fakultatywny	
Art. 5 ust. 5	5. Do celów ust. 1 w terminie do dnia 31 grudnia 2013 r. państwa członkowskie utworzą i podadzą do wiadomości publicznej wykaz ogrzewanych lub chłodzonych budynków instytucji rządowych o całkowitej powierzchni użytkowej wynoszącej ponad 500 m ² , a od dnia 9 lipca 2015 r. – ponad 250 m ² , z wyłączeniem budynków zwolnionych na mocy ust. 2. Wykaz ten zawiera następujące dane: a) powierzchnię pomieszczeń w m ² ; oraz b) charakterystykę energetyczną każdego budynku lub właściwe dane dotyczące energii.	Przepis nie wymaga wdrożenia, bowiem wybrano do realizacji rozwiązanie alternatywne	
Art. 5 ust. 6	6. Bez uszczerbku dla art. 7 dyrektywy 2010/31/UE – państwa członkowskie mogą zdecydować o przyjęciu alternatywnego do ust. 1–5 niniejszego artykułu podejścia, polegającego na podjęciu innych opłacalnych środków, w tym gruntownych renowacji i środków wpływających na zmianę zachowań użytkowników, aby do roku 2020 osiągnąć wartość oszczędności energii w stosownych budynkach będących własnością instytucji rządowych oraz zajmowanych przez nie, która jest przynajmniej równa wymogowi ust. 1; corocznie składa się sprawozdania z takich środków. Do celów realizacji tego alternatywnego podejścia państwa członkowskie mogą oszacować oszczędność energii, do której doprowadziłyby ust. 1–4, przy zastosowaniu odpowiednich standardowych wartości zużycia energii w referencyjnych budynkach instytucji	Pełne wdrożenie	Art. 6, art. 7 i art. 8 ust. 1 i ust.7-10 projektu ustawy o efektywności energetycznej

		<p>rządowych przed renowacją i po niej oraz zgodnie z szacunkami powierzchni ich zasobów. Kategorie referencyjnych budynków instytucji rządowych są reprezentatywne dla zasobów takich budynków. Państwa członkowskie, które wybrały podejście alternatywne, powiadamiają Komisję, do dnia 31 grudnia 2013 r., o alternatywnych środkach, które planują przedsięwziąć, określając sposób, w jaki zamierzają uzyskać równoważną poprawę charakterystyki energetycznej budynków stanowiących własność ich instytucji rządowych.</p>		
	Art. 5 ust. 7	<p>7. Państwa członkowskie zachęcają instytucje publiczne, w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, oraz podmioty z sektora mieszkalnictwa socjalnego podlegające prawu publicznemu – z należyтым uwzględnieniem ich odnośnych kompetencji i struktury administracyjnej – aby:</p> <p>a) przyjęły plan na rzecz efektywności energetycznej – odrębny lub stanowiący część większego planu w dziedzinie klimatu lub środowiska – zawierający szczegółowe cele i działania w zakresie oszczędności energii i jej efektywności, z myślą o naśladowaniu wzorcowej roli budynków instytucji rządowych, o której mowa w ust. 1, 5 i 6;</p> <p>b) wprowadziły system zarządzania energią, obejmujący audyty energetyczne, w ramach wdrażania ich planu;</p> <p>c) w stosownych przypadkach korzystały z przedsiębiorstw usług energetycznych i umów o poprawę efektywności energetycznej do finansowania renowacji i wdrażania planów utrzymania lub poprawy efektywności energetycznej w perspektywie długoterminowej.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 6, art. 7 oraz art. 8 projektu ustawy o efektywności energetycznej.

Art. 6 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 6</p> <p>Dokonywanie zakupów przez instytucje publiczne</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje rządowe nabywały jedynie produkty, usługi i budynki o bardzo dobrej charakterystyce energetycznej, o ile zapewniona jest przez to opłacalność, wykonalność ekonomiczna, większe zrównoważenie, przydatność techniczna, a także odpowiedni poziom konkurencji, o których mowa w załączniku III.</p> <p>Obowiązek określony w akapicie pierwszym ma zastosowanie do umów kupna produktów, usług i budynków przez instytucje publiczne w zakresie, w jakim te umowy mają wartość równą lub większą niż poziomy ustalony w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 8 ust. 1-6 projektu ustawy o efektywności energetycznej
Art. 6 ust. 2	<p>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie do zamówień sił zbrojnych tylko w zakresie, w jakim stosowanie go nie spowoduje konfliktu z charakterem i pierwotnym celem działalności sił zbrojnych. Obowiązek ten nie ma zastosowania do umów na dostawę wyposażenia wojskowego zdefiniowanego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa.</p>	Pełne wdrożenie	j.w.
Art. 6 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie zachęcają instytucje publiczne, w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, z należyтым uwzględnieniem ich odpowiednich kompetencji i struktury administracyjnej, aby naśladowały wzorcowe postępowanie ich instytucji rządowych polegające na nabywaniu jedynie produktów, usług i budynków o bardzo dobrych właściwościach w zakresie efektywności energetycznej. Państwa członkowskie zachęcają instytucje publiczne, by podczas przeprowadzania przetargów na zamówienia na usługi o istotnym znaczeniu z punktu</p>	Pełne wdrożenie	Art. 6, art. 7 i art. 8 projektu ustawy o efektywności energetycznej

		widzenia zużycia energii oceniali możliwość podpisywania długoterminowych umów o poprawę efektywności energetycznej zapewniających długoterminową oszczędność energii.		
	Art. 6 ust. 4	4. Bez uszczerbku dla ust. 1, przy zakupie pakietu produktów objętych jako całość aktem delegowanym przyjętym na mocy dyrektywy 2010/30/UE państwa członkowskie mogą wymagać, by łączna efektywność energetyczna była uznawana za ważniejszą niż efektywność energetyczna poszczególnych produktów pakietu poprzez zakup pakietu produktów, który jest zgodny z kryteriami najwyższej klasy efektywności energetycznej.	Brak potrzeby wdrożenia, bowiem przepis ma charakter fakultatywny	
	Art. 7 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 7</p> <p>Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej</p> <p>1. Każde państwo członkowskie ustanawia system zobowiązujący do efektywności energetycznej. System ten zapewnia osiągnięcie przez dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii, które zostały wyznaczone jako strony zobowiązane na podstawie ust. 4 i które prowadzą działalność na terytorium danego państwa członkowskiego, łącznego celu w zakresie oszczędności energii końcowej do dnia 31 grudnia 2020 r., bez uszczerbku dla ust. 2. Cel ten jest co najmniej równoważny osiągnięciu przez wszystkich dystrybutorów energii lub wszystkie przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nowych oszczędności każdego roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym uśrednionej w ostatnim trzyletnim okresie przed dniem 1 stycznia 2013 r. Wolumen sprzedaży energii zużytej w transporcie może być częściowo lub w pełni wyłączony z tego obliczenia.</p>	Pełne wdrożenie	Rozdział 4 projektu ustawy o efektywności energetycznej. (zdanie 2 wdraża art. 14 i art. 18 projektu ustawy o efektywności energetycznej). Rozporządzenie poniżej oraz ich odpowiedniki wydane na podstawie projektu ustawy o efektywności energetycznej: <i>Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 sierpnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii.</i>

		Państwa członkowskie podejmują decyzję, co do sposobu rozłożenia w czasie obliczonej wielkości nowych oszczędności, o której mowa w akapicie drugim.		
	Art. 7 ust. 2	<p>2. Z zastrzeżeniem ust. 3 każde państwo członkowskie może:</p> <p>a) przeprowadzać obliczenia wymagane na mocy ust. 1 akapit drugi, stosując wartości 1 % w 2014 i 2015 r.; 1,25% w 2016 i 2017 r.; oraz 1,5 % w 2018, 2019 i 2020 r.;</p> <p>b) wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży energii wykorzystanej w działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;</p> <p>c) pozwolić, by oszczędność energii w sektorach przetwarzania, przesyłu i rozdziału energii, w tym w sprawnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej, uzyskana w wyniku wdrożenia wymogów przedstawionych w art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b) oraz art. 15 ust. 1–6 i 9, została odliczona od wielkości oszczędności energii wymaganej na mocy ust. 1; oraz</p> <p>d) odliczać oszczędność energii wynikającą z działań indywidualnych nowo wdrożonych od dnia 31 grudnia 2008 r., która nadal ma znaczenie w 2020 r. i może być mierzona i weryfikowana, od wielkości oszczędności energii, o której mowa w ust. 1.</p>	j.w.	j.w.
	Art. 7 ust. 3	<p>3. Zastosowanie ust. 2 nie może prowadzić do zmniejszenia o więcej niż 25 % ilości oszczędności energii, o której mowa w ust. 1. Państwa członkowskie stosujące ust. 2 powiadamiają o tym Komisję do dnia 5 czerwiec 2014 r., w tym powiadamiają o elementach wymienionych w ust. 2, które mają być stosowane, oraz o obliczeniach, wykazując ich wpływ na wielkość oszczędności energii, o której mowa w ust. 1.</p>	j.w.	j.w.

	Art. 7 ust. 4	4. Bez uszczerbku dla wyliczenia oszczędności energii w ramach celu zgodnie z ust. 1 akapit drugi, każde państwa członkowskie, na użytek ust. 1 akapit pierwszy, wyznacza, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, spośród dystrybutorów energii lub przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii działających na jego terytorium strony zobowiązane i może przy tym uwzględnić przedsiębiorstwa prowadzące dystrybucję lub sprzedaż detaliczną paliw transportowych działające na jego terytorium. Wielkość oszczędności energii, jaka jest wymagana do spełnienia zobowiązania, jest osiągnięta przez strony zobowiązane wśród odbiorców końcowych, wyznaczone, w stosownych przypadkach, przez państwa członkowskie, niezależnie od wyliczeń zgodnie z ust. 1 lub, jeśli zdecydują o tym państwa członkowskie, przez udokumentowane oszczędności osiągnięte przez inne strony, jak określono w ust. 7 lit. b).	j.w.	j.w.
	Art. 7 ust. 5	5. Państwa członkowskie wyrażają wielkość oszczędności energii wymaganą od każdej strony zobowiązanej w kategoriach zużycia energii końcowej lub pierwotnej. Metodę wybraną w celu wyrażenia wymaganej wielkości oszczędności energii wykorzystuje się także do obliczania oszczędności zgłaszanych przez strony zobowiązane. Zastosowanie mają współczynniki konwersji określone w załączniku IV.	j.w.	j.w.
	Art. 7 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, by oszczędności wynikające z ust. 1, 2 i 9 niniejszego artykułu i art. 20 ust. 6 były obliczane zgodnie z pkt 1 i 2 załącznika V. Tworzą one systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony zobowiązane. Ten pomiar, kontrola i weryfikacja są dokonywane w sposób niezależny przez strony zobowiązane.	j.w.	j.w.

	Art. 7 ust. 7	<p>7. W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej państwa członkowskie mogą:</p> <p>a) włączać do nakładanych przez siebie obowiązków oszczędności wymogi uwzględniające aspekt społeczny, w tym poprzez zobowiązanie do priorytetowego wdrożenia części środków w zakresie efektywności energetycznej w gospodarstwach domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym lub w mieszkaniach socjalnych;</p> <p>b) zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczanie na poczet ich zobowiązań poświadczonej oszczędności energii osiągniętej przez dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie, w tym w przypadkach, gdy strony zobowiązane promują środki za pośrednictwem innych akredytowanych przez państwo podmiotów lub za pośrednictwem organów publicznych, które mogą obejmować formalne partnerstwa i mogą się łączyć z innymi źródłami finansowania. Jeżeli państwa członkowskie na to zezwalają, muszą zapewnić, aby istniał proces akredytacji, który jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów certyfikacji;</p> <p>c) zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat.</p>	Brak potrzeby wdrożenia bowiem przepis ma charakter fakultatywny	Lit b wdraża art. 10 ust. 1 pkt. 2, a lit. c art. 16 ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej.
	Art. 7 ust. 8	<p>8. Raz do roku państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości oszczędność energii osiągniętą przez każdą stronę zobowiązaną, lub każdą podkategorię stron zobowiązanych, oraz ilość łączną osiągniętą w ramach tego systemu.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by strony zobowiązane przedstawiały na żądanie:</p> <p>a) zagregowane informacje statystyczne dotyczące ich odbiorców końcowych (zaznaczając istotne zmiany w stosunku do uprzednio przedłożonych informacji); oraz</p>	Pełne wdrożenie	Art. 17 ust. 1 i 2 projektu ustawy o efektywności energetycznej.

		<p>b) bieżące informacje dotyczące zużycia energii przez odbiorców końcowych, w tym – w odpowiednich przypadkach – profili obciążenia, segmentacji odbiorców oraz lokalizacji geograficznej odbiorców, przy czym musi zostać zachowana wiarygodność i ochrona prywatnych lub poufnych informacji handlowych zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii. Żądanie takie może zostać zgłoszone nie częściej niż raz w roku.</p>		
	Art. 7 ust. 9	<p>9. Jako rozwiązanie alternatywne względem ustanowienia systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie mogą postanowić o przyjęciu innych środków z dziedziny polityki w celu uzyskania oszczędności energii wśród odbiorców końcowych, pod warunkiem że takie środki z dziedziny polityki spełniają kryteria przedstawione w ust. 10 i 11. Wielkość nowej oszczędności energii każdego roku dzięki temu podejściu jest równa wielkości nowej oszczędności energii wymaganej w ust. 1, 2 i 3. Pod warunkiem utrzymania tej równoważności państwa członkowskie mogą łączyć systemy zobowiązujące z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki, w tym krajowymi programami dotyczącymi efektywności energetycznej. Środki z dziedziny polityki, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą obejmować następujące środki z dziedziny polityk lub ich połączenia – nie ograniczając się jednak do nich:</p> <p>a) opodatkowanie energii lub CO₂, które skutkuje zmniejszeniem zużycia energii przez odbiorców końcowych;</p> <p>b) plany i instrumenty finansowe lub zachęty podatkowe, które prowadzą do stosowania efektywnych energetycznie technologii lub technik i skutkują zmniejszeniem zużycia energii przez odbiorców końcowych;</p> <p>c) regulacje lub porozumienia dobrowolne, które prowadzą do stosowania efektywnych energetycznie</p>	<p>Brak potrzeby wdrożenia, gdyż przepis ma charakter fakultatywny – dotyczy wyboru i realizacji rozwiązania alternatywnego do systemu świadectw.</p>	

		<p>technologii lub technik i skutkują zmniejszeniem zużycia energii przez odbiorców końcowych;</p> <p>d) standardy i normy, które zmierzają do poprawy efektywności energetycznej produktów i usług, w tym budynków i pojazdów, oprócz sytuacji, w których są one obowiązkowe w państwach członkowskich na mocy prawa unijnego;</p> <p>e) systemy znakowania energetycznego z wyłączeniem systemów obowiązkowych i stosowanych w państwach członkowskich na mocy prawa unijnego;</p> <p>f) szkolenie i kształcenie, w tym programy doradztwa energetycznego, które prowadzą do stosowania efektywnych energetycznie technologii lub technik i skutkują zmniejszeniem zużycia energii przez odbiorców końcowych.</p> <p>Państwa członkowskie powiadamiają Komisję w terminie do dnia 5 grudnia 2013 r. o środkach z dziedziny polityki, które planują przyjąć do celów akapitu pierwszego i art. 20 ust. 6, zgodnie ze strukturą ramową przedstawioną w załączniku V pkt 4, wskazując, w jaki sposób zamierzają osiągnąć wymaganą wielkość oszczędności. W przypadku środków z dziedziny polityki, o których mowa w akapicie drugim i w art. 20 ust. 6, powiadomienie to wskazuje, w jaki sposób są spełnione kryteria ust. 10. W przypadku środków z dziedziny polityki innych niż te, o których mowa w akapicie drugim lub w art. 20 ust. 6, państwa członkowskie wyjaśniają, w jaki sposób ma zostać osiągnięty równoważny poziom oszczędności, monitorowania i weryfikacji. Komisja może zasugerować zmiany w terminie 3 miesięcy od powiadomienia.</p>		
	<p>Art. 7 ust. 10</p>	<p>10. Bez uszczerbku dla ust. 11 kryteria dotyczące środków z dziedziny polityki przyjmowanych na mocy ust. 9 akapit drugi i art. 20 ust. 6 są następujące:</p> <p>a) środki z dziedziny polityki przewidują co najmniej dwa okresy pośrednie przed dniem 31 grudnia 2020 r. i prowadzą do osiągnięcia celów na poziomie określonym</p>	<p>j.w.</p>	<p>Przedmiotowe kryteria zawarte zostały w dotychczas obowiązujących rozporządzeniach wykonawczych do ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej oraz lit. d)-współczynniki przeliczeniowe – projekt rozporządzenia z art. 29 pkt 6</p>

	<p>w ust. 1;</p> <p>b) odpowiedzialność każdej strony uprawnionej, strony uczestniczącej lub wykonującego organu publicznego – odpowiednio do okoliczności – jest definiowana;</p> <p>c) oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte, są określane w sposób przejrzysty;</p> <p>d) wielkość oszczędności energii, która jest wymagana lub która ma zostać osiągnięta za pomocą danego środka z dziedziny polityki, jest wyrażana w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych określonych w załączniku IV;</p> <p>e) oszczędność energii jest obliczana z zastosowaniem metod i zasad zawartych w pkt 1 i 2 załącznika V;</p> <p>f) oszczędność energii jest obliczana z zastosowaniem metod i zasad zawartych w pkt 3 załącznika V;</p> <p>g) strony uczestniczące opracowują i udostępniają publicznie coroczne sprawozdanie na temat oszczędności energii, chyba że nie będzie go można sporządzić;</p> <p>h) zapewnia się monitorowanie wyników i przygotowuje się odpowiednie środki, gdyby postęp nie był zadowalający;</p> <p>i) zapewnia się system kontroli obejmujący również niezależną weryfikację statystycznie istotnej części środków poprawy efektywności energetycznej; oraz</p> <p>j) corocznie publikowane są dane dotyczące rocznych tendencji w dziedzinie oszczędności energii.</p>		<p>i 7 projektu ustawy o efektywności energetycznej.</p>
Art. 7 ust. 11	<p>11. Państwa członkowskie zapewniają, by podatki, o których mowa w ust. 9 akapit drugi lit. a), były zgodne z kryteriami wymienionymi w ust. 10 lit. a), b), c), d), f), h) i j).</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by uregulowania i dobrowolne porozumienia, o których mowa w ust. 9</p>	j.w.	

		<p>akapit drugi lit. c), były zgodne z kryteriami wymienionymi w ust. 10 lit. a), b), c), d), e), g), h), i) i j).</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by inne środki z dziedziny polityki, o których mowa w ust. 9 akapit drugi, oraz krajowe fundusze efektywności energetycznej, o których mowa w art. 20 ust. 6, były zgodne z kryteriami wymienionymi w ust. 10 lit. a), b), c), d), e), h), i) i j).</p>		
	Art. 7 ust. 12	<p>12. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach, gdy nakłada się oddziaływanie różnych środków z dziedziny polityki lub działań indywidualnych, oszczędność energii nie była zaliczana podwójnie.</p>	j.w.	

<p>Art. 8 ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 8</p> <p>Audyty energetyczne i systemy zarządzania energią</p> <p>1. Państwa członkowskie stwarzają warunki umożliwiające wszystkim końcowym odbiorcom energii dostęp do audytów energetycznych wysokiej jakości, które są opłacalne oraz:</p> <p>a) przeprowadzane w sposób niezależny przez ekspertów wykwalifikowanych lub akredytowanych zgodnie z kryteriami kwalifikacji; lub</p> <p>b) realizowane i nadzorowane przez niezależne organy na podstawie przepisów krajowych.</p> <p>Audyty energetyczne, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą być przeprowadzane przez ekspertów wewnętrznych lub audytorów energetycznych, pod warunkiem, że dane państwo członkowskie wprowadziło system zapewniania i sprawdzania jakości audytów, w tym dokonuje, w stosownych przypadkach, corocznego losowego wyboru statystycznie istotnego odsetka wszystkich audytów energetycznych, które przeprowadzili ci eksperci lub audytorzy.</p> <p>Aby zagwarantować wysoką jakość audytów energetycznych i systemów zarządzania energią, państwa członkowskie ustalają przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria minimalne dotyczące audytów energetycznych, opierając się na załączniku VI.</p> <p>Audyty energetyczne nie mogą zawierać klauzul, które zakazują przekazywania wyników audytów wykwalifikowanemu/akredytowanemu dostawcy usług energetycznych, pod warunkiem, że odbiorca nie wyraża sprzeciwu.</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Rozdział 5 i art. 36 projektu ustawy o efektywności energetycznej.</p>
-----------------------------	--	------------------------	---

Art. 8 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie opracowują programy zachęt dla MŚP do poddawania się audytom energetycznym, a następnie do wdrażania zaleceń sporządzonych w trakcie tych audytów.</p> <p>Kierując się przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami i nie naruszając przepisów UE o pomocy państwa, państwa członkowskie mogą ustanowić systemy wsparcia dla MŚP, także wtedy, gdy zawarły dobrowolne porozumienia o pokryciu kosztów audytu energetycznego i wdrożenia realizacji wysoko opłacalnych zaleceń wynikających z audytów energetycznych, jeżeli zastosowano zaproponowane środki.</p> <p>Państwa członkowskie zwracają uwagę MŚP, m.in. korzystając z pośrednictwa odpowiednich organizacji przedstawicielskich, na konkretne przykłady pokazujące, w jaki sposób systemy zarządzania energią mogą im pomóc prowadzić działalność. Komisja udziela pomocy państwom członkowskim poprzez wspieranie wymiany sprawdzonych rozwiązań w tej dziedzinie.</p>		<p>Art. 4 ust. 2 pkt 1 i art. 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej oraz „Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2014” – dokument przyjęty przez Radę Ministrów 19 października 2014 r. i przekazany Komisji Europejskiej</p>
Art. 8 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie opracowują także programy mające na celu informowanie – przy pomocy odpowiednich instytucji doradczych – gospodarstw domowych o korzyściach wynikających z takich audytów. Aby ułatwić zapewnienie wystarczającej liczby ekspertów, państwa członkowskie zachęcają do realizacji programów szkoleniowych, w ramach których uzyskuje się kwalifikacje audytora energetycznego.</p>	j.w.	j.w.
Art. 8 ust. 4	<p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa niebędące MŚP zostały poddane audytowi energetycznemu przeprowadzonemu w niezależny i opłacalny sposób przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów lub zrealizowane i nadzorowane przez niezależne organy na podstawie przepisów krajowych, do dnia 5 grudnia 2015 r. oraz co najmniej co cztery lata od daty poprzedniego audytu</p>	j.w.	Rozdział 5 - art. 36- 38 projektu ustawy o efektywności energetycznej.

		energetycznego.		
	Art. 8 ust. 5	5. Audyty energetyczne uważa się za spełniające wymogi określone w ust. 4, gdy przeprowadzane są one w niezależny sposób na podstawie kryteriów minimalnych opartych na załączniku VI i realizowane na podstawie dobrowolnych porozumień między organizacjami zainteresowanych stron a wyznaczonym podmiotem, poddane nadzorowi danego państwa członkowskiego lub innych podmiotów, którym właściwe organy przekazały odnośne obowiązki, lub Komisji. Dostęp uczestników rynku oferujących usługi energetyczne jest oparty na przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach.	j.w.	j.w.
	Art. 8 ust. 6	6. Przedsiębiorstwa niebędące MŚP i realizujące system zarządzania energią lub środowiskiem certyfikowany przez niezależny podmiot zgodnie z właściwymi normami europejskimi lub międzynarodowymi są zwolnione z wymogów ust. 4, pod warunkiem że państwa członkowskie zapewnią, by dany system zarządzania obejmował audyt energetyczny na podstawie kryteriów minimalnych opartych na załączniku VI.	j.w.	j.w.
	Art. 8 ust. 7	7. Audyty energetyczne mogą być samodzielne lub stanowić część szerszej zakrojonego audytu środowiskowego. Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, by częścią audytu energetycznego była ocena technicznej i ekonomicznej wykonalności przyłączenia do istniejącej lub planowanej sieci ciepłowniczej lub chłodniczej. Nie naruszając przepisów unijnych dotyczących pomocy państwa, państwa członkowskie mogą ustanowić systemy zachęt i wsparcia do celów wdrożenia zaleceń wynikających z audytów energetycznych i podobnych środków.	j.w.	j.w.

Art. 9 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 9 Opomiarowanie</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by na tyle, na ile jest to technicznie wykonalne, uzasadnione finansowo i proporcjonalne do potencjalnej oszczędności energii, odbiorcy końcowi energii elektrycznej, gazu ziemnego, ciepła sieciowego, chłodu sieciowego oraz ciepłej wody użytkowej mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach indywidualnych liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.</p> <p>Taka możliwość nabycia liczników indywidualnych po konkurencyjnych cenach jest zapewniana w przypadku:</p> <p>a) wymiany liczników, chyba że jest to technicznie niewykonalne lub nieopłacalne w stosunku do szacowanych potencjalnych oszczędności w perspektywie długoterminowej;</p> <p>b) podłączania nowych liczników w nowych budynkach lub przy wykonaniu ważniejszych renowacji budynków, zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE.</p>	Pełne wdrożenie	Trwają prace i konsultacje z Komisją Europejską odnośnie wdrażania inteligentnych liczników energii.
Art. 9 ust. 2	<p>2. W przypadku gdy państwa członkowskie wprowadzają inteligentne systemy pomiarowe i rozpowszechniają inteligentne liczniki gazu ziemnego lub energii elektrycznej zgodnie z dyrektywami 2009/72/WE i 2009/73/WE oraz w zakresie, w jakim tego dokonują:</p> <p>a) zapewniają, by systemy pomiarowe dawały odbiorcom końcowym informacje na temat rzeczywistego czasu użytkowania i by przy ustalaniu minimalnych parametrów funkcjonalnych liczników i obowiązków nakładanych na uczestników rynku w pełni wzięto pod uwagę cele efektywności energetycznej i korzyści dla odbiorców końcowych;</p>	j.w.	j.w.

		<p>b) zapewniają bezpieczeństwo inteligentnych liczników i przekazywania danych, a także prywatność odbiorców końcowych zgodnie ze stosownymi przepisami unijnymi o ochronie danych i prywatności;</p> <p>c) w przypadku dostarczania energii elektrycznej i na wniosek odbiorcy końcowego wymagają od operatorów liczników, aby zapewnili, aby licznik lub liczniki były w stanie dokonywać rozliczeń ilości energii elektrycznej wysyłanej do sieci z obiektów odbiorcy końcowego;</p> <p>d) zapewniają, by – jeżeli odbiorcy końcowi zwrócą się z takim wnioskiem – dane pomiarowe dotyczące wprowadzanej i zbywanej przez nich energii elektrycznej były udostępniane im lub stronie trzeciej działającej w imieniu odbiorcy końcowego w łatwo zrozumiałym formacie umożliwiającym porównywanie podobnych transakcji;</p> <p>e) wprowadzają wymóg przekazywania odbiorcom stosownych porad i informacji w momencie montażu inteligentnych liczników; porady i informacje dotyczą w szczególności pełnych możliwości liczników, jeżeli chodzi o zarządzanie odczytem liczników oraz monitorowanie zużycia energii.</p>		
	Art. 9 ust. 3	<p>3. W przypadku gdy energia cieplna i chłodnicza lub ciepła woda są dostarczane do budynku z sieci ciepłowniczej lub z centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków, na wymienniku ciepła lub na granicy dostawy zostaje zamontowany licznik energii cieplnej lub ciepłej wody.</p> <p>W budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych z własnym źródłem centralnego ogrzewania/chłodzenia lub zaopatrywanych z sieci ciepłowniczej lub z centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków do dnia 31 grudnia 2016 r. zostaną zamontowane – tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne – również liczniki zużycia indywidualnego do pomiaru zużycia energii cieplnej lub chłodniczej lub ciepłej wody dostarczanej do</p>	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 12 projektu ustawy o efektywności energetycznej (zmiany w art. 45a ustawy – Prawo energetyczne).

	<p>każdego lokalu. W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników nie jest technicznie wykonalne lub nie jest opłacalne, do pomiarów zużycia energii cieplnej na każdym grzejniku stosowane są indywidualne podzielniki kosztów ciepła, chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów ciepła nie byłby opłacalny. W takich przypadkach można rozważyć alternatywne opłacalne sposoby pomiaru zużycia energii cieplnej.</p> <p>W przypadku gdy przeważającym rodzajem zabudowy są budynki wielomieszkaniowe, które zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub które posiadają własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia obsługujące takie budynki, państwa członkowskie mogą wprowadzić przejrzyste zasady podziału kosztów zużycia energii cieplnej lub ciepłej wody w takich budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia.</p> <p>W stosownych przypadkach zasady takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów energii cieplnej lub ciepłej wody, jak następuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) ciepła woda na potrzeby bytowe; b) straty energii cieplnej w instalacji w budynku oraz energia cieplna do celów ogrzewania powierzchni wspólnych (jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki); c) energia cieplna do celów ogrzewania mieszkań. 		
Art. 10 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 10</p> <p style="text-align: center;">Informacje o rozliczeniach</p> <p>1. W przypadku gdy odbiorcy końcowi nie mają inteligentnych liczników, o których mowa w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE, państwa członkowskie zapewnią, w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r., by informacje o rozliczeniach były dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu, zgodnie z pkt 1.1 załącznika VII,</p>	Pełne wdrożenie	Trwają prace i konsultacje z Komisją Europejską odnośnie wdrażania inteligentnych liczników energii.

	<p>w odniesieniu do wszystkich sektorów objętych zakresem niniejszej dyrektywy, w tym dystrybutorów energii, operatorów systemów dystrybucyjnych oraz przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii, w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.</p> <p>Obowiązek ten można wypełnić przez wprowadzenie systemu dokonywania odczytów przez samych odbiorców końcowych i przekazywania odczytów licznika dostawcy energii. Jedynie w przypadku gdy odbiorca końcowy nie poda odczytu licznika za dany okres rozliczeniowy, rozliczanie jest oparte na zużyciu szacunkowym lub na stawce ryczałtowej.</p>		
Art. 10 ust. 2	<p>2. Liczniki zamontowane zgodnie z dyrektywami 2009/72/WE i 2009/73/WE podają dokładne informacje o rozliczeniach oparte na rzeczywistym zużyciu. Państwa członkowskie zapewniają, aby odbiorcy końcowi mieli możliwość łatwego dostępu do uzupełniających informacji dotyczących zużycia w przeszłości pozwalających na szczegółową samokontrolę.</p> <p>Informacje uzupełniające dotyczące zużycia w przeszłości obejmują:</p> <p>a) dane sumaryczne za co najmniej trzy poprzedzające lata lub za okres od rozpoczęcia umowy na dostawę, jeżeli jest on krótszy. Dane te muszą odpowiadać okresom, za które podawano informacje dotyczące poszczególnych rozliczeń; oraz</p> <p>b) szczegółowe dane według czasu użytkowania dla dowolnego dnia, tygodnia, miesiąca i roku. Dane te są udostępniane odbiorcy końcowemu przez internet lub interfejs licznika za co najmniej poprzednie 24 miesiące lub okres od rozpoczęcia umowy na dostawę, jeżeli jest on krótszy.</p>	Pełne wdrożenie	Trwają prace i konsultacje z Komisją Europejską odnośnie wdrażania inteligentnych liczników energii.

<p>Art. 10 ust. 3</p>	<p>3. Niezależnie od tego, czy inteligentne liczniki zostały zamontowane, państwa członkowskie:</p> <p>a) wprowadzają wymóg, aby – w zakresie, w jakim dostępne są informacje na temat rozliczeń za energię i zużycia przez odbiorców końcowych w przeszłości – na życzenie odbiorcy końcowego były one udostępniane dostawcy usług energetycznych wskazanemu przez odbiorcę końcowego;</p> <p>b) zapewniają, aby odbiorcom końcowym zaoferowano opcję elektronicznej formy informacji o rozliczeniach i rachunków oraz aby odbiorcy końcowi otrzymywali, na żądanie, jasne i zrozumiałe wyjaśnienie, w jaki sposób wyliczono ich rachunek, szczególnie w przypadkach, gdy rachunki nie są oparte na rzeczywistym zużyciu;</p> <p>c) zapewniają, aby odbiorcom końcowym wraz z rachunkiem udostępniane były odpowiednie informacje pozwalające na całościowe zapoznanie się z bieżącymi kosztami energii, zgodnie z załącznikiem VII;</p> <p>d) mogą postanowić, że na życzenie odbiorcy końcowego informacje zawarte w tych rachunkach nie stanowią wezwania do zapłaty. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy źródeł energii oferowali elastyczne formy dokonywania płatności;</p> <p>e) wprowadzają wymóg, zgodnie z którym informacje i szacunki dotyczące kosztów energii mają być przekazywane</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Art. 5 ust. 6c ustawy – Prawo energetyczne. Rozdział 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną. Rozdział 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi. Rozdział 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło.</p>
<p>Art. 11 ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 11</p> <p style="text-align: center;">Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu i rozliczeniach</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by odbiorcy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz by odbiorcy końcowi mieli również odpowiedni i bezpłatny dostęp do swoich danych dotyczących zużycia.</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Art. 45 ust. 1 i art. 45a ust. 4 i 6 ustawy- Prawo energetyczne. Rozdział 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług.</p>

				Art. 5 ust. 6c ustawy – Prawo energetyczne. Trwają prace i konsultacje z Komisją Europejską odnośnie wdrażania inteligentnych liczników energii.
	Art. 11 ust. 2	2. Niezależnie od ust. 1 podział kosztów informacji o rozliczeniach indywidualnego zużycia energii cieplnej i chłodniczej dostarczanej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych na mocy art. 9 ust. 3 dokonywany jest nieodpłatnie. Koszty zlecenia tego zadania stronie trzeciej, takiej jak dostawca usług lub lokalny dostawca energii, obejmujące opomiarowanie, przydział i rozliczanie rzeczywistego indywidualnego zużycia w takich budynkach mogą ponosić odbiorcy końcowi, w zakresie, w jakim wysokość tych kosztów jest uzasadniona.	Pełne wdrożenie	Art. 45 ust. 1 i art. 45a ust. 4 i 6 ustawy- Prawo energetyczne.
	Art. 12 ust. 1	Artykuł 12 Program informowania i wzmocnienia pozycji odbiorców 1. Państwa członkowskie podejmują stosowne działania promujące i umożliwiające efektywne wykorzystanie energii przez małych odbiorców energii, w tym gospodarstwa domowe. Działania te mogą być częścią strategii krajowej.	Pełne wdrożenie	Art. 9 projektu ustawy o efektywności energetycznej. „Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2014” – dokument przyjęty przez Radę Ministrów 19 października 2014 r. i przekazany Komisji Europejskiej
	Artykuł 12 ust. 2	2. Do celów ust. 1 działania te obejmują co najmniej jeden z elementów wymienionych w lit. a) lub b): a) instrumenty i strategie promujące zmianę zachowań, w tym ewentualnie: (i) zachęty podatkowe; (ii) dostęp do finansowania, grantów lub dotacji; (iii) dostarczanie informacji; (iv) wzorcowe projekty; (v) działania w miejscu pracy; b) sposoby i warunki udziału odbiorców i organizacji	j.w.	j.w.

		<p>konsumentów podczas ewentualnego rozpowszechniania inteligentnych liczników poprzez powiadamianie o:</p> <p>(i) opłacalnych i łatwych do osiągnięcia zmianach w wykorzystaniu energii;</p> <p>(ii) informacjach o środkach w zakresie efektywności energetycznej.</p>		
Art. 13	<p>Artykuł 13</p> <p>Sankcje</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji nakładanych w przypadku nieprzestrzegania przepisów krajowych przyjętych na podstawie art. 7–11 oraz art. 18 ust. 3, a także podejmują środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W terminie do dnia 5 czerwiec 2014 r. państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję, a także bezzwłocznie powiadamiają Komisję o wszystkich późniejszych zmianach, które tych przepisów dotyczą.</p>	Pełne wdrożenie	Rozdział 6, art. 39 -42 projektu ustawy o efektywności energetycznej.	
Art. 14 ust. 1	<p>ROZDZIAŁ III</p> <p>EFEKTYWNOŚĆ ZAOPATRZENIA W ENERGIĘ</p> <p>Artykuł 14</p> <p>Promowanie efektywności ogrzewania i chłodzenia</p> <p>1. Do dnia 31 grudnia 2015 r. państwa członkowskie dokonają kompleksowej oceny potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych, zawierającej informacje określone w załączniku VIII, i powiadamiają o niej Komisję. Jeśli przeprowadziły już równoważną ocenę, powiadamiają o niej Komisję.</p> <p>W kompleksowej ocenie w pełni uwzględnia się analizę krajowego potencjału w zakresie wysokosprawnej kogeneracji, przeprowadzaną na mocy dyrektywy 2004/8/WE.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 10c w ustawie – Prawo energetyczne)	

		Na żądanie Komisji ocenę aktualizuje się co pięć lat oraz powiadamia o niej Komisję. Komisja zgłasza takie żądanie co najmniej rok przed terminem.		
Art. 14 ust. 2		2. Państwa członkowskie przyjmują polityki stwarzające warunki odpowiedniego uwzględniania na szczeblu lokalnym i regionalnym potencjału stosowania efektywnego ogrzewania i chłodzenia, w szczególności z wykorzystaniem wysokosprawnej kogeneracji. Uwzględnia się możliwości rozwoju lokalnych i regionalnych rynków energii cieplnej.	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 8 i 10 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany pkt 5 w art. 18 w ust. 1 oraz pkt 4 w art. 20 w ust.2 w ustawie – Prawo energetyczne)
Art. 14 ust. 3		3. Na użytek oceny, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie przeprowadzają analizę kosztów i korzyści, której zakres obejmuje ich terytorium i która uwzględnia warunki klimatyczne, wykonalność ekonomiczną i poprawność techniczną, zgodnie z załącznikiem IX część 1. Analiza kosztów i korzyści umożliwia łatwiejsze określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów i najbardziej opłacalnych rozwiązań, umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia. Ta analiza kosztów i korzyści może być częścią oceny wpływu na środowisko, przewidzianej w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko [25].	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 10c w ustawie – Prawo energetyczne) oraz art. 36 projektu ustawy
Art. 14 ust. 4		4. W przypadku gdy w wyniku przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 1, oraz analizy, o której mowa w ust. 3, wskazany zostaje potencjał stosowania wysokosprawnej kogeneracji lub efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych, których korzyści przewyższają koszty, państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania na rzecz rozbudowy sprawnej infrastruktury ciepłowniczej i chłodniczej lub ich dostosowania do rozwoju wysokosprawnej kogeneracji oraz wykorzystywania ogrzewania i chłodzenia z ciepła	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 10c w ustawie – Prawo energetyczne) w zw. z art. 9a i 9l ustawy – Prawo energetyczne. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz

	<p>odpadowego oraz energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z ust. 1, 5 i 7.</p> <p>W przypadku gdy w wyniku przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 1, i analizy, o której mowa w ust. 3, nie zostanie wskazany potencjał, którego korzyści przewyższają koszty, w tym koszty administracyjne przeprowadzenia analizy kosztów i korzyści przewidzianej w ust. 5, dane państwo członkowskie może zwolnić instalacje z wymogów określonych w tym ustępie.</p>		<p>szczegółowego zakresu obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji</p>
<p>Art. 14 ust. 5</p>	<p>5. Państwa członkowskie zapewniają, by analiza kosztów i korzyści zgodna z załącznikiem IX część 2 została przeprowadzona w przypadku, gdy po dniu 5 czerwiec 2014 r.:</p> <p>a) planuje się nową ciepłą instalację elektroenergetyczną, której całkowita znamionowa moc ciepła dostarczona w paliwie przekracza 20 MW; analiza służy ocenie kosztów i korzyści zrealizowania tej instalacji jako wysokosprawnej instalacji kogeneracyjnej;</p> <p>b) istniejąca ciepła instalacja elektroenergetyczna, której całkowita znamionowa moc ciepła dostarczona w paliwie przekracza 20 MW, jest poddawana znacznej modernizacji; analiza służy ocenie kosztów i korzyści przekształcenia tej instalacji w wysokosprawną instalację kogeneracyjną;</p> <p>c) planuje się budowę lub znaczną modernizację instalacji przemysłowej, której całkowita znamionowa moc ciepła dostarczona w paliwie przekracza 20 MW i która generuje ciepło odpadowe na użytecznym poziomie temperatury; analiza służy ocenie kosztów i korzyści wykorzystywania ciepła odpadowego w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania, w tym poprzez kogenerację, oraz przyłączenia tej instalacji do sieci ciepłowniczej i chłodniczej;</p> <p>d) planuje się nową sieć ciepłowniczą i chłodniczą lub w istniejącej sieci planuje się nową instalację wytwarzającą</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Art. 43 pkt 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 10a i art. 10b w ustawie – Prawo energetyczne)</p>

		<p>energię o całkowitej znamionowej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie przekraczającej 20 MW lub planuje się znaczną modernizację istniejącej instalacji w celu oceny kosztów i korzyści wykorzystania ciepła odpadowego z pobliskich instalacji przemysłowych. Montaż urządzeń do wychwytywania dwutlenku węgla z instalacji energetycznego spalania w celu składowania geologicznego zgodnie z dyrektywą 2009/31/WE nie jest uznawany za modernizację do celów lit. b), c) i d) niniejszego ustępu.</p> <p>Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, zgodnie z którym analiza kosztów i korzyści, o której mowa w lit. c) i d), ma być przeprowadzana we współpracy z przedsiębiorstwami odpowiedzialnymi za eksploatację sieci ciepłowniczych i chłodniczych.</p>		
	Art. 14 ust. 6	<p>6. Państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogów ust. 5:</p> <p>a) instalacje wytwarzające energię elektryczną w okresach szczytowego obciążenia i instalacje rezerwowe, które mają zgodnie z planami pracować przez mniej niż 1500 godzin roboczych w roku jako średnia krocząca w ciągu pięciu lat, na podstawie procedury weryfikacji określonej przez państwa członkowskie, zapewniającej spełnienie tego kryterium zwolnienia;</p> <p>b) instalacje energetyki jądrowej;</p> <p>c) instalacje, które muszą być lokalizowane w pobliżu miejsca składowania geologicznego zatwierdzonego na mocy dyrektywy 2009/31/WE.</p> <p>Państwa członkowskie mogą również ustanowić wartości progowe, wyrażone jako ilość dostępnego użytecznego ciepła odpadowego, zapotrzebowanie na ciepło lub odległości instalacji przesyłowych od sieci ciepłowniczych w celu wyłączenia poszczególnych instalacji z zastosowania ust. 5 lit. c) i d).</p>	Pełne wdrożenie	<p>Art. 43 pkt 6 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 10b ust. 3 w ustawie – Prawo energetyczne)</p> <p>Powiadomienie w sprawie zwolnień możliwych dla Polski na podstawie art. 14 ust. 6 dyrektywy 2012/27/UE zostało w terminie przekazane Komisji Europejskiej.</p>

		Do dnia 31 grudnia 2013 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zwolnieniach, przyjętych na mocy niniejszego ustępu, a następnie o wszelkich zmianach dotyczących tych zwolnień.		
Art. 14 ust. 7		7. Państwa członkowskie przyjmują kryteria udzielania zezwoleń, o których mowa w art. 7 dyrektywy 2009/72/WE, lub równoważne kryteria udzielania pozwoleń w celu: a) uwzględniania wyniku kompleksowej oceny, o której mowa w ust. 1; b) zapewnienia, by wymogi ust. 5 zostały spełnione; oraz c) uwzględniania wyniku analizy kosztów i korzyści, o której mowa w ust. 5.	Pełne wdrożenie	Art. 43 i art. 45 projektu ustawy o efektywności energetycznej (zmiany w art. 16a w ustawie – Prawo energetyczne oraz w art. 74 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko)
Art. 14 ust. 8		8. Państwa członkowskie mogą zwolnić poszczególne instalacje z wymogu – zgodnie z kryteriami udzielania zezwoleń i pozwoleń, o których mowa w ust. 7 – wdrażania opcji, których korzyści przewyższają koszty, jeżeli wystąpią nadrzędne przyczyny prawne, związane z własnością lub finansami. W tych przypadkach dane państwo członkowskie przekazuje Komisji powiadomienie o swojej decyzji wraz z uzasadnieniem w terminie trzech miesięcy od daty podjęcia decyzji.	Brak potrzeby wdrożenia – przepis ma charakter fakultatywny	
Art. 14 ust. 9		9. Ust. 5, 6, 7 i 8 niniejszego artykułu mają zastosowanie do instalacji objętych dyrektywą 2010/75/UE bez uszczerbku dla wymogów tej dyrektywy.	Pełne wdrożenia – brak wyłączeń w projekcie ustawy	
Art. 14 ust. 10		10. Na podstawie zharmonizowanych wartości referencyjnych efektywności, o których mowa w załączniku II lit. f), państwa członkowskie zapewniają, aby można było zagwarantować pochodzenie energii elektrycznej wytworzonej w procesie wysokosprawnej kogeneracji zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami określonymi przez każde państwo członkowskie. Państwa członkowskie	Pełne wdrożenie	Art. 43 pkt 5 projektu ustawy o efektywności energetycznej (dodany art. 9y - 9zb w ustawie – Prawo energetyczne)

	<p>zapewniają, aby wspomniana gwarancja pochodzenia spełniała wymogi i zawierała co najmniej informacje określone w załączniku X. Państwa członkowskie uznają wzajemnie swoje gwarancje pochodzenia, wyłącznie jako dowód na potwierdzenie informacji, o których mowa w niniejszym ustępie. Wszelka odmowa uznania gwarancji pochodzenia za taki dowód, w szczególności z przyczyn związanych z zapobieganiem nadużyciom finansowym, musi się opierać na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wspomnianej odmowie i przedstawiają jej uzasadnienie. W przypadku odmowy uznania gwarancji pochodzenia Komisja może przyjąć decyzję zmuszającą stronę odmawiającą do uznania gwarancji, szczególnie w odniesieniu do stosowania obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów, na podstawie których takie uznanie następuje.</p> <p>Komisja jest uprawniona do dokonania do dnia 31 grudnia 2014 r., w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 23 niniejszej dyrektywy, przeglądu zharmonizowanych wartości referencyjnych efektywności określonych w decyzji wykonawczej Komisji 2011/877/UE [26] przyjętej na podstawie dyrektywy 2004/8/WE.</p>		
Art.. 14 ust. 11	<p>11. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie dostępne wsparcie dla kogeneracji było uzależnione od tego, czy energia elektryczna wytwarzana i pochodząca z wysokosprawnej kogeneracji oraz ciepło odpadowe są efektywnie wykorzystywane w celu osiągnięcia oszczędności energii pierwotnej. Wsparcie ze środków publicznych dla kogeneracji oraz dla wytwarzania w ramach systemów ciepłowniczych i dla sieci ciepłowniczych podlega w stosownych przypadkach zasadom dotyczącym pomocy państwa.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 9l ustawy – Prawo energetyczne; Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji.

<p>Art. 15 ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 15</p> <p style="text-align: center;">Przetwarzanie, przesył i rozdział energii</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne sektora energetycznego należycie uwzględniały efektywność energetyczną, wykonując zadania regulacyjne określone w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE w odniesieniu do swoich decyzji dotyczących eksploatacji infrastruktury gazowej i elektroenergetycznej.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby krajowe organy regulacyjne sektora energetycznego poprzez opracowanie taryf sieciowych i regulacji dotyczących sieci, w ramach dyrektywy 2009/72/WE i z uwzględnieniem kosztów i korzyści poszczególnych środków, dostarczały operatorom sieci zachęt do udostępniania użytkownikom sieci usług systemowych, umożliwiających im wdrażanie środków poprawy efektywności energetycznej w kontekście systematycznego wdrażania inteligentnych sieci. Takie usługi systemowe mogą być określone przez operatora systemu i nie wpływają negatywnie na bezpieczeństwo systemu.</p> <p>W odniesieniu do energii elektrycznej państwa członkowskie zapewniają, aby regulacje dotyczące sieci oraz taryfy sieciowe spełniały kryteria określone w załączniku XI przy uwzględnieniu wytycznych i kodeksów opracowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 714/2009.</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>§ 6 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną.</p> <p>§ 3 i 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi.</p> <p>§ 10 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło.</p> <p>Art. 23 ust. 2 pkt 17 ustawy – Prawo energetyczne</p>
<p>Art. 15 ust. 2</p>	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia 30 czerwca 2015 r.:</p> <p>a) przeprowadzono ocenę potencjału w zakresie efektywności energetycznej ich infrastruktur gazowych i elektroenergetycznych, w szczególności w odniesieniu do przesyłu, rozdziału, zarządzania obciążeniem i interoperacyjności, a także przyłączenia do</p>	<p>Przepis stanowi o działaniu jednorazowym i nie wymaga wdrożenia</p>	

		energetycznych instalacji wytwórczych, w tym możliwości dostępu dla mikroproducentów energii; b) określono konkretne środki i inwestycje na rzecz wprowadzenia opłacalnej poprawy efektywności energetycznej w infrastrukturze sieciowej, wraz z harmonogramem ich wprowadzenia.		
	Art. 15 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na uwzględnianie w systemach i strukturach taryf aspektu społecznego w odniesieniu do przesyłu i rozdziału energii sieciowej, pod warunkiem, że jakikolwiek negatywny wpływ tych elementów na system przesyłowy i system dystrybucyjny będzie sprowadzony do niezbędnego minimum i że wpływ ten nie będzie nieproporcjonalny do osiąganego celu społecznego.	Nie wymaga wdrożenia. Przepis ma charakter fakultatywny	
	Art. 15 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają, by z taryf przesyłu i rozdziału wyeliminowano zachęty, które są szkodliwe dla ogólnej efektywności (w tym efektywności energetycznej) wytwarzania, przesyłu, rozdziału i dostaw energii elektrycznej, lub zachęty, które mogłyby ograniczać udział działań podejmowanych w odpowiedzi na zapotrzebowanie w rynkach bilansujących i w zamawianiu usług pomocniczych. Państwa członkowskie zapewniają, by stwarzano zachęty dla operatorów sieci do poprawy efektywności w projektowaniu i funkcjonowaniu infrastruktury i, w ramach dyrektywy 2009/72/WE, by taryfy pozwalały dostawcom zwiększyć udział odbiorców w efektywności systemu, w tym odpowiedź na zapotrzebowanie zależnie od warunków krajowych.	Pełne wdrożenie. Patrz przepisy wdrażające art. 15 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE.	rozporządzenia Ministra Gospodarki: z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie <i>szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną</i> ; z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie <i>szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi</i> ; z dnia 17 września 2010 r. w sprawie <i>szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło</i> . Art. 23 ust. 2 pkt 17 ustawy – Prawo energetyczne
	Art. 15 ust. 5	5. Bez uszczerbku dla art. 16 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE i z uwzględnieniem art. 15 dyrektywy 2009/72/WE oraz potrzeby zapewnienia ciągłości dostaw energii cieplnej, państwa członkowskie zapewniają, aby stosownie do wymogów dotyczących zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci, w oparciu o	Pełne wdrożenie	Art. 9c ust. 6 i 7 ustawy – Prawo energetyczne.

	<p>przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria określone przez właściwe organy krajowe, operatorzy systemów przesyłowych oraz operatorzy systemów dystrybucyjnych, jeżeli są odpowiedzialni za realizację funkcji dysponenckiej w odniesieniu do instalacji wytwórczych na ich terytorium:</p> <p>a) gwarantowali przesył i rozdział energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji;</p> <p>b) zapewnili energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji priorytetowy lub gwarantowany dostęp do sieci;</p> <p>c) przy realizacji funkcji dysponenckiej w odniesieniu do instalacji wytwórczych energii elektrycznej zapewniali priorytetowy przesył energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji w zakresie, w jakim zezwala na to bezpieczna eksploatacja krajowego systemu elektroenergetycznego.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by przepisy dotyczące hierarchii priorytetów dostępu i przesyłu przyznawanych w ich systemach elektroenergetycznych były wyraźnie i szczegółowo wyjaśnione i podane do wiadomości publicznej. Gwarantując priorytetowy dostęp lub przesył dla wysokosprawnej kogeneracji, państwa członkowskie mogą ustalić rankingi różnych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych i wysokosprawnej kogeneracji w relacji pomiędzy nimi i w ich obrębie, a w każdym razie zapewniają, aby nie był utrudniany priorytetowy dostęp do energii lub jej przesył z różnych źródeł odnawialnych. Oprócz obowiązków ustanowionych w akapicie pierwszym operatorzy systemów przesyłowych oraz operatorzy systemów dystrybucyjnych spełniają wymogi określone w załączniku XII.</p> <p>Państwa członkowskie mogą szczególnie ułatwiać przyłączenie do systemu sieci elektroenergetycznych energii elektrycznej wytworzonej w procesie wysokosprawnej kogeneracji w małoskalowych</p>		
--	--	--	--

		<p>jednostkach kogeneracyjnych i jednostkach mikrogeneracji. Państwa członkowskie podejmują, w stosownych przypadkach, działania mające zachęcić operatorów sieci do wprowadzania procesu "zainstaluj i poinformuj" w odniesieniu do instalacji jednostek mikrogeneracji, tak aby uprościć i skrócić procedury wydawania zezwoleń dla indywidualnych obywateli i instalatorów.</p>		
	Art. 15 ust. 6	<p>6. Z zastrzeżeniem wymogów dotyczących zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci, państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu zapewnienia, aby operatorzy wysokosprawnej kogeneracji mogli zaoferować usługi bilansowania oraz inne usługi eksploatacyjne na poziomie operatorów systemów przesyłowych lub operatorów systemów dystrybucyjnych, jeżeli jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne i zgodne z trybem eksploatacji wysokosprawnej instalacji kogeneracyjnej. Operatorzy systemów przesyłowych i operatorzy systemów dystrybucyjnych zapewniają, aby wspomniane usługi były częścią przetargu na usługi, który jest przejrzysty, niedyskryminacyjny i dostępny dla kontroli procedur.</p> <p>W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą zobowiązać operatorów systemów przesyłowych i operatorów systemów dystrybucyjnych, aby zachęcali, poprzez obniżanie opłat za przyłączenie i za korzystanie z systemu, do lokalizowania wysokosprawnych jednostek kogeneracyjnych w pobliżu obszarów zapotrzebowania.</p>	Pełne wdrożenie.	Art. 9c ust. 6 i 7 ustawy – Prawo energetyczne
	Art. 15 ust. 7	<p>7. Państwa członkowskie mogą zezwolić producentom energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji, którzy wyrażają chęć przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, na ogłoszenie zaproszenia do składania ofert na roboty przyłączeniowe.</p>	<p>Nie wymaga wdrożenia. Przepis ma charakter fakultatywny. W polskim systemie prawnym podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek</p>	

			o przyłączenie do sieci do operatora tej sieci.	
	Art. 15 ust. 8	<p>8. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne sektora energetycznego zachęcały do tego, by na rynkach hurtowych i detalicznych obok podaży wykorzystywane były również środki po stronie popytu, takie jak reagowanie na zapotrzebowanie.</p> <p>Z zastrzeżeniem ograniczeń technicznych występujących podczas zarządzania sieciami, państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy systemów przesyłowych i operatorzy systemów dystrybucyjnych, spełniając wymogi związane z usługami bilansującymi i pomocniczymi, traktowali usługodawców reagujących na zapotrzebowanie, w tym koncentratorów, w sposób niedyskryminacyjny, w oparciu o ich zdolności techniczne.</p> <p>Z zastrzeżeniem ograniczeń technicznych występujących podczas zarządzania sieciami, państwa członkowskie wspierają dostęp energii wyprodukowanej w odpowiedzi na zapotrzebowanie do rynków usług bilansowania, rezerwowania i innych systemów oraz udział w tych rynkach, m.in. poprzez nałożenie na krajowe organy regulacyjne lub – jeżeli wymagają tego krajowe systemy regulacyjne – na operatorów systemów przesyłowych i operatorów systemów dystrybucyjnych w ścisłej współpracy z usługodawcami reagującymi na zapotrzebowanie i z odbiorcami, w celu określenia warunków technicznych udziału w tych rynkach na podstawie wymogów technicznych tych rynków oraz zdolności odpowiedzi na zapotrzebowanie. Specyfikacje takie przewidują udział koncentratorów.</p>	Pełne wdrożenie.	Art. 9c ust. 6 oraz art. 9g ustawy – Prawo energetyczne, Instrukcje ruchu i eksploatacji sieci elektroenergetycznych, rozporządzenia wykonawcze do ww. ustawy: <i>w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego oraz w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną</i>
	Art. 15 ust. 9	<p>9. Składając sprawozdania zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE i nie naruszając art. 9 ust. 2 tej dyrektywy, państwa członkowskie rozważają ujęcie w sprawozdaniach informacji dotyczących poziomów efektywności energetycznej instalacji, w których spalane</p>	j.w.	

		<p>są paliwa, o całkowitej znamionowej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie wynoszącej 50 MW lub więcej, w świetle odpowiednich najlepszych dostępnych technik opracowanych zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli [27]. Państwa członkowskie mogą stwarzać zachęty dla operatorów instalacji, o których mowa w akapicie pierwszym, do poprawy swych rocznych średnich wskaźników eksploatacyjnych netto.</p>		
	Art. 16 ust. 1	<p>Artykuł 16</p> <p>Dostęp do systemów kwalifikacji, akredytacji i certyfikacji</p> <p>1. W przypadku gdy państwo członkowskie uważa, że krajowy poziom kompetencji technicznych, obiektywności i niezawodności jest niewystarczający, zapewnia, aby do dnia 31 grudnia 2014 r. systemy certyfikacji lub akredytacji lub równoważne systemy kwalifikacji, w tym w razie konieczności stosowne programy szkoleniowe, zostały udostępnione lub były dostępne dla dostawców usług energetycznych i audytów energetycznych, dla zarządców energii oraz dla podmiotów instalujących związane z energią elementy budynków określone w art. 2 ust. 9 dyrektywy 2010/31/UE.</p>	<p>Nie wymaga wdrożenia. Przepis ma charakter fakultatywny. W związku z działaniami deregulacyjnymi w Polsce nie przewiduje się wprowadzenia systemu certyfikacji ani akredytacji dostawców usług energetycznych.</p>	
	Art. 16 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy, o których mowa w ust. 1, gwarantowały odbiorcom przejrzystość, były niezawodne i ułatwiały realizację krajowych celów efektywności energetycznej.</p>	<p>j.w.</p>	
	Art. 16 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie udostępniają publicznie systemy certyfikacji lub akredytacji lub równoważne systemy kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, a także współpracują między sobą i z Komisją przy porównywaniu oraz uznawaniu systemów.</p>	<p>j.w.</p>	

		Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania, by informować odbiorców o dostępności systemów kwalifikacji lub certyfikacji, zgodnie z art. 18 ust. 1.		
Art. 17 ust. 1	Artykuł 17 Informacje i szkolenia	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje na temat dostępnych mechanizmów efektywności energetycznej oraz ram finansowych i prawnych były przejrzyste oraz szeroko upowszechniane wśród wszystkich odpowiednich uczestników rynku, w tym odbiorców, przedsiębiorców budowlanych, architektów, inżynierów, audytorów środowiskowych i energetycznych oraz instalatorów elementów budowlanych, jak określono w dyrektywie 2010/31/UE. Państwa członkowskie zachęcają do informowania banków i innych instytucji finansowych o możliwościach udziału – w tym poprzez tworzenie partnerstw publiczno-prywatnych – w finansowaniu środków na rzecz poprawy efektywności energetycznej.	Pełne wdrożenie	Art. 9 ust. 1-3 projektu ustawy o efektywności energetycznej.
Art. 17 ust. 2		2. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie warunki dla podmiotów rynkowych, aby mogły one dostarczać odbiorcom energii odpowiednie i ukierunkowane informacje oraz porady na temat efektywności energetycznej.	Pełne wdrożenie.	Art. 6–8 oraz art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawa z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych.
Art. 17 ust. 3		3. Komisja weryfikuje wpływ swoich działań mających wspierać rozwój platform, angażując między innymi uczestników europejskiego dialogu społecznego w promowanie programów szkoleniowych z zakresu efektywności energetycznej, i w stosownych przypadkach proponuje kolejne działania. Komisja zachęca europejskich partnerów społecznych do dyskusji nad	Nie wymaga wdrożenia. Przepis dotyczy KE	

		efektywnością energetyczną.		
Art. 17 ust. 4		4. Państwa członkowskie przy udziale zainteresowanych stron, w tym władz lokalnych i regionalnych, propagują odpowiednie inicjatywy informacyjne, uświadamiające i szkoleniowe, aby przedstawiać obywatelom korzyści i praktyczne rozwiązania związane z przyjęciem środków na rzecz poprawy efektywności energetycznej.	Pełne wdrożenie	Art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 9 projektu ustawy o efektywności energetycznej.
Art. 17 ust. 5		5. Komisja zachęca do wymiany i szerokiego rozpowszechniania informacji o sprawdzonych rozwiązaniach w dziedzinie efektywności energetycznej w państwach członkowskich.	Nie wymaga wdrożenia. Przepis dotyczy KE	
Art. 18 ust. 1		<p style="text-align: center;">Artykuł 18 Usługi energetyczne</p> <p>1. Państwa członkowskie wspierają rynek usług energetycznych oraz dostęp MŚP do tego rynku poprzez:</p> <p>a) rozpowszechnianie jasnych i łatwo dostępnych informacji:</p> <p>(i) na temat dostępnych umów na usługi energetyczne oraz klauzul, które należy uwzględnić w takich umowach, aby zagwarantować oszczędności energii i prawa odbiorców końcowych;</p> <p>(ii) na temat instrumentów finansowych, zachęt, dotacji i kredytów na wspieranie projektów w zakresie usług związanych z efektywnością energetyczną;</p> <p>b) stwarzanie warunków do rozwoju znaków jakości, m.in. przez organizacje branżowe;</p> <p>c) publiczne udostępnianie i regularne aktualizowanie wykazu dostępnych dostawców usług energetycznych, którzy są wykwalifikowani lub certyfikowani, oraz ich kwalifikacji lub certyfikatów zgodnie z art. 16 lub poprzez udostępnienie interfejsu, w którym dostawcy usług energetycznych mogą przedstawiać informacje;</p> <p>d) wspieranie sektora publicznego w przyjmowaniu ofert usług energetycznych, w szczególności w odniesieniu do modernizacji budynków poprzez:</p>	Pełne wdrożenie	Art. 6-8 i art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Art. 7 projektu ustawy o efektywności energetycznej. Ustawa z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych.

		<p>(i) udostępnianie wzorów umów o poprawę efektywności energetycznej, które zawierają co najmniej punkty wymienione w załączniku XIII;</p> <p>(ii) udostępnianie informacji o sprawdzonych rozwiązaniach w dziedzinie umów o poprawę efektywności energetycznej, w tym, jeżeli jest dostępna, analizę kosztów i korzyści przeprowadzoną z uwzględnieniem cyklu życia;</p> <p>e) przeprowadzanie przeglądu jakościowego w ramach krajowego planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii odnośnie do obecnego i przyszłego rozwoju rynku usług energetycznych.</p>		
	Art. 18 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, ułatwiają należyte funkcjonowanie rynku usług energetycznych poprzez:</p> <p>a) wyznaczenie i reklamowanie punktu kontaktowego lub punktów kontaktowych, w których odbiorcy końcowi mogą uzyskać informacje, o których mowa w ust. 1;</p> <p>b) podejmowanie w razie konieczności działań w celu usunięcia barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych, które utrudniają korzystanie z umów o poprawę efektywności energetycznej i innych modeli usług z zakresu efektywności energetycznej do celów określenia lub zrealizowania działań na rzecz oszczędności energii;</p> <p>c) rozważenie wprowadzenia niezależnego mechanizmu lub utworzenia funkcji niezależnego mechanizmu, np. rzecznika praw, w celu zapewnienia skutecznego rozpatrywania skarg i pozasądowego rozstrzygania sporów powstałych w związku z umowami o usługi energetyczne;</p> <p>d) umożliwienie niezależnym pośrednikom rynkowym odgrywania pewnej roli w stymulowaniu rozwoju rynku po stronie popytu i podaży.</p>	Pełne wdrożenie	<p>Art. 6-8 i art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Art. 1154 – 1217 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.</p>
	Art. 18 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dystrybutorzy energii, operatorzy systemów dystrybucyjnych oraz przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii</p>	Pełne wdrożenie.	<p>Art. 6-8 i art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p>

		powstrzymali się od wszelkich działań, które mogłyby stworzyć bariery dla popytu na usługi energetyczne i dla świadczenia takich usług, lub innych środków poprawy efektywności energetycznej, lub utrudnić rozwój rynków takich usług lub środków, w tym od zamykania dostępu do rynku dla konkurentów lub nadużywania pozycji dominującej.		Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów
Art. 19 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 19</p> <p style="text-align: center;">Inne środki mające na celu promowanie efektywności energetycznej</p> <p>1. Państwa członkowskie oceniają oraz w razie konieczności podejmują stosowne środki w celu usunięcia regulacyjnych i pozaregulacyjnych barier w uzyskiwaniu efektywności energetycznej, bez uszczerbku dla podstawowych przepisów prawa państw członkowskich regulujących własność i najem, zwłaszcza w odniesieniu do:</p> <p>a) rozdziału zachęt pomiędzy właściciela a najemcę budynku lub pomiędzy właścicieli, w celu zapewnienia, aby fakt, że strony te nie uzyskają indywidualnie pełnych korzyści, lub brak zasad dotyczących dzielenia pomiędzy nich kosztów i korzyści – w tym zasad i środków krajowych regulujących procesy decyzyjne w przypadku nieruchomości należącej do kilku właścicieli – nie zniechęcał ich do dokonywania inwestycji na rzecz poprawy efektywności, których w innym wypadku by dokonały;</p> <p>b) przepisów ustawowych i wykonawczych oraz praktyk administracyjnych dotyczących dokonywania zakupów przez instytucje publiczne oraz sporządzania budżetu i rachunkowości w ujęciu rocznym, w celu zapewnienia, aby poszczególne instytucje publiczne nie były zniechęcane do dokonywania inwestycji na rzecz poprawy efektywności energetycznej i minimalizacji przewidywanych kosztów w całym cyklu życia ani do zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej i</p>	Nie wymaga wdrożenia. Przepis ma charakter fakultatywny		

		do stosowania innych mechanizmów finansowania przez stronę trzecią w oparciu o umowy długoterminowe. Takie działania na rzecz usunięcia barier mogą obejmować tworzenie zachęt, uchylanie lub zmianę przepisów ustawowych lub wykonawczych, przyjmowanie wytycznych oraz komunikatów wyjaśniających lub upraszczanie procedur administracyjnych. Działania można połączyć z organizacją kształcenia, szkoleń oraz dostarczaniem szczegółowych informacji i pomocy technicznej w zakresie efektywności energetycznej.		
	Art. 19 ust. 2	2. Ocenę barier i środków, o których mowa w ust. 1, notyfikuje się Komisji w pierwszym krajowym planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, o którym mowa w art. 24 ust. 2. Komisja stwarza zachęty do wymiany sprawdzonych rozwiązań krajowych w tym względzie.	j.w.	
	Art. 20 ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 20</p> <p style="text-align: center;">Krajowy fundusz efektywności energetycznej, finansowanie i wsparcie techniczne</p> <p>1. Nie naruszając postanowień art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, państwa członkowskie ułatwiają tworzenie instrumentów finansowych lub korzystanie z istniejących instrumentów dotyczących środków poprawy efektywności energetycznej w celu zmaksymalizowania korzyści wynikających z finansowania wieloźródłowego.</p>	Pełne wdrożenie	Art. 23 i 24 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów; Art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska; „Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2014” – dokument przyjęty przez Radę Ministrów 19 października 2014 r. i przekazany Komisji Europejskiej.
	Art. 20 ust. 2	<p>2. W stosownych przypadkach Komisja bezpośrednio lub za pośrednictwem europejskich instytucji finansowych wspiera państwa członkowskie w tworzeniu instrumentów finansowania oraz systemów pomocy technicznej w celu zwiększenia efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach.</p> <p>3. Komisja ułatwia wymianę sprawdzonych rozwiązań między właściwymi władzami lub organami krajowymi i</p>	Nie wymaga wdrożenia. Przepisy dotyczą KE albo są fakultatywne.	

	<p>regionalnymi, np. w ramach dorocznych spotkań organów regulacyjnych oraz za pomocą publicznych baz danych zawierających informacje dotyczące wdrażania środków przez państwa członkowskie i porównywania krajów.</p> <p>4. Państwa członkowskie mogą utworzyć krajowy fundusz efektywności energetycznej. Fundusz ten ma wspierać krajowe inicjatywy w zakresie efektywności energetycznej.</p> <p>5. Państwa członkowskie mogą zezwolić, by obowiązki określone w art. 5 ust. 1 wypełniano, przekazując roczne składki na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej w wysokości równej wartości inwestycji, które są wymagane, by wypełnić te obowiązki.</p> <p>6. Państwa członkowskie mogą postanowić, że strony zobowiązane mogą wypełniać swoje obowiązki, o których mowa w ust. 7 ust. 1, przekazując roczne składki na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej w wysokości równej wartości inwestycji, które są wymagane, by wypełnić te obowiązki.</p> <p>7. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać dochody wynikające z rocznych limitów emisji przewidzianych w decyzji nr 406/2009/WE na tworzenie innowacyjnych mechanizmów finansowania, aby realizować w praktyce cel określony w art. 5, jakim jest poprawa charakterystyki energetycznej budynków.</p>		
Art. 21	<p style="text-align: center;">Art. 21</p> <p style="text-align: center;">Współczynniki konwersji</p> <p>Do celów porównywania oszczędności energii i konwersji do porównywalnej jednostki zastosowanie mają współczynniki konwersji ustanowione w załączniku IV, chyba że możliwe jest uzasadnienie wykorzystania innych współczynników konwersji.</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia	
Art. 22	<p style="text-align: center;">Art. 22</p> <p style="text-align: center;">Akty delegowane</p> <p>1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów</p>	Przepis dotyczy KE – nie wymaga wdrożenia	

	<p>delegowanych zgodnie z art. 23 w celu dokonania przeglądu zharmonizowanych wartości referencyjnych efektywności, o których mowa w art. 14 ust. 10 akapit drugi.</p> <p>2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu dostosowania do postępu technicznego wartości, metod obliczeniowych, domyślnego współczynnika energii pierwotnej oraz wymogów zamieszczonych w załącznikach I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX, X i XII.</p>		
Art. 23	<p style="text-align: center;">Artykuł 23</p> <p style="text-align: center;">Wykonywanie przekazanych uprawnień</p> <p>1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.</p> <p>2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 4 grudnia 2012 r.</p> <p>3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 22, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.</p> <p>4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p> <p>5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 22 wchodzi w życie tylko wtedy, jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie</p>	Przepis dotyczy KE – nie wymaga wdrożenia	

		wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.		
Art. 24	<p style="text-align: center;">Artykuł 24</p> <p style="text-align: center;">Przegląd i monitorowanie wdrażania</p> <p>1. Począwszy od 2013 r., do dnia 30 kwietnia każdego roku państwa członkowskie składają sprawozdania w sprawie postępów osiągniętych w realizacji krajowych wartości docelowych efektywności energetycznej, zgodnie z częścią 1 załącznika XIV. Sprawozdanie to może być częścią krajowych programów reform, o których mowa w zaleceniu Rady 2010/410/UE z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie ogólnych wytycznych polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii [28].</p> <p>2. Do dnia 30 kwietnia 2014 r., a następnie co trzy lata, państwa członkowskie przedkładają krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii. Krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii obejmują znaczne środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej oraz oczekiwaną lub osiągniętą oszczędność energii, w tym w dziedzinie dostawy, przesyłu i rozdziału energii oraz końcowego zużycia energii pod kątem osiągnięcia krajowych wartości docelowych efektywności energetycznej, o których mowa w art. 3 ust. 1. Krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii są uzupełniane o zaktualizowane szacunki spodziewanego całkowitego zużycia energii pierwotnej w roku 2020, jak również o szacunkowe poziomy zużycia energii pierwotnej w sektorach wskazanych w części 1 załącznika XIV. Komisja przedstawia – w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r. – szablon przedstawiający zalecany format krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii. Szablon ten jest przyjmowany zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 26 ust. 2. Krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia</p>	<p>Pełne wdrożenie;</p> <p>Art. 24 ust. 3, 4, 5 oraz Art. 24 ust. 7 - 11 – nie wymagają wdrożenia, bo przepisy te dotyczą KE</p>	<p>Art. 4 i 5 raz art. 8 ust. 10 projektu ustawy o efektywności energetycznej.</p> <p>Sprawozdanie w sprawie postępu osiągniętego w realizacji krajowych wartości docelowych jest elementem Krajowego Planu Działań, który jest sporządzany i przesyłany KE co 3 lata. W pozostałych latach sprawozdanie to jest przesyłane corocznie oddzielnie.</p> <p>Statystyka dotycząca krajowego wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z kogeneracji oraz mocy wytwórczy jest przesyłana KE każdego roku przez GUS na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii.</p>	

	<p>energii w każdym przypadku zawierają informacje określone w załączniku XIV.</p> <p>3. Komisja dokonuje oceny rocznych sprawozdań i krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, a także szacuje zakres, w jakim państwa członkowskie poczyniły postępy w osiągnięciu krajowych wartości docelowych efektywności energetycznej wymaganych na podstawie art. 3 ust. 1, a także we wdrażaniu niniejszej dyrektywy. Komisja przesyła swoją ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W oparciu o swoją ocenę sprawozdań i krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii Komisja może wystosować zalecenia skierowane do państw członkowskich.</p> <p>4. Komisja monitoruje wpływ wdrożenia niniejszej dyrektywy na dyrektywy 2003/87/WE, 2009/28/WE oraz 2010/31/UE, a także decyzję nr 406/2009/WE i na sektory przemysłowe, w szczególności te, które są narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określone w decyzji 2010/2/UE.</p> <p>5. Komisja dokonuje przeglądu potrzeby utrzymywania możliwości zwolnień określonych w art. 14 ust. 6 po raz pierwszy w ocenie pierwszego krajowego planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, a następnie co trzy lata. W przypadku gdy przegląd wykaże, że jakiegokolwiek z kryteriów stosowania tych zwolnień nie może już być uzasadnione – z uwzględnieniem dostępności obciążenia cieplnego i rzeczywistych warunków roboczych zwolnionych instalacji – Komisja proponuje odpowiednie środki.</p> <p>6. Państwa członkowskie przedkładają Komisji w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku statystykę dotyczącą krajowego wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z wysoko- i niskosprawnej kogeneracji, zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku I, w odniesieniu do całkowitej produkcji ciepła i energii elektrycznej.</p>		
--	--	--	--

	<p>Przedkładają one również roczną statystykę dotyczącą mocy wytwórczych ciepła i energii elektrycznej w procesie kogeneracji oraz paliw wykorzystanych do celów kogeneracji, jak również dotyczącą produkcji i mocy wytwórczych w systemach ciepłowniczych i chłodniczych, w odniesieniu do całkowitej produkcji i mocy wytwórczych ciepła i energii elektrycznej. Państwa członkowskie przedkładają statystykę dotyczącą oszczędności energii pierwotnej osiągniętej dzięki zastosowaniu kogeneracji zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku II.</p> <p>7. Do dnia 30 czerwca 2014 r. Komisja przedstawi ocenę, o której mowa w art. 3 ust. 2, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, wraz, w razie konieczności, z wnioskami dotyczącymi dodatkowych środków.</p> <p>8. Komisja dokona przeglądu skuteczności wdrażania art. 6 do dnia 5 grudnia 2015 r., biorąc pod uwagę wymogi określone w dyrektywie 2004/18/WE, oraz przedłoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu będą towarzyszyć wnioski dotyczące dodatkowych środków.</p> <p>9. Do dnia 30 czerwca 2016 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia art. 7. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy w odniesieniu do co najmniej jednego z poniższych celów:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zmiany terminu końcowego określonego w art. 7 ust. 1; b) przeglądu wymogów określonych w art. 7 ust. 1, 2 i 3; c) ustanowienia dodatkowych wspólnych wymogów, w szczególności w zakresie kwestii, o których mowa w art. 7 ust. 7. <p>10. Do dnia 30 czerwca 2018 r. Komisja oceni postępy dokonane przez państwa członkowskie w usuwaniu barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1. W stosownych przypadkach, po dokonaniu tej oceny sporządza się wnioski dotyczące dodatkowych</p>		
--	--	--	--

		środków. 11. Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdania, o których mowa w ust. 1 i 2.		
	Art. 25	<p style="text-align: center;">Artykuł 25</p> <p style="text-align: center;">Platforma on-line</p> <p>Komisja tworzy platformę on-line służącą wspieraniu praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym. Platforma ta wspiera wymianę doświadczeń w zakresie praktyk, analizy porównawczej, działań służących tworzeniu sieci, a także innowacyjnych działań.</p>	Przepis dotyczy KE – nie wymaga wdrożenia	
	Art. 26	<p style="text-align: center;">Artykuł 26</p> <p style="text-align: center;">Procedura komitetowa</p> <p>1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p>	Przepis dotyczy KE – nie wymaga wdrożenia	
	Art. 27	<p style="text-align: center;">Artykuł 27</p> <p style="text-align: center;">Zmiany i uchylenia</p> <p>1. Dyrektywa 2006/32/WE traci moc z dniem 5 czerwca 2014 r., z wyłączeniem jej art. 4 ust. 1–4 i załączników I, III oraz IV do niej, bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów jej transpozycji do prawa krajowego. Artykuł 4 ust. 1–4 dyrektywy 2006/32/WE oraz załączniki I, III i IV do niej tracą moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2017 r. Dyrektywa 2004/8/WE traci moc z dniem 5 czerwca 2014 r. bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów jej transpozycji do prawa krajowego. Odesłania do dyrektyw 2006/32/WE i 2004/8/WE</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia	

		<p>rozumie się, jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku XV.</p> <p>2. Art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2010/30/UE traci moc z dniem 5 czerwca 2014 r.</p> <p>3. W dyrektywie 2009/125/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) dodaje się motyw w brzmieniu: "(35a) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków [] zobowiązuje państwa członkowskie do określenia wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej wobec elementów budynków stanowiących część przegród zewnętrznych oraz wymagań dotyczących ogólnej charakterystyki energetycznej systemów, odpowiedniej instalacji i właściwego zwymiarowania, regulacji i kontroli systemów technicznych zainstalowanych w istniejących budynkach. Jest zgodne z celami niniejszej dyrektywy, by wspomniane wymagania mogły w niektórych okolicznościach ograniczyć instalację produktów związanych z energią, które są zgodne z niniejszą dyrektywą i środkami wykonawczymi do niej, pod warunkiem, że takie wymagania nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.</p> <p>2) na końcu art. 6 ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu: "Pozostaje to bez uszczerbku dla wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej oraz wymagań dotyczących systemów określonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 1 oraz art. 8 dyrektywy 2010/31/UE."</p>		
	Art. 28	<p style="text-align: center;">Artykuł 28 Transpozycja</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia	

		<p>wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 5 czerwca 2014 r.</p> <p>Niezależnie od akapitu pierwszego państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4, art. 5 ust. 1 akapit pierwszy, art. 5 ust. 5, art. 5 ust. 6, art. 7 ust. 9 akapit ostatni, art. 14 ust. 6, art. 19 ust. 2, art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 oraz załącznika V pkt 4 w terminach w nich określonych.</p> <p>Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów.</p> <p>Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>		
	Art. 29	<p>Artykuł 29</p> <p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia. Przepis informacyjny.	
	Art. 30	<p>Artykuł 30</p> <p>Adresaci</p> <p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	Przepis nie wymaga wdrożenia. Przepis informacyjny.	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ENERGII¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii²⁾

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej, zwanego dalej „audytem”;
- 2) wzór karty audytu;
- 3) szczegółowy sposób i tryb weryfikacji audytu, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia ... o efektywności energetycznej, zwanej dalej „ustawą”;
- 4) dane i metody, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii;
- 5) sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa w art. 25 ust. 3 ustawy;
- 6) współczynniki sprawności procesów przetworzenia energii pierwotnej w energię finalną;
- 7) sposób przeliczania jednostek energii na porównywalne jednostki.

¹⁾ Minister Energii kieruje działem administracji rządowej – energia, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Energii (Dz. U. poz. 2087).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. Urz. UE L 315 z 14.11. 2012, str. 1, z późn. zm.).

§ 2. 1. Audyt w zakresie:

- 1) oceny stanu technicznego oraz analizy zużycia energii obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, obejmuje w szczególności:
 - a) inwentaryzację techniczną tego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, zawierającą określenie:
 - rodzaju obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji i ich parametrów pracy,
 - ogólnych danych technicznych, wraz z dokumentacją lub opisem technicznym obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji,
 - b) wyniki oszacowań zużycia energii przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację, z wykorzystaniem metod analitycznych i z uwzględnieniem danych znamionowych lub katalogowych oraz czynników wpływających na zużycie energii,
 - c) wyniki pomiarów wielkości fizycznych i parametrów pracy tego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, z uwzględnieniem:
 - czynników wpływających na zużycie przez nie energii,
 - charakterystyki sprzętu służącego do wykonywania pomiarów, wraz z dokumentacją tych pomiarów oraz określeniem okresów, w których pomiary te wykonano,
 - d) ocenę błędów wykonanych pomiarów i wewnętrznej spójności wyników tych pomiarów – w przypadku wykonania czynności, o których mowa w lit. c,
 - e) uzgodnienie wyników pomiarów z oszacowaniami analitycznymi – w przypadku wykonania czynności, o których mowa w lit. b i c,
 - f) określenie:
 - czynników wpływających na zużycie energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację, w szczególności: usytuowania budynku i jego zasiedlenia (gęstość, okresowość), warunków eksploatacyjnych (temperatura, wilgotność, intensywność oświetlenia i wentylacji) oraz wielkości produkcji,
 - całkowitej, bazowej wielkości zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację, według stanu przed zrealizowaniem przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub przedsięwzięć tego samego rodzaju,
 - g) wykaz obowiązujących przepisów, norm, dokumentów i danych źródłowych, w szczególności specjalistycznych opracowań w zakresie najlepszych dostępnych technologii lub dobrych praktyk, z których korzystał sporządzający audyt;

- 2) oceny efektów uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, stosownie do sposobu sporządzania audytu, obejmuje w szczególności:
 - a) wskazanie realizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, wraz ze szczegółowym opisem usprawnień wprowadzonych w związku z tym przedsięwzięciem,
 - b) określenie sposobu wykonania analizy danych, metod obliczeniowych i zastosowanych modeli matematycznych, szczegółowy opis wzorów, wskaźników i współczynników użytych w tych obliczeniach, wraz z opisem przyjętych założeń oraz wskazaniem źródeł danych zastosowanych do obliczeń oszczędności energii,
 - c) wyniki obliczeń, w szczególności osiągniętej średniorocznej oszczędności energii oraz łącznej redukcji kosztów eksploatacji obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, którego dotyczy przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, wraz z wnioskami wskazującymi na zasadność wyboru tego przedsięwzięcia,
 - d) wykaz wykorzystanych programów komputerowych użytych do obliczania oszczędności energii.

2. W przypadku gdy do prawidłowej oceny stanu technicznego oraz analizy zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację nie jest konieczne wykonanie pomiarów wielkości fizycznych i parametrów ich pracy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, wykonuje się tylko oszacowania zużycia energii, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b.

§ 3. Audyt sporządzany przed zrealizowaniem przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej w zakresie opisu możliwych rodzajów i wariantów realizacji tego przedsięwzięcia, wraz z oceną jego opłacalności ekonomicznej i możliwej do uzyskania oszczędności energii, stosownie do sposobu jego sporządzania, obejmuje w szczególności:

- 1) wskazanie dopuszczalnych, ze względów technicznych i ekonomicznie uzasadnionych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, z uwzględnieniem zastosowania różnych technologii;
- 2) szczegółowy opis planowanych usprawnień w ramach poszczególnych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej;

- 3) wskazanie możliwej do uzyskania oszczędności energii, wraz z oceną opłacalności ekonomicznej każdego z możliwych do zrealizowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności:
 - a) przyjęte założenia i źródła danych zastosowanych do obliczeń oszczędności energii,
 - b) sposób wykonania analiz danych, metod obliczeniowych i zastosowanych modeli matematycznych oraz szczegółowy opis wzorów, wskaźników i współczynników użytych w tych obliczeniach,
 - c) ocenę opłacalności ekonomicznej poszczególnych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, zawierającą w szczególności: rodzaje kosztów inwestycyjnych, przyjętych aktualnych i prognozowanych cen paliw lub energii oraz przewidywany okres zwrotu inwestycji,
 - d) wyniki obliczeń i wnioski z nich wynikające dotyczące wyboru optymalnego wariantu lub rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, wraz z wykazem programów komputerowych użytych do obliczania oszczędności energii.

§ 4. 1. Audyt sporządza się w sposób bilansowy. Audyt ten obejmuje wykonanie pełnego bilansu energetycznego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, którego dotyczy przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej.

2. Audyt dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, określonego w załączniku nr 1 do rozporządzenia, może być sporządzony w sposób uproszczony.

§ 5. 1. Audyt, o którym mowa w § 4 ust. 1, sporządza się z wykorzystaniem w szczególności danych i metod określania ilości energii zaoszczędzonej, z zastosowaniem odpowiednio udokumentowanej metody obliczeń, zgodnie z wiedzą techniczną lub na podstawie dokonywanych pomiarów.

2. Sporządzając audyt, o którym mowa w § 4 ust. 1:

- 1) dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej polegającego na realizacji przedsięwzięcia termomodernizacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2014 r. poz. 712) dotyczącego również innych budynków niż budynki mieszkalne, budynki zbiorowego zamieszkania oraz budynki stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego służące do wykonywania przez nie zadań publicznych – stosuje się

metody obliczeń określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 17 marca 2009 r. w sprawie szczegółowego zakresu i form audytu energetycznego oraz części audytu remontowego, wzorów kart audytów, a także algorytmu oceny opłacalności przedsięwzięcia termomodernizacyjnego (Dz. U. Nr 43, poz. 346 oraz z 2015 r. poz. 1606) z uwzględnieniem różnic w sposobie użytkowania tych budynków i ich właściwościach;

- 2) w celu modernizacji lub wymiany oświetlenia:
 - a) stosuje się metody obliczeń określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 27 lutego 2015 r. w sprawie metodologii wyznaczania charakterystyki energetycznej budynku lub części budynku oraz świadectw charakterystyki energetycznej (Dz. U. poz. 376),
 - b) uwzględnia się specyficzne wymagania w zakresie pomiarów, parametrów i jakości oświetlenia określone w przepisach odrębnych i w Polskich Normach,
 - c) bierze się pod uwagę w szczególności następujące usprawnienia umożliwiające uzyskanie oszczędności energii: zastosowanie bardziej energooszczędnych źródeł światła lub opraw oświetleniowych, systemów automatycznego sterowania wydajnością i parametrami oświetlenia, optymalizację czasu załączania oświetlenia oraz wprowadzenie sekcji oświetleniowych w zależności od przeznaczenia oświetlanych stref i pomieszczeń;
- 3) w celu modernizacji procesu technologicznego lub produkcyjnego – wykonuje się ocenę potencjału w zakresie poprawy efektywności energetycznej zamkniętych procesów technologicznych lub produkcyjnych oraz procesów pomocniczych i poszczególnych urządzeń technicznych wchodzących w skład ciągu technologicznego lub produkcyjnego wskazując:
 - a) źródła oraz poziom strat energii w procesie technologicznym lub produkcyjnym, w szczególności wykonuje się inwentaryzację energetyczną urządzeń technicznych i procesów technologicznych lub produkcyjnych oraz pomiary i opracowanie wyników tych pomiarów, z wykorzystaniem specjalistycznego sprzętu i metod pomiarowo-badawczych,
 - b) możliwe do zastosowania nowe rozwiązania technologiczne, procedury i regulaminy wpływające na zużycie energii w procesie technologicznym lub produkcyjnym, a także możliwe do wprowadzenia sposoby reorganizacji procesu produkcyjnego w celu ograniczenia czasu pracy urządzeń, z wyjątkiem zmiany asortymentu lub rodzaju produkcji;

- 4) w celu ograniczenia strat energii elektrycznej w transformatorach – wykonuje się:
 - a) analizę pomiarów obciążeń transformatorów mocą czynną i bierną, strat energii w transformatorach odniesioną do czasu ich pracy (w roku) z badanym obciążeniem,
 - b) ocenę:
 - celowości wymiany transformatorów na jednostki dostosowane do zapotrzebowania,
 - opłacalności rezygnacji z eksploatacji części transformatorów oraz zastosowania łączy między stacjami po stronie dolnego napięcia,
 - c) analizę celowości rezygnacji z transformacji i odbioru energii na wysokim napięciu, w przypadku dużych zakładów przemysłowych;
- 5) w celu modernizacji lub wymiany napędu - wykonuje się pomiary służące do wykonania analiz:
 - a) wpływu rozruchu silników na pracę sieci elektroenergetycznej oraz wymiany silników niedociążonych na silniki o niższej mocy,
 - b) ograniczenia biegu jałowego silników przez wprowadzenie samoczynnego wyłączenia biegnących jałowo odbiorników wszędzie tam, gdzie praca urządzeń technicznych ma charakter przerywany i występują niezbędne przerwy technologiczne w ich pracy,
 - c) możliwości wprowadzenia regulacji prędkości obrotowej silników;
- 6) w celu modernizacji lub wymiany sieci ciepłowniczej – wykonuje się w szczególności analizę możliwości poprawy izolacji rurociągu i armatury przesyłowej, zmiany trasy rurociągu w celu zmniejszenia jego długości lub likwidacji jego zbędnych odcinków lub zamiany rurociągów napowietrznych na podziemne preizolowane;
- 7) w celu ograniczenia strat związanych z poborem energii biernej przez różnego rodzaju odbiorniki energii elektrycznej – wykonuje się pomiary wielkości i analizy miejsc usytuowania urządzeń do kompensacji mocy biernej w celu wyeliminowania jej zbędnych przepływów;
- 8) w celu modernizacji lub wymiany urządzeń i instalacji, odzysku energii w procesach przemysłowych lub ograniczenia strat sieciowych związanych z przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej lub gazu ziemnego – wykonuje się ocenę potencjału w zakresie poprawy efektywności energetycznej, wskazując źródła oraz poziom strat energii i możliwe do zastosowania rozwiązania technologiczne, których celem będzie jej oszczędność.

§ 6. 1. Do sporządzenia audytu w sposób uproszczony wykorzystuje się dane i metody określania ilości energii zaoszczędzonej zawarte w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

2. Przepisy § 2 ust. 1 pkt 1 lit. c–e stosuje się do audytu sporządzanego w sposób uproszczony, w przypadku, gdy jest to konieczne dla prawidłowej oceny stanu technicznego oraz analizy zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację, których dotyczy przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej.

§ 7. 1. Audyt sporządza się w języku polskim w formie pisemnej, stosując oznaczenia graficzne i literowe określone w Polskich Normach lub inne oznaczenia graficzne i literowe objaśnione w legendzie audytu.

2. Wszystkie strony (arkusze) audytu oraz załączniki oznacza się kolejnymi numerami.

3. Audyt oprawia się w okładkę formatu A4, w sposób uniemożliwiający jego zdekompletowanie.

§ 8. Wzór karty audytu określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 9. 1. Weryfikacja audytu, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy, polega na sprawdzeniu:

- 1) spełnienia wymagań, o których mowa w art. 25 ust. 1–4 ustawy;
- 2) prawidłowości oceny stanu technicznego oraz analizy zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację będących przedmiotem audytu;
- 3) poprawności opisu możliwych rodzajów przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz oceny opłacalności ekonomicznej tych przedsięwzięć, a także możliwej do uzyskania oszczędności energii;
- 4) prawidłowości oceny efektów uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w szczególności określenia osiągniętej oszczędności energii;
- 5) prawidłowości wykonanych obliczeń.

2. Wyrywkowej weryfikacji audytu dokonują podmioty, o których mowa w art. 26 ust. 1 lub 2 ustawy, zwane dalej „weryfikatorami”.

§ 10. 1. Postępowanie weryfikacyjne składa się z:

- 1) etapu wstępnego;
- 2) etapu właściwego.

2. Postępowanie weryfikacyjne rozpoczyna się z dniem otrzymania przez weryfikatora audytu.

3. Weryfikator w ramach etapu wstępnego, trwającego nie dłużej niż 14 dni roboczych liczonych od dnia otrzymania audytu, dokonuje oceny jego kompletności.

4. W przypadku stwierdzenia niekompletności otrzymanego audytu, weryfikator informuje, w formie pisemnej, podmiot, o którym mowa w art. 20 ust. 3 pkt 1 lub 2 ustawy, o konieczności dokonania uzupełnień, wyznaczając termin na ich dokonanie.

5. Etap właściwy następuje po zakończeniu etapu wstępnego lub po dokonaniu uzupełnień, o których mowa w ust. 4, i nie może trwać dłużej niż 30 dni roboczych.

6. Weryfikator w ramach etapu właściwego sprawdza zgodność audytu z wymaganiami określonymi w § 9 ust. 1 pkt 2–5 oraz w art. 25 ust. 1–4 ustawy.

7. Do weryfikacji audytu mogą być wykorzystywane w szczególności dane i metody określone w § 5 i 6.

§ 11. 1. Weryfikator po zakończeniu postępowania weryfikacyjnego pisemnie sporządza pozytywną albo negatywną ocenę weryfikacyjną audytu.

2. Ocena, o której mowa w ust. 1, zawiera uzasadnienie. W uzasadnieniu weryfikator wskazuje:

- 1) dane i metody wykorzystywane do weryfikacji audytu;
- 2) sposób wykonania analizy danych, metod obliczeniowych i zastosowanych modeli matematycznych;
- 3) obowiązujące przepisy, normy, dokumenty i dane źródłowe, w szczególności specjalistyczne opracowania w zakresie najlepszych dostępnych technologii lub dobrych praktyk, z których korzystał dokonując weryfikacji audytu.

§ 12. 1. Sporządzenie oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła polega na wyznaczeniu:

- 1) procentowego udziału ciepła dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej wytworzonego w instalacjach odnawialnych źródeł energii, ciepła użytkowego w kogeneracji lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych w łącznej ilości ciepła dostarczanego do tej sieci w ciągu roku kalendarzowego;
- 2) wskaźników nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla indywidualnego źródła ciepła oraz sieci ciepłowniczej i wskazaniu, który sposób dostarczania ciepła zapewnia większą efektywność energetyczną, przez porównanie tych wskaźników, w przypadku gdy udział procentowy ciepła, o którym mowa w pkt 1, wynosi:
 - a) nie mniej niż 50% dla ciepła dostarczonego z instalacji odnawialnego źródła energii, lub

- b) nie mniej niż 50% dla ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, lub
- c) nie mniej niż 75% dla ciepła użytkowego w kogeneracji, lub
- d) nie mniej niż 50%, jeżeli wykorzystuje się połączenie ciepła, o którym mowa w pkt a-c.

2. Procentowy udział ciepła oraz wskaźniki nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, o których mowa w ust. 1, wyznacza się zgodnie z wzorami określonymi w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

§ 13. Wartości współczynników sprawności procesów przetworzenia energii pierwotnej w energię finalną określa się oddzielnie dla energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego, przyjmując, że są one równe odwrotności współczynników nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, stosownie do wykorzystywanego paliwa lub źródła energii, i wynoszą:

- 1) 0,33 – dla energii elektrycznej;
- 2) 0,83 – dla ciepła dostarczanego z sieci ciepłowniczej;
- 1) 0,91 – dla gazu ziemnego.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ENERGII

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Energii
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**PRZEDSIĘWZIĘCIA SŁUŻĄCE POPRAWIE EFEKTYWNOŚCI
ENERGETYCZNEJ, DLA KTÓRYCH MOŻE BYĆ SPORZĄDZANY AUDYT
EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ W SPOSÓB UPROSZCZONY**

Lp.	Przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej
1.	Ocieplenie ściany zewnętrznej, dachu lub stropodachu
2.	Ocieplenie stropu pod nieogrzewanym poddaszem
3.	Ocieplenie stropu nad piwnicą
4.	Modernizacja lub wymiana stolarki okiennej
5.	Modernizacja lub wymiana instalacji ciepłej wody użytkowej
6.	Modernizacja opraw oświetleniowych lub źródeł światła
7.	Wymiana napędów do urządzeń, w szczególności silników elektrycznych o mocy znamionowej do 100 kW
8.	Racjonalne użytkowanie energii w mieszkalnych budynkach pasywnych

DANE I METODY WYKORZYSTYWANE PRZY OKREŚLANIU I WERYFIKACJI UZYSKANYCH OSZCZĘDNOŚCI ENERGII

1.1. Metody wykorzystywane do określania i weryfikacji ilości energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej

Przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej	Formuły umożliwiające obliczenie oszczędności energii	Definicje
Użytkowanie energii – budownictwo		
Modernizacja przegród budowlanych		
1. Ocieplenie ściany zewnętrznej, dachu lub stropodachu	<p>(1)</p> $\Delta Q_0 = \frac{0,3356 \cdot k_1 \cdot k_2 \cdot k_3 \cdot A_p \cdot \left(U_0 - \frac{1}{\frac{1}{U_0} + \frac{d}{\lambda}} \right)}{\eta_i}$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok, k_1 – współczynnik ostrości klimatu na podstawie tabeli nr 1, k_2 – współczynnik korekcyjny w zależności od wielkości średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego na podstawie danych w tabeli nr 3, k_3 – współczynnik zmniejszający ze względu na korektę rzeczywistych warunków klimatycznych $k_3 = 0,90$</p>

		<p>A_p – powierzchnia ocieplonej przegrody (ściany zewnętrznej) przed wykonaniem ocieplenia, wyrażona w m^2,</p> <p>U_0 – współczynnik przenikania ciepła ściany zewnętrznej lub stropodachu w stanie istniejącym, określony na podstawie dokumentacji technicznej, odpowiednich obliczeń wykonanych dla stanu faktycznego zgodnie z Polską Normą PN-EN-ISO 6946 lub na podstawie danych w tabeli nr 2,</p> <p>d – grubość dodatkowej warstwy ocieplenia, wyrażona w m,</p> <p>λ – współczynnik przewodności cieplnej materiału izolacyjnego określony na podstawie Polskiej Normy PN-EN ISO 10456 lub na podstawie danych producenta;. dla większości standardowych materiałów do izolacji cieplnej, w tym dla wełny mineralnej lub styropianu można przyjmować $\lambda = 0,040$ W/(mK); dla materiałów o podwyższonej izolacyjności cieplnej, w tym dla specjalnych styropianów można przyjmować wartości niższe pod warunkiem potwierdzenia przyjętych do obliczeń parametrów izolacyjności cieplnej odpowiednią dokumentacją lub obliczeniami,</p> <p>η_i – całkowita sprawność systemu grzewczego równa η_{0M} w przypadku budynków mieszkalnych lub η_{0P} w przypadku budynków użyteczności publicznej i budynków usługowych,</p>
--	--	---

		określona na podstawie danych w tabeli nr 4.
2.Ocieplenie stropu pod nieogrzewanym poddaszem	<p>(2)</p> $\Delta Q_0 = \frac{0,2517 \cdot k_1 \cdot k_2 \cdot k_3 \cdot A_p \cdot \left(U_0 - \frac{1}{\frac{1}{U_0} + \frac{d}{\lambda}} \right)}{\eta_i}$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok, k_1 – współczynnik ostrości klimatu na podstawie tabeli nr 1, k_2 – współczynnik korekcyjny w zależności od wysokości średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego na podstawie tabeli nr 3, k_3 – współczynnik zmniejszający ze względu na korektę rzeczywistych warunków klimatycznych $k_3 = 0,90$, A_p – powierzchnia ocieplonej przegrody (ściany zewnętrznej) przed wykonaniem ocieplenia, wyrażona w m^2, U_0 – współczynnik przenikania ciepła stropu pod nieogrzewanym poddaszem w stanie istniejącym określony na podstawie dokumentacji technicznej, odpowiednich obliczeń wykonanych dla stanu faktycznego zgodnie z Polską Normą PN-EN-ISO 6946 lub na podstawie danych w tabeli 2, wyrażony w W/m^2k, d – grubość dodatkowej warstwy ocieplenia, wyrażona w m, λ – współczynnik przewodności cieplnej materiału izolacyjnego określony na podstawie Polskiej Normy PN-EN ISO 10456 lub na podstawie danych producenta.; dla większości standardowych materiałów do izolacji cieplnej, w tym dla wełny mineralnej lub styropianu można przyjmować $\lambda = 0,040$</p>

		<p>W/(mK); dla materiałów o podwyższonej izolacyjności cieplnej, w tym dla specjalnych styropianów można przyjmować wartości niższe pod warunkiem potwierdzenia przyjętych do obliczeń parametrów izolacyjności cieplnej odpowiednią dokumentacją lub obliczeniami,</p> <p>η_i – całkowita sprawność systemu grzewczego równa η_{0M} w przypadku budynków mieszkalnych lub η_{0P} w przypadku budynków użyteczności publicznej i budynków usługowych określona na podstawie danych w tabeli 4.</p>
<p>3.Ocieplenie stropu nad piwnicą</p>	<p>(3)</p> $\Delta Q_0 = \frac{0,1426 \cdot k_1 \cdot k_2 \cdot k_3 \cdot A_p \cdot \left(U_0 - \frac{1}{\frac{1}{U_0} + \frac{d}{\lambda}} \right)}{\eta_i}$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok,</p> <p>k_1 – współczynnik ostrości klimatu na podstawie tabeli nr 1,</p> <p>k_2 – współczynnik korekcyjny w zależności od wysokości średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego na podstawie danych w tabeli nr 3,</p> <p>k_3 – współczynnik zmniejszający ze względu na korektę rzeczywistych warunków klimatycznych $k_3 = 0,90$,</p> <p>A_p – powierzchnia ocieplonej przegrody (ściany zewnętrznej) przed wykonaniem ocieplenia, wyrażona m^2,</p> <p>U_0 – współczynnik przenikania ciepła stropu nad piwnicą nieogrzewaną w stanie istniejącym określony na podstawie</p>

		<p>dokumentacji technicznej, odpowiednich obliczeń wykonanych dla stanu faktycznego zgodnie z Polską Normą PN-EN-ISO 6946 lub na podstawie danych w tabeli nr 2, wraźony w W/m^2K,</p> <p>d – grubość dodatkowej warstwy ocieplenia, wyrażona w m,</p> <p>λ – współczynnik przewodności cieplnej materiału izolacyjnego określony na podstawie Polskiej Normy PN-EN ISO 10456 lub na podstawie danych producenta; dla większości standardowych materiałów do izolacji cieplnej, w tym dla wełny mineralnej lub styropianu można przyjmować $\lambda = 0,040 W/(mK)$; dla materiałów o podwyższonej izolacyjności cieplnej, w tym dla specjalnych styropianów można przyjmować wartości niższe pod warunkiem potwierdzenia przyjętych do obliczeń parametrów izolacyjności cieplnej odpowiednią dokumentacją lub obliczeniami,</p> <p>η_i – całkowita sprawność systemu grzewczego równa η_{0M} w przypadku budynków mieszkalnych lub η_{0P} w przypadku budynków użyteczności publicznej i budynków usługowych, określona na podstawie danych w tabeli 4.</p>
Wymiana lub modernizacja stolarki okiennej w budynkach mieszkalnych i zamieszkania zbiorowego		

<p>Modernizacja lub wymiana stolarki okiennej na nową</p>	<p>(4)</p> $\Delta Q_0 = \frac{k_1 \cdot k_2 \cdot k_3 \cdot A_{ok} \cdot [0,336 \cdot (U_{0ok} - U_{1ok}) + 0,57]}{\eta_i}$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok, k_1 – współczynnik ostrości klimatu na podstawie tabeli nr 1, k_2 – współczynnik korekcyjny w zależności od wysokości średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego na podstawie danych w tabeli nr 3, k_3 – współczynnik zmniejszający ze względu na korektę rzeczywistych warunków klimatycznych $k_3 = 0,90$, A_{ok} – powierzchnia okien poddawanych termomodernizacji, wyrażona w m², U_{0ok} – współczynnik przenikania ciepła okna zewnętrznego i drzwi balkonowych w stanie istniejącym, określony na podstawie dokumentacji technicznej lub na podstawie danych w tabeli nr 2, U_{1ok} – współczynnik przenikania ciepła okna zewnętrznego i drzwi balkonowych po modernizacji, określony na podstawie dokumentacji technicznej dostawcy stolarki okiennej, η_i – całkowita sprawność systemu grzewczego równa η_{0M} w przypadku budynków mieszkalnych lub η_{0P} w przypadku budynków użyteczności publicznej i budynków usługowych określona na podstawie danych w tabeli nr 4.</p>
---	--	---

		<p>Uwaga: Uszczelnienie stolarki okiennej nie powoduje poprawy współczynnika przenikania ciepła U_{0ok}, a jedynie ograniczenie strat ciepła w związku z ograniczeniem nadmiernej wentylacji. W przypadkach analizy modernizacji polegającej na remoncie i uszczelnieniu istniejącej stolarki należy korzystać ze wzoru (4) przyjmując $U_{0ok} = U_{1ok}$.</p>
<p>Wymiana lub modernizacja stolarki okiennej w budynkach użyteczności publicznej i budynkach biurowych</p>		
<p>Modernizacja lub wymiana stolarki okiennej na nową</p>	<p>(5)</p> $\Delta Q_0 = \frac{k_1 \cdot k_2 \cdot k_3 \cdot A_{ok} \cdot [0,293 \cdot (U_{0ok} - U_{1ok}) + 1,43]}{\eta_i}$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok, k_1 – współczynnik ostrości klimatu na podstawie tabeli nr 1, k_2 – współczynnik korekcyjny w zależności od wysokości średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego na podstawie danych w tabeli nr 3, k_3 – współczynnik zmniejszający ze względu na korektę rzeczywistych warunków klimatycznych $k_3 = 0,90$, A_{ok} – powierzchnia okien poddawanych termomodernizacji, wyrażona w m^2,</p>

		<p>U_{0ok} – współczynnik przenikania ciepła okna zewnętrznego i drzwi balkonowych w stanie istniejącym, określony na podstawie dokumentacji technicznej lub na podstawie danych w tabeli 2,</p> <p>U_{1ok} – współczynnik przenikania ciepła okna zewnętrznego i drzwi balkonowych po modernizacji, określony na podstawie dokumentacji technicznej dostawcy stolarki okiennej,</p> <p>η_i – całkowita sprawność systemu grzewczego równa η_{0M} w przypadku budynków mieszkalnych lub η_{0P} w przypadku budynków użyteczności publicznej i budynków usługowych, określona na podstawie danych w tabeli nr 4.</p> <p>Uwaga: Samo uszczelnienie stolarki okiennej nie powoduje wzrostu współczynnika przenikania ciepła U_{0ok}, a jedynie ograniczenie strat ciepła w związku z ograniczeniem nadmiernej wentylacji. W przypadkach analizy modernizacji polegającej na remoncie i uszczelnieniu istniejącej stolarki w budynkach użyteczności publicznej i budynkach biurowych należy korzystać ze wzoru (5) przyjmując $U_{0ok} = U_{1ok}$.</p>
--	--	--

Wymiana lub modernizacja instalacji ciepłej wody użytkowej		
Modernizacja lub wymiana instalacji ciepłej wody użytkowej w budynkach mieszkalnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach biurowych	<p>(6)</p> $\Delta Q_0 = 0,0036 \cdot (k_0 \cdot Q_{H,W}^0 - k_1 \cdot Q_{H,W}^1)$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w GJ/rok, k_0, k_1 – współczynniki korekcyjne z uwagi na zastosowanie urządzeń i armatury powodującej redukcję zużycia wody odpowiednio dla stanu przed i po modernizacji, przyjmowane wg tabeli 5.; w przypadku braku urządzeń i armatury powodującej redukcję zużycia wody przyjmuje się $k_0 = k_1 = 1,00$; dane w tabeli 5 dotyczą przypadków zastosowania urządzeń w sposób kompleksowy, tj. na wszystkich punktach poboru wody, w innych przypadkach należy przyjmować $k_0 = k_1 = 1,00$, $Q_{H,W}^0, Q_{H,W}^1$ – zapotrzebowanie na energię finalną do przygotowania ciepłej wody użytkowej odpowiednio dla stanu przed i po modernizacji, obliczone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie metodologii obliczania charakterystyki energetycznej budynku i lokalu</p>

		<p>mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową oraz sposobu sporządzania i wzorów świadectw ich charakterystyki energetycznej (Dz. U. Nr 201, poz. 1240), wyrażone w GJ/rok.</p>
<p>Modernizacja opraw oświetleniowych lub źródeł światła</p>		
<p>Modernizacja opraw oświetleniowych</p>	<p>(7)</p> $\Delta Q_0 = T_U (M_0 - M_1) / 1000$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok, T_U – czas użytkowania źródła światła określony na podstawie danych w tabeli 6, wyrażony w h/rok, M_0 – łączna moc znamionowa istniejących (starych) opraw oświetleniowych, wyrażona w watach, M_1 – łączna moc znamionowa nowych opraw oświetleniowych po modernizacji, wyrażona w watach, Uwaga: Oszczędności w zużyciu energii dla źródeł światła obliczane są przy założeniu, że natężenie oświetlenia powierzchni, mierzonego w luxach (lm/m^2), po modernizacji spełnia wymagania Polskich Norm PN-EN 12464-1 oraz PN-EN-13201-2.</p>

<p>Modernizacja źródeł światła</p>	<p>(8)</p> $\Delta Q_0 = 1,40 \cdot (M_0 - M_1)$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok, M_0 – moc znamionowa istniejącego (dotychczasowego) źródła światła, wyrażona w watach, M_1 – moc znamionowa nowego źródła światła, wyrażona w watach.</p>
<p>Wymiana napędów do urządzeń</p>		
	<p>(9)</p> $\Delta Q_0 = P_{2N} \cdot t \cdot K_P \cdot \left(\frac{1}{\eta_S - 1\%} - \frac{1}{\eta_E} \right) \cdot 100$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh /rok, P_{2N} – moc znamionowa silnika podlegającego wymianie określona na podstawie danych z tabliczki znamionowej, wyrażona w kW, t – średni czas pracy silnika, określony na podstawie danych w tabeli 8, wyrażony w h/rok, K_P – średnie obciążenie silnika w czasie t w stosunku do jego mocy znamionowej, określone na podstawie danych w tabeli 9, η_S – sprawność silnika wymienianego, określona na podstawie danych z tabliczki znamionowej urządzenia wyrażona procentowo, η_E – sprawność silnika nowego, określona na podstawie danych z tabliczki znamionowej urządzenia wyrażona procentowo.</p>

Racjonalne użytkowanie energii w mieszkalnych budynkach pasywnych		
<p>(10)</p> $\Delta Q_0 = A_f \cdot \left[-156,2 \cdot \left(\frac{A}{V_e} \right)^3 + 292,9 \cdot \left(\frac{A}{V_e} \right)^2 - 65,7 \cdot \frac{A}{V_e} + 61,0 \right]$ <p>lub</p> <p>(11)</p> $\Delta Q_0 = A_f \cdot \left[-0,562 \cdot \left(\frac{A}{V_e} \right)^3 + 1,054 \cdot \left(\frac{A}{V_e} \right)^2 - 0,236 \cdot \frac{A}{V_e} + 0,220 \right]$	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok lub w GJ/rok,</p> <p>A_f – powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze w budynku, wyrażona w m²,</p> <p>A – suma pól powierzchni wszystkich ścian zewnętrznych (wraz z oknami i drzwiami balkonowymi), dachów i stropodachów, podłóg na gruncie lub stropów nad piwnicą nieogrzewaną, stropów nad przejazdami, oddzielających część ogrzewaną budynku od powietrza zewnętrznego, gruntu i przyległych nieogrzewanych pomieszczeń, liczona po obrysie zewnętrznym, wyrażona w m²,</p> <p>V_e – kubatura netto ogrzewanej części budynku obliczana jako kubatura brutto budynku pomniejszona o kubaturę wydzielonych klatek schodowych, szybów dźwigowych, a także zewnętrznych, niezamkniętych ze wszystkich stron części budynku, takich jak: podcienia, balkony, tarasy, loggie i galerie, wyrażona w m³.</p>	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok lub w GJ/rok,</p>
<p>W budynkach mieszkalnych, przy założeniu stałej w całym budynku wysokości pomieszczeń h, redukcję zużycia energii</p>	<p>ΔQ_0 – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok lub w GJ/rok,</p>	

	<p>oblicza się wg wzorów:</p> <p>(12)</p> $\Delta Q_0 = -156,2 \cdot \frac{A^3}{h^3 \cdot A_f^2} + 292,9 \cdot \frac{A^2}{h^2 \cdot A_f} - 65,7 \cdot \frac{A}{h} + 61,0 \cdot A_f$ <p>lub</p> <p>(13)</p> $\Delta Q_0 = -0,562 \cdot \frac{A^3}{h^3 \cdot A_f^2} + 1,054 \cdot \frac{A^2}{h^2 \cdot A_f} - 0,236 \cdot \frac{A}{h} + 0,220 \cdot A_f$	<p>A – suma pól powierzchni wszystkich ścian zewnętrznych (wraz z oknami i drzwiami balkonowymi), dachów i stropodachów, podłóg na gruncie lub stropów nad piwnicą nieogrzewaną, stropów nad przejazdami, oddzielających część ogrzewaną budynku od powietrza zewnętrznego, gruntu i przyległych nieogrzewanych pomieszczeń, liczoną po obrysie zewnętrznym, wyrażona w m²,</p> <p>A_f – powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze w budynku, wyrażona w m²,</p> <p>h – wysokość pomieszczeń w świetle, taka sama dla całego budynku, wyrażona w m.</p> <p>Uwaga: W przypadku gdy kondygnacje mają różne wysokości w świetle, wysokość h liczona jest jako średnia ważona wysokości poszczególnych kondygnacji w budynku.</p>
<p>Określanie wielkości oszczędności energii pierwotnej</p>		
	<p>(14)</p> $\Delta Q_p = \Delta Q_o \cdot w_i$	<p>ΔQ_p – ilość zaoszczędzonej energii pierwotnej wyrażonej w paliwie pierwotnym w kWh/rok lub GJ/rok,</p> <p>ΔQ_o – ilość zaoszczędzonej energii finalnej, wyrażonej w kWh/rok lub w GJ/rok,</p> <p>w_i – współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej</p>

		<p>odpowiedni dla danego nośnika energii finalnej, stosownie do wykorzystywanego paliwa lub źródła energii, określony na podstawie tabeli 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia ... w sprawie metodologii wyznaczania charakterystyki energetycznej budynku lub części budynku, sposobu sporządzania oraz wzorów świadectw charakterystyki energetycznej (Dz. U. poz. ...).</p>
--	--	--

1.2. Dane wykorzystywane do określania i weryfikacji ilości energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej

Tabela 1. Współczynnik k_1 ostrości klimatu

Lp.	Dawne województwo	Współczynnik k_1 ostrości klimatu	Lp.	Dawne województwo	Współczynnik k_1 ostrości klimatu
1.	Mazowieckie	1,012	9	Dolnośląskie	0,975
2.	Podlaskie	1,124	10	Łódzkie	0,998
3.	Warmińsko-Mazurskie	1,125	11	Lubelskie	1,040
4.	Pomorskie	1,011	12	Opolskie	0,948
5.	Zachodnio-Pomorskie	0,994	13	Śląskie	0,976
6.	Lubuskie	0,962	14	Świętokrzyskie	1,022
7.	Wielkopolskie	0,985	15	Małopolskie	0,97
8.	Kujawsko-Pomorskie	1,006	16	Podkarpackie	0,997

Tabela 2. Wskaźnik U_0 w stanie istniejącym w zależności od okresu budowy i rodzaju przegrody budowlanej*

Lp.	Dane wyjściowe	Współczynnik U_0 przegród zewnętrznych w zależności od rodzaju przegrody i okresu budowy [W/m ² K]			
1.	Rok budowy	Przed 1975	1983	1992	Po 1998
2.	Strop pod nieogrzewanym poddaszem	0,90	0,40	0,30	0,30

* Podane wartości uwzględniają usytuowanie przegrody w budynku i korekty z tego wynikające wpływające na wielkość strat energii przez przegrodę

3.	Dach lub stropodach	0,70	0,45	0,30	0,30
4.	Ściany zewnętrzne	1,10	0,75	0,60	0,50
5.	Strop nad piwnicą /podłoga na gruncie	0,8	0,8	0,7	0,6
6.	Okna zewnętrzne i drzwi balkonowe	2,6	2,6	2,6	2,0

Tabela 3. Współczynnik korekcyjny k_2 w zależności od średniej temperatury pomieszczenia ogrzewanego

Średnia temperatura wewnętrzna w pomieszczeniu, z którego następuje strata ciepła przez analizowaną przegrodę t_w [°C]	Współczynnik korekcyjny k_2
12	0,530
13	0,589
14	0,648
15	0,707
16	0,766
17	0,825
18	0,883
19	0,942
20	1,000
21	1,058
22	1,117

23	1,175
24	1,234
25	1,292

Tabela 4. Współczynniki sprawności systemów grzewczych w zależności od sposobu ogrzewania i sposobu zasilania budynku w ciepło

Lp.	Rodzaj ogrzewania budynku	Współczynnik sprawności systemu grzewczego – budynki mieszkalne η_{0M}	Współczynnik sprawności systemu grzewczego – budynku użyteczności publicznej η_{0P}
1.	Instalacja centralnego ogrzewania zasilana z kotła gazowego lub olejowego w budynku	0,74	0,87
2.	Instalacja centralnego ogrzewania z kotła węglowego w budynku	0,59	0,69
3.	Instalacja centralnego ogrzewania zasilana z węzła cieplnego zasilanego z zewnętrznej sieci ciepłowniczej	0,90	1,06
4.	Instalacja centralnego ogrzewania zasilana z kotła elektrycznego	0,88	1,04
5.	Ogrzewanie elektryczne miejscowe w pomieszczeniach	0,95	1,12
6.	Ogrzewanie węglowe miejscowe w pomieszczeniach	0,50	0,58

Tabela 5. Współczynniki korekcyjne k_0 i k_1 z uwagi na zastosowanie urządzeń i armatury powodującej redukcję zużycia wody odpowiednio dla stanu przed i po modernizacji

Lp.	Rodzaj zastosowanej armatury	Budynki mieszkalne	Budynku użyteczności publicznej
1.	Reduktory prysznicowe – k_0	0,80	0,70
2.	Perlatory kaskadowe o zmniejszonym przepływie – k_1	0,75	0,65

Tabela 6. Czasy użytkowania źródeł światła w zależności od rodzaju budynku i przeznaczenia pomieszczenia

Lp.	Przeznaczenie pomieszczenia	Czas użytkowania źródła światła – budynki mieszkalne godzin/rok	Czas użytkowania źródła światła – budynki użyteczności publicznej i budynki biurowe godzin/rok
1.	Kuchnie	1 900	1 200
2.	Halle i korytarze	420	1 080
3.	Drogi ewakuacyjne	2 200	2 200
4.	Pomieszczenia mieszkalne	1 100	-
5.	Pomieszczenia w budynkach biurowych i użyteczności publicznej	-	1800
6.	Oświetlenie zewnętrzne budynku	700	2 200
7.	Pozostałe	360	540
8.	Oświetlenie uliczne	4150	

Tabela 7. Okres żywotności silników elektrycznych

Lp.	Moc znamionowa silnika w [kW]	Okres żywotności silników
Silniki prądu zmiennego		
1.	$0,00 \leq P_{2N} < 7,50$	12 lat
2.	$7,50 \leq P_{2N} < 75,00$	15 lat
3.	$75,00 \leq P_{2N} < 250,00$	20 lat
4.	$250,00 \leq P_{2N}$	20 lat
Silniki prądu stałego		
5.	Niezależnie od mocy	7 500 h pracy

Tabela 8. Średni czas pracy silnika w roku t w podziale na sektory

Lp.	Moc znamionowa silnika [kW]	Średni czas pracy silnika. Sektor przemysłu [h/rok]	Średni czas pracy silnika. Obiekty mieszkalne, użyteczności publicznej i usługowe [h/rok]
1.	$P_{2N} < 0,75$	2 150	2 400
2.	$0,75 \leq P_{2N} < 4,00$	2 500	1 400
3.	$4,00 \leq P_{2N} < 10,00$	2 350	1 250
4.	$10,00 \leq P_{2N} < 30,00$	2 800	1 100
5.	$30,00 \leq P_{2N} < 70,00$	4 700	1 550
6.	$70,00 \leq P_{2N} < 130,00$	5 600	1 600
7.	$130,00 \leq P_{2N} < 500,00$	6 100	1 350
8.	$500,00 \leq P_{2N}$	7 600	1 050

Tabela 9. Średnia wartość współczynnika K_p w podziale na sektory

Lp.	Moc znamionowa silnika [kW]	Sektor przemysłu	Obiekty mieszkalne, użyteczności publicznej i usługowe
1.	$P_{2N} < 0,75$	0,55	0,53
2.	$0,75 \leq P_{2N} < 4,00$	0,55	0,53
3.	$4,00 \leq P_{2N} < 10,00$	0,56	0,56
4.	$10,00 \leq P_{2N} < 30,00$	0,62	0,55
5.	$30,00 \leq P_{2N} < 70,00$	0,62	0,57
6.	$70,00 \leq P_{2N} < 130,00$	0,59	0,62
7.	$130,00 \leq P_{2N} < 500,00$	0,52	0,60
8.	$500,00 \leq P_{2N}$	0,50	0,58

Załącznik nr 3

WZÓR KARTY AUDYTU EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ

KARTA AUDYTU EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ		Data wykonania	
Podstawowe informacje dotyczące przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej			
Przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej:			
Opis przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej (max. 250 znaków):			
Dane podmiotu lub podmiotu upoważnionego (numer PESEL albo nazwa), u którego zostanie zrealizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej			
Data rozpoczęcia przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej albo planowana data rozpoczęcia tego przedsięwzięcia	Planowana data zakończenia przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej	Wyrażony w latach kalendarzowych okres uzyskiwania oszczędności energii	
Parametry przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej (na podstawie audytu efektywności energetycznej)			
Średnioroczna oszczędność energii finalnej:		GJ/rok lub kWh/rok	toe/rok
Średnioroczna oszczędność energii pierwotnej:		GJ/rok lub kWh/rok	toe/rok

KARTA AUDYTU EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ		Data wykonania
Szacowana wielkość redukcji emisji CO ₂ *:		ton/rok
Dane sporządzającego audyt efektywności energetycznej		
Imię i Nazwisko:		
Nr uprawnienia:		
Nr telefonu:		
Podpis:		

*na podstawie wskaźników emisji CO₂ zawartych w załączniku nr 1 tabeli nr 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 września 2008 r. w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu emisjami (Dz. U. Nr 183, poz. 1142) oraz publikowanych przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami do raportowania w ramach Wspólnotowego Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji za dany rok.

Załącznik nr 4

SPOSÓB WYZANACZANIA PROCENTOWEGO UDZIAŁU CIEPŁA WYTWORZONEGO W INSTALACJACH ODNAWIALNEGO ŹRÓDŁA ENERGII, CIEPŁA UŻYTKOWEGO W KOGENERACJI LUB CIEPŁA ODPADOWEGO Z INSTALACJI PRZEMYSŁOWYCH ORAZ WSKAŹNIKÓW NAKŁADU NIEODNAWIALNEJ ENERGII PIERWOTNEJ

1.1. Sposób wyznaczania procentowego udziału ciepła dostarczonego, w ciągu roku kalendarzowego, do danej sieci ciepłowniczej, wytworzonego w odnawialnych źródłach energii, ciepła użytkowego w kogeneracji lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych w łącznej ilości ciepła dostarczanego do tej sieci w ciągu roku kalendarzowego

Udział procentowy ciepła dostarczonego, w ciągu roku kalendarzowego, do danej sieci ciepłowniczej wytworzonego w odnawialnych źródłach energii, ciepła użytkowego w kogeneracji lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych w łącznej ilości ciepła dostarczanego do tej sieci w ciągu roku kalendarzowego, oznaczony symbolem „ α_{DH} ”, wyznacza się według wzoru:

(1)

$$\alpha_{DH} = \frac{\sum_i Q_{i,kogen} + \sum_i Q_{i,OZE} + \sum_i Q_{i,odp}}{\sum_i Q_{i,dsc}} \times 100$$

– gdzie poszczególne symbole oznaczają

- $Q_{i,kogen}$ – ilość ciepła użytkowego w kogeneracji dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego ze źródeł ciepła do danej sieci ciepłowniczej, z wyjątkiem odnawialnych źródeł energii, wyrażonego w GJ,
- $Q_{i,OZE}$ – ilość ciepła z odnawialnych źródeł energii dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, wyrażonego w GJ,
- $Q_{i,odp}$ – ilość ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, wyrażonego w GJ,

$Q_{i,dsc}$ – ilość ciepła dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej ze wszystkich źródeł dostarczających ciepło do tej sieci, wyrażonego w GJ.

1.2. Sposób wyznaczania wskaźnika nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla indywidualnego źródła ciepła

Wskaźnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej oznaczony symbolem „ $W_{P,i}$ ”, dla indywidualnego źródła ciepła, które jest jednorodne pod względem technologii (wytwarza lub wykorzystuje tylko ciepło) i stosowanego paliwa (stosuje tylko jedno paliwo), jest równy współczynnikowi, zawartemu w tabeli, dla nośnika energii finalnej paliwa lub źródła energii, zastosowanego w danym indywidualnym źródle ciepła.

Wskaźnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej „ $W_{P,i}$ ”, dla indywidualnego źródła ciepła, które nie jest jednorodne pod względem technologii wytwarzania ciepła i stosowanych paliw, oblicza się według wzoru:

(2)

$$W_{P,i} = \frac{\sum_i (w_{P,i} \times H_{ch,i}) - \sum_l (w_{el} \times E_l)}{\sum_i Q_{K,i}}$$

– gdzie poszczególne symbole oznaczają

$w_{P,i}$ – współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, określony w tabeli, odpowiedni dla danego nośnika energii finalnej, stosownie do wykorzystywanego paliwa lub źródła energii,

$H_{ch,i}$ – prognozowaną ilość energii wprowadzonej w paliwie, w tym w biomasie lub biogazie, do indywidualnego źródła ciepła dostarczającego ciepło do danego obiektu budowlanego, zarówno do kotłów części ciepłowniczej jak i jednostek kogeneracyjnych tego źródła, liczona jako iloczyn ilości tego paliwa i jego wartości opałowej, a także ilość ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych lub ilość ciepła z odnawialnych źródeł energii, z wyjątkiem źródeł wykorzystujących w procesie przetwarzania energię pozyskaną z biomasy lub biogazu, prognozowana do dostarczenia, w ciągu roku, do tego obiektu budowlanego, ustalona na podstawie audytu

energetycznego sporządzonego zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów, wyrażonej w MWh/rok,

- w_{el} – współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla energii elektrycznej z produkcji mieszanej, określony w tabeli,
- E_l – sumę ilości energii elektrycznej brutto wytworzonej w ciągu roku z układu kogeneracyjnego, mierzonej na zaciskach generatorów, wyrażony w MWh/rok,
- $Q_{K,i}$ – prognozowane zapotrzebowanie na ciepło w ciągu roku na potrzeby ogrzewania i przygotowania ciepłej wody w danym obiekcie budowlanym, ustalone na podstawie audytu energetycznego, sporządzonego zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów, wyrażone w MWh/rok.

1.3. Sposób wyznaczania wskaźnika nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla sieci ciepłowniczej

Wskaźnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, oznaczony symbolem „ $W_{P,c}$ ”, dla sieci ciepłowniczej, bez względu na ilość i rodzaj źródeł ciepła oraz technologii wykorzystywanych do wytwarzania i dostarczania ciepła do odbiorcy końcowego, oblicza się według wzoru:

(3)

$$W_{P,c} = \frac{\sum_i (w_{P,i} \times H_{ch,i}) - \sum_l (w_{el} \times E_l)}{\sum_i Q_{K,i}}$$

– gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- $w_{P,i}$ – współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, określony w tabeli, odpowiedni dla danego nośnika energii finalnej, stosownie do wykorzystywanego paliwa lub źródła energii,
- $H_{ch,i}$ – ilość energii wprowadzonej w paliwie, w tym w biomasie lub biogazie, do źródeł ciepła dostarczających ciepło do danej sieci ciepłowniczej, zarówno

do kotłów części ciepłowniczej jak i jednostek kogeneracyjnych, liczona jako iloczyn ilości tego paliwa i jego wartości opałowej, a także ilość ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych lub ilość ciepła z odnawialnych źródeł energii, z wyjątkiem źródeł wykorzystujących w procesie przetwarzania energię pozyskaną z biomasy lub biogazu, dostarczona, w ciągu roku do tej sieci ciepłowniczej, w roku kalendarzowym poprzedzającym rok, w którym sporządzana jest ocena efektywności energetycznej dostarczania ciepła, wyrażonej w MWh/rok, *

*W przypadku, gdy przedsiębiorstwa wytwarzające ciepło i dostarczające to ciepło do danej sieci ciepłowniczej, dostarczają ciepło również do odbiorcy końcowego nieprzyłączonego do tej sieci, ilość energii wprowadzonej w paliwie do źródeł ciepła tych przedsiębiorstw ustala się proporcjonalnie do ilości ciepła dostarczonego do sieci ciepłowniczej

- w_{el} – współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla energii elektrycznej z produkcji mieszanej, określony w tabeli,
- E_l – sumę ilość energii elektrycznej brutto, mierzonej na zaciskach generatorów, wytworzonej w ciągu roku z układu kogeneracyjnego, w roku kalendarzowym poprzedzającym rok, w którym sporządzana jest ocena efektywności energetycznej dostarczania ciepła, wyrażonej w MWh/rok,
- $Q_{k,i}$ – ilość ciepła dostarczona w ciągu roku z sieci ciepłowniczej do odbiorców końcowych przyłączonych do tej sieci, w roku kalendarzowym poprzedzającym rok, w którym jest sporządzana ocena efektywności energetycznej dostarczania ciepła, wyrażonego w MWh/rok.

Tabela. Współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla poszczególnych nośników energii finalnej

Lp.	Nośnik energii finalnej	Współczynnik nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej w_P, w_{el}
1	Paliwo/źródło energii	Olej opałowy 1,1

2		Gaz ziemny	1,1
3		Gaz płynny	1,1
4		Węgiel kamienny	1,1
5		Węgiel brunatny	1,1
6		Biomasa	0,2
7		Kolektor słoneczny termiczny	0,0
8		Ciepło odpadowe z przemysłu	0,05
9	Energia elektryczna	Produkcja mieszana ¹⁾	3,0
10		Systemy PV ²⁾	0,70
¹⁾ Dotyczy zasilania z sieci elektroenergetycznej systemowej.			
²⁾ Ogniw fotowoltaiczne (produkcja energii elektrycznej z energii słonecznej).			

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Energii w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii jest wykonaniem delegacji zawartej w art. 29 ustawy z dnia o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej ustawą.

Regulacje prawne dotyczące oceny efektywności energetycznej skupiały się do tej pory na budynkach. Należy do tych przepisów zaliczyć przede wszystkim rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 17 marca 2009 r. w sprawie szczegółowego zakresu i form audytu energetycznego oraz części audytu remontowego, wzorów kart audytów, a także algorytmu oceny opłacalności przedsięwzięcia termomodernizacyjnego (Dz. U. Nr 43, poz. 346 oraz z 2015 r. poz. 1606), wydane w szczególności na potrzeby wykonania opisu możliwych wariantów realizacji przedsięwzięcia termomodernizacyjnego, w celu ubiegania się o przyznanie premii termomodernizacyjnej. Na gruncie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2014 r. poz. 712), przedsięwzięcie termomodernizacyjne rozumiane jest jako:

- 1) ulepszenie, w wyniku którego następuje zmniejszenie zapotrzebowania na energię dostarczaną na potrzeby ogrzewania i podgrzewania wody użytkowej oraz ogrzewania do budynków mieszkalnych, budynków zbiorowego zamieszkania oraz budynków stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego służących do wykonywania przez nie zadań publicznych;
- 2) ulepszenie, w wyniku którego następuje zmniejszenie strat energii pierwotnej w lokalnych sieciach ciepłowniczych oraz zasilających je lokalnych źródłach ciepła, jeżeli budynki wymienione w pkt 1, do których dostarczana jest z tych sieci energia, spełniają wymagania w zakresie oszczędności energii, określone w przepisach prawa budowlanego, lub zostały podjęte działania mające na celu zmniejszenie zużycia energii dostarczanej do tych budynków;
- 3) wykonanie przyłącza technicznego do scentralizowanego źródła ciepła, w związku z likwidacją lokalnego źródła ciepła, w wyniku czego następuje zmniejszenie kosztów pozyskania ciepła dostarczanego do budynków wymienionych w pkt 1;

- 4) całkowita lub częściowa zamiana źródeł energii na źródła odnawialne lub zastosowanie wysokosprawnej kogeneracji.

Zagadnienia dotyczące oceny charakterystyki energetycznej budynku zostały uregulowane w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 27 lutego 2015 r. w sprawie metodologii wyznaczania charakterystyki energetycznej budynku lub części budynku oraz świadectw charakterystyki energetycznej (Dz. U. poz. 376). Przedmiotowe rozporządzenie dotyczy metodologii sporządzania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, które zawiera określenie wielkości energii w kWh/m²/rok niezbędnej do zaspokojenia różnych potrzeb związanych z użytkowaniem budynku, a także wskazanie możliwych do realizacji robót budowlanych, mogących poprawić pod względem opłacalności ich charakterystykę energetyczną.

Projekt rozporządzenia odwołuje się do powyższych regulacji w zakresie oceny efektywności energetycznej budynków. Natomiast w związku z tym, że przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej jest rozumiane bardzo szeroko, i nie odnosi się jedynie do usprawnień dotyczących budynków, niezbędne było uregulowanie pozostałych kwestii w niniejszym projekcie rozporządzenia.

Celem proponowanej regulacji jest zapewnienie zharmonizowanych zasad mierzenia, obliczania oraz weryfikowania oszczędności energii uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, rozumianego zgodnie z art. 2 pkt 12 ustawy, jako działanie polegające na wprowadzeniu zmian lub usprawnień w obiekcie, urządzeniu technicznym lub instalacji, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii.

Zgodnie z § 1 projektu rozporządzenia określa ono:

- 1) szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej;
- 2) wzór karty audytu efektywności energetycznej;
- 3) szczegółowy sposób i tryb wyrywkowej weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy;
- 4) dane i metody, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii;

- 5) sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa w art. 25 ust. 3 ustawy;
- 6) współczynniki sprawności procesów przetworzenia energii pierwotnej w energię finalną;
- 7) sposób przeliczania jednostek energii na porównywalne jednostki.

Opracowanie zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz danych i metod wykorzystywanych przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii ma umożliwić prawidłowe sporządzenie audytu efektywności energetycznej na potrzeby ustawy.

Zgodnie z art. 20 ust. 3 ustawy, audyt efektywności energetycznej stanowi podstawę do uzyskania świadectwa efektywności energetycznej wydawanego przez Prezesa URE na wniosek podmiotu:

- 1) u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej albo
- 2) upoważnionego przez podmiot, o którym mowa w pkt 1.

Metoda określania i weryfikowania oszczędności energii powinna zapewniać odpowiednią dokładność wyznaczenia oszczędności energii na drodze pomiarowej, obliczeniowej lub w wyniku połączenia obu tych metod, przy zachowaniu racjonalności poniesionych kosztów w stosunku do wymaganej dokładności. Powinna być oparta na aktualnym stanie wiedzy w zakresie stosowanych obliczeń i pomiarów; zapewnić przejrzystość i łatwą przyswajalność podstaw naukowych stosowanych metod oraz bazować na kanonie dobrych praktyk inżynierskich. Co więcej metoda ta musi umożliwiać uwzględnienie szeregu zmiennych czynników zewnętrznych wpływających na ustalenie oszczędności energii. Audyt efektywności energetycznej powinien być zatem sporządzony przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje do dokonywania tego rodzaju czynności.

Zgodnie z § 7 projektu rozporządzenia, audyt efektywności energetycznej jest sporządzany w języku polskim, w formie pisemnej, przy czym stosuje się w nim oznaczenia graficzne i literowe określone w Polskich Normach lub inne objaśnione w legendzie audytu. Audyt efektywności energetycznej oprawia się w okładkę formatu A4, w sposób uniemożliwiający jego zdekompletowanie, a wszystkie strony audytu i załączniki są ponumerowane według kolejności.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy, audyt efektywności energetycznej zawiera w szczególności:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby podmiotu:
 - a) u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej albo
 - b) który zakończył przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej;
- 2) kartę audytu efektywności energetycznej;
- 3) oznaczenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz miejsca ich lokalizacji;
- 4) ocenę stanu technicznego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji;
- 5) analizę:
 - a) zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację oraz
 - b) planowanych do uzyskania oszczędności energii z niezakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej albo
 - c) efektów uzyskanych z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w tym w szczególności określenie osiągniętej oszczędności energii.

Ponadto, zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy, audyt efektywności energetycznej przedkładany Prezesowi URE przez podmiot, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej lub podmiot przez niego upoważniony, powinien zawierać także opis możliwych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wraz z oceną opłacalności ekonomicznej tych przedsięwzięć i możliwej do uzyskania oszczędności energii.

Zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 29 ustawy, rozporządzenie powinno zawierać, m.in. szczegółowy zakres audytu efektywności energetycznej. W związku z tym w § 2 projektu rozporządzenia zostały szczegółowo opisane części, z których składa się audyt efektywności energetycznej.

Po pierwsze audyt efektywności energetycznej powinien zawierać stronę tytułową, na której będą wskazane dane podmiotu, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej albo podmiotu upoważnionego przez ten podmiot. Ponadto powinno być również oznaczone miejsce lokalizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Po drugie do audytu efektywności energetycznej powinna być również dołączona karta tego audytu, sporządzona zgodnie z wzorem określonym w Załączniku nr 3 do projektu rozporządzenia. Zamieszcza się w niej podstawowe informacje dotyczące realizowanego przedsięwzięcia, tj. w szczególności jego opis, uzyskiwane oszczędności energii, datę zakończenia przedsięwzięcia, oraz dane podmiotu sporządzającego audyt efektywności energetycznej. Zgodnie z art. 22 ust. 2 ustawy, karta audytu efektywności energetycznej wraz z wydanym świadectwem efektywności energetycznej jest zamieszcza przez Prezesa URE w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki.

Po trzecie osoba sporządzająca audyt efektywności energetycznej powinna wskazać materiały, z których korzystała przy wykonywaniu tego audytu, w szczególności obowiązujące przepisy oraz opracowania branżowe na temat najlepszych dostępnych technologii lub dobrych praktyk. Jest to niezbędne do weryfikacji audytu, w szczególności jeżeli chodzi o audyt efektywności energetycznej sporządzany w sposób bilansowy, gdzie osoba sporządzająca go korzysta z odpowiednio udokumentowanej metody obliczeniowej opartej na ogólnej wiedzy technicznej lub pomiarach (§ 5 ust. 1 projektu rozporządzenia).

Jedną z najistotniejszych części audytu efektywności energetycznej, o której mowa w § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia, jest ocena stanu technicznego oraz analiza zużycia energii obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, których dotyczy przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej. Polega ona na wykonaniu inwentaryzacji technicznej obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, i obejmuje podanie ogólnych danych technicznych, załączenie dokumentacji lub opisu technicznego oraz wskazanie rodzaju urządzenia technicznego lub instalacji i ich parametrów pracy. Diagnoza stanu istniejącego jest niezbędna z punktu widzenia oceny możliwości technicznych i zasadności przeprowadzenia przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, określenia zakresu możliwych do wprowadzenia usprawnień, oceny wielkości zapotrzebowania na energię i potencjału oszczędności. Wskazana część audytu efektywności energetycznej stanowi punkt wyjścia dla pozostałych elementów audytu efektywności energetycznej.

Opis stanu istniejącego oparty jest przede wszystkim na wykonaniu oszacowań zużycia energii przy wykorzystaniu metod analitycznych i uwzględnieniu danych znamionowych lub katalogowych obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, lub na wykonaniu pomiarów wielkości fizycznych i parametrów pracy, w przypadku gdy nie jest możliwa prawidłowa ocena stanu technicznego i analiza zużycia energii na podstawie oszacowań. Zarówno oszacowania jak i pomiary powinny uwzględniać wszystkie czynniki wpływające na zużycie energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację – czynniki te powinny być wskazane w audycie efektywności energetycznej, zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1 lit. f projektu rozporządzenia. Wyniki pomiarów powinny zawierać ocenę błędów pomiarowych i wewnętrznej spójności tych wyników oraz uzgodnienie wyników pomiarów i oszacowań analitycznych. Do audytu efektywności energetycznej dołącza się również dokumentację pomiarową.

Ocena stanu technicznego oraz analiza zużycia energii powinna zakończyć się określeniem w jednostkach fizycznych całkowitej bazowej wielkości zużycia energii przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację.

Kolejnym elementem, który powinien zawierać audyt efektywności energetycznej jest ocena efektów uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej. Ocena efektów określana jest w stosunku do stanu wyjściowego, zdefiniowanego zgodnie z zasadami, o których mowa w § 2 ust 1 pkt 2 projektu rozporządzenia. Należy w tej części audytu wskazać szczegółowy opis usprawnień wprowadzonych w ramach zrealizowanego przedsięwzięcia, założenia i źródła danych zastosowane do obliczeń oszczędności energii i wyznaczania efektów ekologicznych oraz opis sposobu analizy danych, metody obliczeniowej, zastosowanych modeli matematycznych, jak również opis wzorów, wskaźników i współczynników użytych w tych obliczeniach. W zależności od sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, tj. uproszczonego czy bilansowego, ww. elementy należy rozwinąć bardziej albo mniej szczegółowo. Na przykład przy sporządzaniu audytu efektywności energetycznej w sposób uproszczony dla przedsięwzięcia dotyczącego modernizacji oświetlenia polegającej na wymianie źródeł światła, nie ma uzasadnienia do szczegółowego opisywania usprawnień wprowadzonych w ramach tego przedsięwzięcia albo metody obliczeniowej i zastosowanych modeli matematycznych, ponieważ mają one charakter mało skomplikowany i opierają się na jednym wzorze określonym w załączniku nr 3 do projektu rozporządzenia.

Jeżeli osoba sporządzająca audyt efektywności energetycznej korzystała z programów komputerowych przy obliczeniach oszczędności energii należy wskazać te programy.

Ta część audytu efektywności energetycznej powinna zawierać wyniki obliczeń oraz wnioski wskazujące na zasadność wyboru przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Zgodnie z § 3 projektu rozporządzenia, audyt efektywności energetycznej dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, które będzie realizowane, powinien zawierać opis możliwych rodzajów i wariantów realizacji tego przedsięwzięcia wraz z oceną opłacalności ekonomicznej i możliwej do uzyskania oszczędności energii. Zawartość tej części audytu efektywności energetycznej uzależniona jest od sposobu sporządzania audytu – czy jest to sposób uproszczony czy bilansowy.

Zgodnie z § 3 projektu rozporządzenia w audycie efektywności energetycznej należy wskazać wszystkie dopuszczalne z technicznego punktu widzenia i uzasadnione ekonomicznie rodzaje i warianty realizacji przedsięwzięć, uwzględniając zastosowanie różnych technologii. Każdy rodzaj i wariant przedsięwzięcia należy szczegółowo opisać pod kątem planowanych usprawnień, możliwej do uzyskania oszczędności energii oraz efektu ekologicznego, który rozumiany jest jako zmniejszenie ilości zanieczyszczeń wprowadzanych do środowiska w wyniku przeprowadzenia danego rodzaju przedsięwzięcia.

Audyt efektywności energetycznej poza funkcją identyfikacji potencjału w zakresie możliwości zmniejszenia zużycia energii, przy zachowaniu parametrów użytkowych i funkcji obiektu, instalacji lub urządzenia technicznego, dostarcza również informacje o opłacalności ekonomicznej każdego z branych pod uwagę rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięć usprawniających. W ramach oceny opłacalności ekonomicznej należy zatem wskazać w szczególności koszty inwestycyjne przedsięwzięcia, przyjęte aktualne i prognozowane ceny paliw lub energii oraz przewidywany okres zwrotu inwestycji.

Zgodnie z § 3 pkt 3 lit a, b i d projektu rozporządzenia, w audycie efektywności energetycznej należy wskazać przyjęte założenia i źródła danych zastosowane do obliczeń oszczędności energii i wyznaczania efektów ekologicznych oraz opis sposobu analizy danych, metody obliczeniowej i zastosowanych modeli matematycznych oraz szczegółowy opis wzorów, wskaźników i współczynników użytych w tych obliczeniach. Jeżeli osoba sporządzająca audyt efektywności energetycznej korzystała z programów komputerowych przy obliczeniach oszczędności energii należy wskazać te programy.

Ta część audytu efektywności energetycznej powinna wskazywać wyniki obliczeń oraz wnioski z nich wynikające, dotyczące wyboru optymalnego wariantu lub rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Zawartość audytu efektywności energetycznej, którą określają § 2 i § 3 projektu rozporządzenia, w dużej mierze jest zależna od sposobu sporządzania tego audytu. Zgodnie z art. 29 pkt 1 ustawy, niniejsze rozporządzenie powinno określać nie tylko szczegółowy zakres, ale również i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej.

Wyróżniamy dwa sposoby sporządzania audytu efektywności energetycznej:

- 1) bilansowy, który został określony w § 5 projektu rozporządzenia oraz
- 2) uproszczony, który został określony w § 6 projektu rozporządzenia, możliwy do wykonania tylko dla określonych w projekcie rozporządzenia przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

Sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej jest uzależniony przede wszystkim od złożoności przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, dla którego jest wykonywany, ale również od tego, czy chcemy wykazywać oszczędności energii oparte na szczegółowych, długotrwałych i złożonych pomiarach, czy na szacunkach nie dopuszczających ryzyka zawyżenia tych oszczędności. Ze względu na zakres i różnorodność, jak również złożoność przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz z uwagi na ich specyfikę i konieczność uwzględnienia relacji pomiędzy nakładami pracy na identyfikację potencjału oszczędności energii a potencjalnie możliwymi do uzyskania oszczędnościami, występuje konieczność rozróżnienia i uwzględnienia zróżnicowania pomiędzy sposobami sporządzania audytów.

Dla przedsięwzięć mniej skomplikowanych, określonych w załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia, zaproponowana została możliwość sporządzenia audytu efektywności energetycznej w sposób uproszczony, zgodnie z metodami wskazanymi w załączniku nr 2 do projektu rozporządzenia. Sporządzenie audytu w sposób uproszczony dla tych przedsięwzięć ma charakter fakultatywny, ponieważ może być dla nich sporządzony audyt efektywności energetycznej w sposób bilansowy, wymagający wykonania pełnego bilansu energetycznego audytowanego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji. Audyt uproszczony traktowany jest jako wyjątek od zasady, którą jest sporządzanie audytu bilansowego dla wszystkich przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Audyt

uproszczony dotyczy inwestycji rozproszonych o niewielkim „ziarnie” oszczędności energii oraz inwestycji prostych z technicznego i analitycznego punktu widzenia, dla których wykonanie uproszczonych obliczeń jest możliwe i nie powoduje istotnych odstępstw od rzeczywistego stanu użytkowania energii, a wyliczone oszczędności z dokładnością do przyjętych założeń odpowiadają oszczędnościom rzeczywistym. Możliwość sporządzenia audytu uproszczonego ogranicza się wyłącznie do przypadków wskazanych w projekcie rozporządzenia.

Zgodnie z Załącznikiem nr 1 audyt uproszczony może być sporządzony dla następujących przedsięwzięć:

- 1) ocieplenie ściany zewnętrznej, dachu lub stropodachu;
- 2) ocieplenie stropu pod nieogrzewanym poddaszem;
- 3) ocieplenie stropu nad piwnicą;
- 4) modernizacja lub wymiana stolarki okiennej;
- 5) modernizacja lub wymiana instalacji ciepłej wody użytkowej;
- 6) modernizacja opraw oświetleniowych lub źródeł światła;
- 7) wymiana napędów do urządzeń, w szczególności silników elektrycznych o mocy znamionowej do 100 kW;
- 8) racjonalne użytkowanie energii w mieszkalnych budynkach pasywnych.

W propozycji audytu uproszczonego uwzględnia się tylko analizę końcowego użytkowania energii, a wyłącza dystrybucję i przesył energii oraz urządzenia potrzeb własnych, jako zespoły pomocniczych obiektów lub instalacji służących procesowi wytwarzania energii.

Przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej bardziej złożone, składające się w rzeczywistości z wielu przedsięwzięć wymagają zawsze wykonania audytu w sposób bilansowy. Złożoność przedsięwzięcia, dla którego sporządza się audyt efektywności energetycznej w sposób bilansowy pociąga za sobą trudności standaryzacyjne.

W przypadku audytu sporządzanego w sposób uproszczony możliwe jest podanie pewnych algorytmów uproszczonych umożliwiających podstawową identyfikację potencjału oszczędności energii. W Załączniku nr 2 do projektu rozporządzenia przedstawiono

propozycję metod i danych niezbędnych do sporządzania audytu efektywności energetycznej w sposób uproszczony. Załącznik ten zawiera odpowiednio przetworzone formuły, wprowadza mnożniki i współczynniki korekcyjne dla modernizacji elementów budynku, zastosowania budynków pasywnych oraz wymiany napędów do urządzeń. Wzory przedstawione w ww. załączniku umożliwiają bezpośrednie obliczenie ilości oszczędności energii przy zastosowaniu poszczególnych środków poprawy efektywności energetycznej z uwzględnieniem standardowych warunków użytkowania i średnich warunków pogodowych odpowiadających polskiemu klimatowi.

W przypadku audytu sporządzanego w sposób bilansowy możliwe jest jedynie określenie ogólnych wytycznych i zasad, co do zawartości i metod obliczeniowych. Zgodnie z § 5 projektu rozporządzenia, audyt efektywności energetycznej sporządzany w sposób bilansowy wykonuje się przy zastosowaniu odpowiednio udokumentowanej metody obliczeniowej opartej na ogólnej wiedzy technicznej lub pomiarach. Przepis ten zawiera również ogólne wytyczne dotyczące sporządzania audytu efektywności energetycznej dla różnych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w szczególności przedsięwzięcia termomodernizacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. z 2014 r. poz. 712), modernizacji oświetlenia, procesu technologicznego lub produkcyjnego, ograniczenia strat energii elektrycznej w transformatorach, itd.

Projekt rozporządzenia określa również szczegółowy sposób i tryb weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE dokonuje albo zleca dokonanie innym podmiotom wyłonionym na zasadach i w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, weryfikacji audytu efektywności energetycznej przedkładanego wraz z wnioskiem o wydanie świadectwa efektywności energetycznej, lub audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, potwierdzającego oszczędność energii uzyskaną w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Kwestie dotyczące weryfikacji audytu efektywności energetycznej zostały uregulowane w § 9–11 projektu rozporządzenia. Weryfikacji dokonuje weryfikator, czyli Prezes URE lub podmiot któremu została ona zlecona. Weryfikacja audytu efektywności energetycznej w pierwszym etapie polega na sprawdzeniu kompletności dokumentów wchodzących w skład audytu efektywności energetycznej, zgodnie z art. 25 ustawy oraz postanowieniami projektu

rozporządzenia. Etap ten rozpoczyna się otrzymaniem przez weryfikatora audytu efektywności energetycznej i nie powinien trwać dłużej niż 14 dni roboczych. W razie stwierdzenia niekompletności dokumentów, podmiot, o którym mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 ustawy, jest informowany o konieczności dokonania uzupełnień w wyznaczonym terminie. Opisany etap weryfikacji ma charakter formalnego sprawdzenia zawartości audytu efektywności energetycznej. Sprawdzenie pod kątem merytorycznym następuje w etapie drugim weryfikacji, nazwanym etapem właściwym. Zgodnie z § 10 ust. 5 projektu rozporządzenia, etap ten następuje po zakończeniu etapu wstępnego lub po dokonaniu uzupełnień przedstawionych do weryfikacji dokumentów. Etap właściwy weryfikacji nie może trwać dłużej niż 30 dni roboczych. W ramach tego etapu weryfikator ocenia audyt pod kątem zgodności z wymaganiami określonymi w projekcie rozporządzenia, tj.:

- 1) prawidłowości oceny stanu technicznego oraz analizy zużycia energii obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji będących przedmiotem audytu efektywności energetycznej;
- 2) poprawności opisu możliwych rodzajów przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz oceny opłacalności ekonomicznej tych przedsięwzięć, a także możliwej do uzyskania oszczędności energii;
- 3) prawidłowości oceny efektów uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w szczególności określenia osiągniętej oszczędności energii;
- 4) prawidłowości wykonanych obliczeń.

Na podstawie § 11 projektu rozporządzenia weryfikacja kończy się wystawieniem przez weryfikatora pisemnej oceny weryfikacyjnej zawierającej stwierdzenie, czy jest ona pozytywna, czy negatywna. Negatywna ocena weryfikacyjna wymaga pisemnego uzasadnienia. W uzasadnieniu weryfikator wskazuje dane i metody wykorzystywane do weryfikacji audytu oraz sposób wykonania analizy danych, metod obliczeniowych i zastosowanych modeli matematycznych, a także obowiązujące przepisy, normy, dokumenty i dane źródłowe, w szczególności specjalistyczne opracowania w zakresie najlepszych dostępnych technologii lub dobrych praktyk, z których korzystał dokonując weryfikacji audytu.

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym projekt rozporządzenia powinien określać również sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa

w art. 25 ust. 3 ustawy. Ocena efektywności energetycznej dostarczania ciepła jest sporządzana w formie audytu efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o którym mowa w art. 25 ust. 3 ustawy.

Jest ona wykonywana w celu porównania efektywności energetycznej dostarczania ciepła, do danego obiektu budowlanego, za pomocą sieci ciepłowniczej i indywidualnego źródła ciepła. Zgodnie z postanowieniami art. 25 ust. 3 ustawy do tego rodzaju audytu nie stosuje się art. 25 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy.

W związku z tym audyt efektywności energetycznej dostarczania ciepła powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby podmiotu, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, lub podmiotu przez niego upoważnionego;
- 2) kartę audytu efektywności energetycznej;
- 3) oznaczenie miejsca lokalizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 6 ustawy, przedsięwzięciem służącym poprawie efektywności energetycznej w tym przypadku będzie stosowanie do ogrzewania lub chłodzenia obiektów energii wytwarzanej we własnych lub przyłączonych do sieci instalacjach odnawialnego źródła energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych.

Zgodnie z § 12 projektu rozporządzenia, sporządzenie oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła w pierwszej kolejności polega na wyznaczeniu procentowego udziału ciepła dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, wytworzonego w odnawialnych źródłach energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych w łącznej ilości ciepła dostarczanego do tej sieci w ciągu roku kalendarzowego. W przypadku gdy okaże się, że udział ten nie jest mniejszy od określonego poziomu procentowego wyznacza się wskaźniki nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej dla indywidualnego źródła ciepła oraz sieci ciepłowniczej, oraz wskazuje na ich podstawie, który sposób dostarczania ciepła zapewnia większą efektywność energetyczną. Sposób wyznaczania procentowego udziału ciepła oraz

wskaźników nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej został określony w załączniku nr 4 do projektu rozporządzenia.

Przepis końcowy projektu rozporządzenia stanowi, iż przepisy rozporządzenia wchodzą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie internetowej Ministerstwa Energii, z chwilą przekazania go do konsultacji i uzgodnień międzyresortowych.

Projekt rozporządzenia Ministra Energii w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii jest zgodny z prawem UE.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo wiodące – Ministerstwo Energii,</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Krzysztof Tchórzewski</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Dąbrowski Kierujący Departamentem Energetyki Tomasz.Dabrowski@mg.gov.pl +48 22 693 57 52</p>	<p>Data sporządzenia: 5.02.2016 r.</p> <p>Źródło: art. 29 projektu ustawy o efektywności energetycznej</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii stanowi realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 29 projektu ustawy o efektywności energetycznej, zgodnie z którym Minister właściwy do spraw energii określi:

- 1) szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej,
 - 2) wzór karty, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2,
 - 3) szczegółowy sposób i tryb wyrywkowej weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 26 ust.1,
 - 4) dane i metody, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii,
 - 5) sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa w art. 25 ust. 3,
 - 6) współczynniki sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną,
 - 7) sposób przeliczania jednostek energii na porównywalne jednostki
- biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy technicznej w zakresie efektywności energetycznej, zapewnienie zharmonizowanych zasad pomiarów oraz sprawnej i prawidłowej weryfikacji oszczędności energii.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z art. 10 ust. 1. projektu ustawy o efektywności energetycznej podmioty zobowiązane są obowiązywać zrealizować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się oszczędności energii finalnej potwierdzone audytem efektywności energetycznej, lub uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej. Zgodnie z art. 16 ust. 4. rozliczając wykonanie tego obowiązku, podmiot zobowiązany przedkłada Prezesowi URE audyt efektywności energetycznej. Z kolei art. 25 tego projektu wskazuje w sposób ogólny, jakie elementy powinien zawierać audyt efektywności energetycznej. Natomiast art. 26 ust. 1 stanowi, iż Prezes URE dokonuje wyrywkowej weryfikacji: audytu efektywności energetycznej oraz zgodności oszczędności energii finalnej osiągniętej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizację zakończono, z ilością energii finalnej określonej we wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej. Istnieje zatem konieczność doprecyzowania w przedmiotowym projekcie rozporządzenia szczegółowego zakresu i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty, szczegółowego sposobu i tryb wyrywkowej weryfikacji audytu efektywności energetycznej, danych i metod, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii, sposobu sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną, a także sposobu przeliczania jednostek energii na porównywalne jednostki.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Termin implementacji dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej wdrażanej do polskiego porządku prawnego m. in. projektem ustawy o efektywności energetycznej został ustanowiony na dzień 5 czerwca 2014 r. Do chwili obecnej nie wszystkie jednak państwa członkowskie UE transponowały przedmiotową dyrektywę.

Według informacji Komisji Europejskiej, dostępnej na stronie programu UE pn. ENSPOL tj.

<http://enspol.eu/sites/default/files/Article%207%20EED%20State-of-Play%20-%20EC.pdf>

art. 7 przedmiotowej dyrektywy dotyczący systemów zobowiązujących do oszczędności energii tzw. białych certyfikatów będzie wdrożony lub został wdrożony (tj. zgodnie z przekazanymi notyfikacjami przez państwa członkowskie na podstawie art. 7 ust. 9 dyrektywy 2012/27/UE) poprzez zastosowanie w całości lub części systemu białych certyfikatów w 17 państwach UE tj.:

– poprzez wprowadzenie systemu białych certyfikatów - w Bułgarii, Danii, Luksemburgu, Polsce

– poprzez wprowadzenie systemu białych certyfikatów połączonego z innymi alternatywnymi środkami poprawy efektywności energetycznej m.in. w: Wielkiej Brytanii, Włoszech, Austrii, Estonii, Hiszpanii, Belgii, Francji, Węgrzech, Irlandii, na Łotwie oraz na Litwie.

Wymagania w zakresie audytu efektywności energetycznej w ramach systemu białych certyfikatów zostały uregulowane na poziomie aktu wykonawczego w części ww. krajów członkowskich.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Art. 26 projektu ustawy o efektywności energetycznej powierza Prezesowi URE obowiązki w zakresie weryfikacji audytów energetycznych. Sposób weryfikacji tych audytów określa przedmiotowy projekt rozporządzenia.
Sprzedawcy energii odbiorcom końcowym	Liczba podmiotów sprzedających ciepło do odbiorców końcowych – ok. 400 Liczba podmiotów sprzedających gaz do odbiorców końcowych – ok. 97 Liczba podmiotów sprzedających energię elektryczną do odbiorców końcowych – 145	Sprawozdanie URE-C1, Sprawozdanie z działalności Prezesa URE za rok 2014 Questionnaire on European electricity market indicators, Eurostat 2012	Zgodnie z art 10 projektu ustawy o efektywności energetycznej, obowiązek w zakresie realizacji określonego poziomu oszczędności energii i sporządzenia w związku z tym audytu efektywności energetycznej spoczywa na podmiotach zobowiązanych. Niniejsze rozporządzenie określa zakres i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia będzie udostępniony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Ponadto projekt rozporządzenia będzie uzgodniony z następującymi instytucjami:

- Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”,
- Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych,
- Forum Związków Zawodowych,
- Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych LEWIATAN,
- Business Center Club,
- Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związkiem Rzemiosła Polskiego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	nd											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na sektor finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2014 r.)	duże przedsiębiorstwa	nd	nd	nd	nd	nd	nd	nd				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	nd										
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	nd										
	gospodarka	nd										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☐ Nie dotyczy.												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej					☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy							

tabeli zgodności).	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz: Nie dotyczy.	
9. Wpływ na rynek pracy	
Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	nd
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Zgodnie z § 14 rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Należy podkreślić, iż przedmiotowe rozporządzenia jedynie określa szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej, wzoru karty audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii. Biorąc pod uwagę powyższe w opinii Ministerstwa Energii nie ma potrzeby dokonywania dodatkowej ewaluacji efektów projektowanego rozporządzenia.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak załączników.	